

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 34

Ple del Parlament

Sessió 22, tercera reunió, dimecres 19 de desembre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Pregunta al Govern sobre la investigació sobre el càncer 310-00082/12	3
Pregunta al Govern sobre les famílies enllaçades 310-00083/12	4
Pregunta al Govern sobre l'estat en què es troben els convenis que s'han de signar amb les empreses subministradores d'aigua i energia en el marc de la Llei 24/2015, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica 310-00081/12	6
Pregunta al Govern sobre el Pacte d'estat contra la violència de gènere 310-00086/12	8
Pregunta al Govern sobre la política en matèria d'armament anunciada pel Govern de l'Estat 310-00087/12	10
Pregunta al Govern sobre les informacions aparegudes a la premsa sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost de 2017 (retirada) 310-00088/12	12
Pregunta al Govern sobre els criteris d'actuació de la fiscalia 310-00089/12	12
Pregunta al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana 310-00084/12	13
Pregunta al Govern sobre la representació de la Generalitat en els organismes inter-administratius i intergovernamentals 310-00085/12	15
Pregunta al Govern sobre el nomenament dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 310-00080/12	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre els plans i les mesures per a minimitzar els efectes de les mobilitzacions del 21 de desembre a Barcelona 317-00046/12	18

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abordament de l'agenda social en la reunió amb el president del Govern de l'Estat prèvia al Consell de Ministres del 21 de desembre a Barcelona 317-00047/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva representació institucional amb motiu del Consell de Ministres del 21 de desembre a Barcelona i la necessària actitud de diàleg amb vista a la reunió amb el president del Govern de l'Estat 317-00045/12	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre les dificultats per a governar i sobre el creixement econòmic 317-00048/12	24
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció pacifista i no-violenta dels diputats en vaga de fam 317-00049/12	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva crida pública a evitar actes il·legals i violents el 21 de desembre 317-00044/12	27
Sol·licituds de compareixença acumulades del president de la Generalitat 361-00003/12 i 361-00004/12	29
Debat sobre el cop a la democràcia iniciat el 6 i el 7 de setembre de 2017 255-00006/12	43
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el retorn social del rescat bancari 302-00045/12	90
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de les infraestructures 302-00044/12	101

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Miquel Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Educació, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia a tothom, diputats, diputades. Els demano que vagin seient i ocupin els seus escons... Gràcies.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Abans d'iniciar l'ordre del dia d'avui, he de comunicar-los que, malauradament, ha mort una altra dona com a conseqüència de la violència masclista, en aquest cas, a Manresa. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, es tracta de la setena víctima mortal d'aquest any per violència masclista a Catalunya. En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim, que ens colpeix a totes i a tots, i expresso el nostre condol més sincer. Novament, reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones.

Pregunta al Govern sobre la investigació sobre el càncer

310-00082/12

Seguim amb el l'ordre del dia, el tretzè punt són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera pregunta és sobre la investigació sobre el càncer. Formula la pregunta la diputada senyora Gemma Espigares, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president; vicepresident, bon dia. Avui, el nostre grup parlamentari vol preguntar-li sobre la recerca, concretament, sobre la recerca en càncer al nostre país. Sap que és una xacra que ens afecte de prop a moltes, que afecte molts homes i dones d'aquest país i que cada dia moren vint-i-vuit persones. La recerca ens ha ajudat a avançar, ens ha ajudat a avançar a detectar més de dos-cents tipus de càncer diferent. Ens ha ajudat a avançar en la supervivència del càncer al nostre país; també a poder prevenir un 40 per cent dels casos a través de les pautes de vida saludable i també amb mètodes de diagnosi.

Ahir, de fet, coneixíem el cas del Clínic, que aplicarà uns mètodes pioners per extirpar tumors no palpables; però també amb tot el repte de la biomedicina, de la bioinformàtica i dels tractaments personalitzats. Invertir un euro en recerca al nostre país és molt rendible. De fet, per cada euro invertit en recuperem tres en fons competitiu. I de cada dos euros que l'Estat espanyol capta, un ve a Catalunya. Per tant, som competitiu en professorat d'excel·lència, amb el programa l'ICREA; també amb el programa de recerca biomèdica, amb el PERIS, on el Govern va invertir el 2017 vint milions d'euros.

I, en una setmana com aquesta, no podem deixar de fer menció a *La Marató*, una iniciativa també, solidària, amb molts voluntaris. Que no només van ajudar a recaptar deu milions d'euros, que segur que les investigadores en farem molt bon ús, sinó

que, a més a més, fa una gran tasca de divulgació al nostre país, que ens ajuda. Per tot això, vicepresident, m'agradaria preguntar-li sobre la dimensió d'aquests 216 milions d'euros invertits a Catalunya en recerca, sobre la supervivència i els mètodes amb els que estem avançant, de com dimensionem la recerca a les universitats, als centres hospitalaris, però també als centres de recerca i als centres d'atenció primària.

I acabo, vicepresident, demanant-li que segueixin, que segueixin invertint en salut, ha vist que és rendible, ha vist que en fem un bon ús i, sobretot, que el Pla de salut segueixi tenint en compte la recerca biomèdica, en aquest cas, també, la recerca en càncer. I en la igualtat de gènere, que també es mereix aquesta perspectiva.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, responc en nom del Govern a aquesta pregunta, en tant que conseller de Salut en funcions, mentre duri el permís de maternitat de la consellera Vergés. Aquest cap de setmana es va celebrar *La Marató*. Era la vint-i-setena edició, amb un rècord de recaptació. De fet, a les vint-i-set edicions de *La Marató* s'han recaptat ja més de 173, –183, sumant els deu d'aquest cap de setmana, 183 milions d'euros, que han finançat fins avui vuit-cents projectes de recerca biomèdica, que han portat a terme 7.500 investigadors.

De fet, la recerca biomèdica és un dels puntals del sistema de recerca del nostre país. El 40 per cent de la recerca que es fa en els centres de recerca, a les universitats, és recerca biomèdica. I una de les malalties en les que s'enfoca de forma prioritària aquesta recerca biomèdica, és el càncer. Per tant, la lluita contra el càncer és una de les prioritats de la política de recerca d'aquest Govern. A Catalunya, cada any es detecten, aproximadament, uns 36.000 nous casos de càncer. Afecta un de cada tres catalans; un de cada dos homes i una de cada quatre dones acabarem patint algun tipus de càncer al llarg de la vida. Per tant, és un objectiu totalment prioritari.

La inversió en recerca, evidentment, té un retorn, i té un retorn que, en els darrers deu anys, ha augmentat un 7 per cent la taxa de supervivència. Els assajos clínics permeten la introducció de nous tractaments i també de nous sistemes de detecció: 6.500 assajos clínics que es produeixen a Catalunya cada any i que han permès, doncs, augmentar la detecció precoç. Per tant, som un país punter en recerca i investigació; hem de seguir-hi apostant de forma decidida.

En els darrers pressupostos aprovats, els de l'any 2017, el programa pressupostari en recerca biomèdica que, evidentment, no només hi ha la part del Departament de Salut, sinó significativament, també, tota l'aportació que ve per part del Departament d'Empresa i Coneixement, de la consellera Chacón, 143 milions d'euros en aquest programa pressupostari. Hem de seguir-hi apostant, hem de seguir incrementant, perquè tenim un país que està lluitant contra el càncer i un país que aposta per la recerca en la vida.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les famílies enllaçades

310-00083/12

El president

Gràcies, vicepresident. La següent pregunta és sobre les famílies enllaçades. Formula la pregunta la diputada senyora Jenn Díaz, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Bon dia, conseller El Homrani. El Departament de Justícia ha creat una aplicació per orientar parelles separades amb fills petits. Les famílies enllaçades, que fins ara en dèiem reconstituïdes, però considerem que la paraula no era prou curosa, no només necessitem una aplicació, sinó tota la complicitat i cooperació del Govern del país.

La diversitat familiar ha de ser una de les nostres preocupacions, i ha de ser una preocupació transversal. Volem que Justícia faci popular aquesta aplicació, però també treballar-hi des del Departament d'Educació, un simple exercici d'arbre genealògic ens crea tensions innecessàries i, en especial, des del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Per aquest motiu, conseller, li voldríem exposar la nostra preocupació, davant de les desigualtats i greuges que pateixen les famílies enllaçades respecte a les famílies, diguem-ne, tradicionals.

A les dificultats òbvies d'una separació, li hem d'afegir l'hostilitat d'un «Gobierno» central, que equipara convivència a padró, el que ens crea una sèrie de desavantatges respecte a la primera família, i un imaginari que no s'ajusta a la realitat. Els nostres nens i les nostres nenes tenen dues cases, una sola família i necessitats diverses a una banda i a l'altra. El carnet de família nombrosa, per posar un exemple ben clar, acaba convertint-se en una altra de les lluites entre famílies enllaçades. El primer que arriba, se'l queda, condicionant la resta d'acords i enteses. Fins ara, la Generalitat duplicava els carnets, entenent que els nostres nens i les nostres nenes formen part de dos nuclis i dues unitats familiars i que els fills i les filles afins, amb custòdia compartida, no són dos nens diferents, sinó un sol nen, amb dues cases i potser dues famílies i nombroses. Les famílies enllaçades no només no tenim reconeixement social i quedem invisibilitzades, amb rols poc definits i sovint menystingudes judicialment en la nostra comunitat, i no som encara prou subjecte polític i per tant, quedem al marge.

Per això, conseller, voldríem preguntar-li: quina és la posició del Govern respecte a les famílies enllaçades i la seva organització, quan a més, és ja una realitat al nostre país? L'aplicació i el seu ús poden ser una gran eina, però només ho serà si tot el que ens envolta ens acompanya i protegeix davant les desigualtats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir el Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir el Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Miri, m'agradaria iniciar la resposta explicant com definim, des del Pla interdepartamental de famílies 2018-2021, el que entenem com a família: Les persones que conformen una unitat de convivència i, o, tenen un vincle afectiu de solidaritat i protecció. La família és vista com un espai d'aprenentatge, de protecció, de suport emocional i de corresponsabilitat. Per tant, tenim famílies diverses, com diu el mateix nom del Departament. Som conscients de la diversitat familiar, i som conscients que aquesta diversitat s'ha d'assumir i no únicament assumir, sinó que s'ha de reconèixer i s'ha de celebrar.

I s'ha de celebrar a partir de quatre punts clau: drets fonamentals i igualtat; respecte i reconeixement de la diversitat; participació i interacció; i pertinença i ciutadania. El 2018, en una societat com la catalana, és necessari reivindicar la diversitat per poder parlar de cohesió i desenvolupament social. A partir d'aquí, les famílies enllaçades, com ho fem? Quines són les seves problemàtiques? Primer, situar que tenim més de 95.000 famílies enllaçades. Famílies amb membres provinents de diferents famílies, que creen lligams i que van més enllà dels llaços sanguinis. Quina és la situació? La situació és que estem amb una llei, la 40/2003, que té dos aspectes clau que discriminen. I, com sempre que es discrimina, genera desigualtat.

Un, no permet que un infant formi part de dues famílies alhora. Dos, fa prevaldre el criteri de la convivència, en cas que els pares estiguin divorciats i només un dels progenitors té dret al títol de família nombrosa. Això genera moltes problemàtiques, genera problemàtiques i no contempla la diversitat. Després, contempla altres problemes, com la custòdia compartida, on genera discriminació, segons el progenitor. Quines són les passes que hem fet des del Departament? Un, hem demanat que es faci una interpretació no restrictiva d'aquesta llei, però, davant d'això –i ho hem demanat per escrit–, el que hem fet és impulsar una modificació d'aquesta llei... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* que permeti assegurar...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...assegurar els drets de totes les famílies al nostre país... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

Pregunta al Govern sobre l'estat en què es troben els convenis que s'han de signar amb les empreses subministradores d'aigua i energia en el marc de la Llei 24/2015, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica

310-00081/12

El president

La següent pregunta és sobre l'estat en què es troben els convenis que s'han de signar amb les empreses subministradores d'aigua i energia en el marc de la Llei 24/2015, de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica. Pregunta que formula la senyora Susanna Segovia, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. En primer lloc, voldríem expressar la condemna i el rebuig per la mort de la professora Laura Luerno, que és una mostra més de la violència masclista i la inseguretat que pateixen les dones i que, a més a més, també té família a Catalunya i creiem que aquest Ple també hauria de reconèixer el dolor i acompanyar els familiars de la víctima.

Consellera, en quin estat es troben els convenis que ha de signar la Generalitat en el marc de la Llei 24/2015, amb les empreses subministradores de serveis bàsics? Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Sí, president. Diputada, moltes gràcies. Primer, dir que la Generalitat ha estat una de les administracions pioneres a tractar el tema de la pobresa energètica. Fent un repàs molt ràpid de quina ha estat l'activitat normativa, el 2013 hi ha un decret llei de modificació del Codi de Consum en aquest àmbit, impugnat al Tribunal Constitucional. Al 2014, es constitueix la Taula de la Pobresa Energètica, 2014, també, modificació del Codi de consum per ampliar la protecció a persones vulnerables; també, amb recurs d'inconstitucionalitat.

El 29 de juliol de 2015 s'aprova la Llei 24/2015, és aquesta llei que estableix els convenis que vostè esmenta. I, per part de l'Estat espanyol, el decret de 2017 i el

decret de 2018, en aquesta matèria. Què estableix la Llei 24/2015? Estableix dues mesures per actuar: una, en temes de protocols d'actuació. Aquí, per un recurs interposat per Endesa han estat declarats nuls, aquests protocols. I després, estableix convenis. I de dos tipus, en matèria d'aigües, gas i energia elèctrica.

Pel que fa als convenis d'aigua, hi ha més de vint convenis signats per part de l'Agència Catalana de Consum, i, pel que fa a l'electricitat i l'energia, aquests convenis no estan signats. Per què? La llei estableix un caràcter voluntari en la signatura d'aquests convenis i no estableix cap dotació pressupostària per tal que les companyies apliquin els descomptes que estan previstos.

Per tant, doncs, tenim dos departaments competents en aquest àmbit: el Departament d'Afers Socials i el Departament d'Empresa. Un, el primer, és l'encarregat de la gestió i la prevenció d'aquests ajuts, i el Departament d'Empresa –el que em correspon–, del tancament d'aquests convenis.

Però, ho repeteixo, el caràcter és voluntari. No hi ha dotació pressupostària, per tant, no s'han signat per part de companyies elèctriques.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, consellera. També ens alegrem que ens s'hagi respost vostè, perquè primer ens van dir que ens contestaria el conseller, ara veiem que és vostè. Nosaltres volíem que ens contestés vostè, perquè, efectivament, és un tema de responsabilitat de les empreses.

Per això la pregunta és: què fa el seu Govern per fer que les empreses facin el que diu la llei? Perquè no diu que sigui voluntari. Les empreses han de signar i han de garantir que no fan talls de subministrament a persones en situació de vulnerabilitat. Què està fent la Generalitat per fer això? Què està fent la Generalitat perquè les empreses resolguin l'endeutament acumulat que tenen les famílies vulnerables?

L'any 2016, vostès van dir que s'havien aturat trenta mil talls. No tenim dades del 2017, no tenim dades del 2018, no sabem qui porta els temes de pobresa energètica –ara ens diu que ho porten dos departaments–, no tenim clara quina és la coordinació que hi ha entre aquests departaments. A més a més, està augmentant la pressió i l'assetjament que fan les empreses a les famílies que tenen un deute amb ells. Només a Barcelona, 2.300 queixes el 2018. Suposadament, a partir del juliol ja no ho farien més; des de llavors, 1.125. La llei sí que obliga a establir aquests convenis amb la Generalitat. És la Generalitat qui ha de treballar amb les empreses per establir-ho. Són només tres –Endesa, Iberdrola i Naturgy–, el 90 per cent del sector i 4.121 milions de beneficis, i no signen convenis per respectar els drets de les famílies amb pobresa.

Ara hi ha una empresa, que és Barcelona Energia, que els està buscant, perquè vol signar, i que no els estan donant respostes; els estan donant llargues i els fan anar d'un departament a un altre departament.

No sabem què passa amb les multes, que diuen que van posar. Tots ens recordem de la Rosa, a Reus. No sabem què ha passat amb aquelles multes. No sabem quina és la resposta del Govern quan les empreses obstaculitzen judicialment això.

Votar a favor d'una llei com aquesta vol dir responsabilitat. No podem oblidar les víctimes de pobresa energètica fins que torni a haver-hi una altra desgràcia, i llavors, sí, correm-hi totes.

Si us plau, no sabem a qui tenen por. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Pressionin a les empreses...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Susanna Segovia Sánchez

...que és el seu deure.
Gràcies.

El president

Per respondre, de nou, té la paraula la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Si vostè es mira la llei, veurà que els convenis són voluntaris. I és en aquest sentit que ahir mateix teníem una reunió els diferents departaments i el Síndic de Greuges, que constatava també aquest fet, per tal de buscar unes solucions per tal de mirar de coaccionar les empreses a que signin aquests convenis.

Respecte al conveni que vostè ens parla, en concret, de l'Ajuntament de Barcelona, que està molt bé quant a titulars, però ni hi ha dotació pressupostària per fer front a aquest cofinançament de la reducció de preus.

I, tal com s'ha dit, competències en gestió i prevenció, el Departament d'Afers Socials; competències sancionadores, aquest departament. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Li passaré la relació de totes les sancions... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

La següent pregunta es sobre el Pacte d'estat contra la violència de gènere.

Pregunta al Govern sobre el Pacte d'estat contra la violència de gènere

310-00086/12

Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Sí; buenos días, *consellera*. El pasado 18 de octubre, Cataluña recibió del Gobierno del Estado 12,8 millones de euros para el despliegue de las medidas del Pacto de estado contra la violencia de género. Esta cifra corresponde al 75 por ciento de los fondos presupuestados para 2018. El 16 de noviembre, se ordenó la transferencia del 25 por ciento restante, que corresponde a 4,26 millones de euros más.

Cataluña es la segunda comunidad que ha recibido más fondos del Estado para luchar contra la violencia machista, en total estamos hablando de más de 17 millones de euros.

Me gustaría saber qué medidas ha comenzado a desplegar su Gobierno con esta inyección de recursos y cuáles son las que tiene previsto abordar en las próximas semanas.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera de Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Bé, gràcies. Gràcies, diputada, gràcies que, a més..., haver tingut aquesta pregunta oral, perquè, tal com recordava la diputada Segovia, es una setmana en què es veu amb molta cruïra la xacra de la violència masculista.

Efectivament, hi ha un pacte d'estat, un pacte d'estat en el qual, quan va ser el moment de subscriure'l, per part de les comunitats autònomes, no hi vam poder participar, perquè, gràcies a la col·laboració d'alguns partits en l'aplicació del 155, ho va haver de fer la ministra Montserrat en nom de la Generalitat de Catalunya, que ja és fort.

És cert que tenim la confirmació de l'arribada dels diners, en comunicacions de l'octubre, però són diners que no arribaran fins a l'any vinent. I, efectivament, són diners que s'han d'encabir dins del Pacte nacional, que hi ha el mes de setembre, ja vam estar treballant amb la Comissió Nacional d'Intervenció contra la Violència Masclista; un pacte que s'està fent en col·laboració amb entitats, en col·laboració amb expertes del feminisme, també amb professionals, amb les diferents institucions.

I, per tant, són diners que aniran a dotar, a banda dels recursos propis que ja hi destina la Generalitat de Catalunya, a dotar aquest pacte nacional que ha de servir per fer un veritable canvi en una societat que és masclista i que ens afecta a totes les dones en l'àmbit de la violència masclista.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Beatriz Silva Gallardo

Sí. Le agradezco su respuesta. Sin embargo, me gustaría recordar que estos más de 17 millones de euros representan una cifra muy significativa, y que ya se han hecho efectivos. De hecho, casi duplica lo que su Gobierno había previsto invertir en todo 2018 para erradicar la violencia machista, que, según me informo usted misma, el 3 de septiembre pasado, era de 9.750.000 euros.

A mi grupo parlamentario le preocupa que estos recursos se usen de la manera más eficiente, porque su Gobierno se ha definido varias veces en esta sede parlamentaria como feminista y ha afirmado que convertirá la lucha contra la violencia de género en una prioridad, pero hasta el momento esa voluntad no se ha traducido ni en hechos ni en recursos. La semana pasada, durante el debate de la moción sobre violencia machista, aquí en el Parlament, pudimos constatar que las enmiendas presentadas por los partidos políticos que forman parte de su Gobierno fueron encaminadas a recortar y a evitar asumir los compromisos presupuestarios concretos que se le pedían. Esto en un contexto en que la inversión en la lucha contra la violencia machista es totalmente insuficiente.

El Gobierno socialista de Pedro Sánchez ha sido capaz de poner sobre la mesa 120 millones de euros, de unos presupuestos heredados del Gobierno del Partido Popular para que Cataluña y el resto de las comunidades autónomas estén en condiciones de hacer frente a esta lacra. En cambio, este Gobierno se muestra incapaz si quiera de recuperar los niveles de inversión de 2010.

Esperamos que los presupuestos que su Gobierno nos presentará en las próximas semanas hagan efectiva esta voluntad, que usted expresa, de pasar de las palabras a los hechos sobre todo en un día en que estamos lamentando una nueva víctima de...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Beatriz Silva Gallardo

...violencia machista.

El president

Per respondre, de nou, té la paraula la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, diputada. Per aclarir xifres, els 9 milions als quals vostè es refereix és el pressupost de l'ICD, clarament. Ja estic veient aquí la consellera de Justícia, el con-

seller de Treball i Afers Socials. Hi destinen molts més recursos. De fet, el pressupost que hi ha del 2017, l'estimació també en polítiques d'habitatge, és de 30 milions no de 9, com vostè diu.

Si a vostè el que li preocupa és que els recursos es destinin d'una manera eficient li explicaré què ha fet el Gobierno de Pedro Sánchez. Se'ns va dir que hi hauria uns 3 milions i mig destinats, dins d'aquest pacte, per als ens municipals. Quan es van publicar les xifres la setmana passada –oh, sorpresa!–, s'han reduït un 40 per cent i en els ens municipals només els hi arriben 2 milions.

Però si precisament el que ens preocupa ja no només és la xifra, sinó l'eficiència, una manera supereficient que ha fet el Govern de Pedro Sánchez que és donar a un munt d'ajuntaments amb població menor de vint mil habitants recursos de 600 euros, entre 600 i 700 euros, a un munt de municipis per fer polítiques contra la violència masclista. En lloc d'aprofitar els consells comarcals, en lloc d'aprofitar la coordinació de la Generalitat per mancomunar serveis i ser més eficients a l'hora de donar resposta.

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la política en matèria d'armament anunciada pel Govern de l'Estat

310-00087/12

La següent pregunta és sobre la política en matèria d'armament anunciada pel Govern de l'Estat. Formula la pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Geli.

Anna Geli i España

Consellera, aquest passat diuendres, era ministra de Defensa, era senhora Margarita Robles anoniçc qu'eth Govèrn Espanhòu destinarà 7.331 milions d'euros entà invertir-les en programes d'armament. Segons era ministra deth Govèrn de Pedro Sánchez, aquesti milions son entà «despena social» pramor dera creacion de lòcs de treball. Non se pòt èster mès cinic e enganhar tant abilament as ciutadans, senhores e senhors, deputats. Era senhora Robles s'amague ath darrèr d'un dret e un besonh social –era manca de lòcs de treball– entà justificar ua despena innecessària e immorau que provòque, damb er usatge de municion e explosius, mòrts umanes, sustot civius en lòcs coma eth Iemèn.

Mès de quina manèra netege era sua consciència eth Govèrn Espanhòu damb era venta d'armes ara Aràbia Saudí? Donques, utilize es paraules deth ministre d'Exteriors, eth senhor Borrell, entà díder qu'es armes non produsissen efèctes collateraus e que son fòrça precises. Donques, li dideram ath senhor ministre que des deth 2015, e enquiar agost an mòrt en Iemèn, segons eth Burèu des Drets Umans de Nacions Unides, 6.600 civius e mès de 10.000 herits.

Com pòt èster un govèrn orgulhós e capinaut d'açò? En tèrmes umanitaris ei ua notícia desastrosa. Era Union Europèa ath delà, denègue era licència d'exportacion d'armes s'existís un risc manifèst qu'aguestes pòden èster utilizades entà cométer violacions grèus deth dret internacionau umanitari.

Espanha vulnère tractats internacionaus per çò qu'ei dera venta d'armes. Atau ei facil èster eth setau país deth mon exportador d'armament segontes eth SIPRI. Era indústria armamentística creish exponenciaument cada an e garde'n per a on, en aquest encastre non se patís cap crisi, segurament perque as espanhòus les interèsse fòrça eth bastiment de veïculs blindadi, era modernizacion de caça eurofighters e era construccion de cinc fragates.

Per totí aqueri que critiquen Catalonha, estofada peth deficit fiscau, an de saber qu'eth pressupòst destinat ara despena militar a ei lèu tot eth pressupòst deth Govern dera Generalitat en matèria de politiquas destinades ara salut o eth pressupòst d'ensenhament e de Tralhalh e Ahèrs Sociaus et Famílhés, amassa.

Per aquerò, conselhèra, quin ei eth capteniment deth Govern sus era politica en matèria d'armament anonciada peth Govern espanhòu?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Bé; gràcies, diputada. Gràcies diputada per aprofitar el Ple per denunciar la decisió del Consejo de Ministros de la setmana passada. Va fer l'increment en despesa militar més gran des del 1997; és a dir, des del Govern del senyor Aznar. Sembla que a l'hora d'aprovar despesa militar no cal aprovar pressupostos, que es pot fer. Sembla que això val per la despesa militar però no val per als incompliments contra Catalunya.

Aquesta decisió que és totalment injustificable, i vostè en feia referència, la ministra Robles fa una aplicació macabra del keynesianisme i diu que com això crea llocs de treball, això ja és despesa social. Suposo que no importa si les armes maten o si curen, diguem-ne.

Sembla que en aquests casos el Govern del PSOE i el Govern del PP s'hi assemblen molt, i és que en la gestió del que és la despesa militar, la despesa armamentista, és extremadament opaca. No sabem què es gasten el conjunt dels ministeris que hi tenen responsabilitats, ni tampoc la pràctica habitual de pressupostar una xifra i, després, executar-ne un altra. Tots coneixem què passa amb Fomento, què passa amb les inversions quan són a Catalunya, doncs, amb l'armament passa exactament el contrari: es pressuposta una xifra gran i se n'executa una molt més gran. Suposo que és un tema de prioritats.

Tant és així que el mateix Tribunal Constitucional i el Tribunal de Cuentas ja han fallat en contra d'aquesta pràctica que és habitual, que és una pràctica que serveix per amagar a la ciutadania i, sobretot, el control del Parlament el que és la voluntat del Govern. Però, és clar, com que es tracta de comprar armes i no pas de fer una consulta a la ciutadania, doncs, això no té conseqüències, perquè tothom sap que consultar a la ciutadania és molt més perillós que comprar armes.

I vostè en feia referència, amb fragates, blindats, etcètera. Suposo que donaran explicacions de què és aquesta política, si és que volen impressionar a algú o volen comprar el favor o l'amistat d'algú altre.

Hi ha un centre, Centre Delàs d'Estudis per la Pau, que intenta agregar, precisament en tota aquesta opacitat i manca de transparència, les xifres de despesa militar a l'Estat espanyol. Ells arriben a una xifra de 20.000 milions anuals, que és moltíssim. Recordar que això vol dir que al voltant d'uns 4.000 milions estan pagats amb els impostos de tots els catalans.

Ahir fèiem el Ple de la infància, demà es votaran resolucions. Segur que hi hauria consens en moltes resolucions que voldríem aprovar, i amb un exercici de sinceritat tots sabem que és una manca de pressupost el que impedirà fer-ho.

(Aplaudiments.)

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les informacions aparegudes a la premsa sobre els atemptats del 17 i el 18 d'agost de 2017 (retirada)

310-00088/12

Els faig avinent que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha retirat la pregunta que venia a continuació.

Per tant, passem a la pregunta...

Pregunta al Govern sobre els criteris d'actuació de la fiscalia

310-00089/12

...sobre els criteris d'actuació de la fiscalia, una pregunta formulada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. L'exposa el diputat senyor Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Gràcies, president; bon dia. Consellera, bon dia. Avui fa dinou dies que dos companys diputats van iniciar la vaga de fam, i setze, que dos més s'hi van adherir per denunciar la lentitud de la justícia en resoldre i donar resposta als recursos d'empara que fa temps que han presentat. És per això que avui, més que mai, tot el respecte i suport a tots ells.

La pregunta que li formulo, consellera, és quin capteniment té el Govern i la seva conselleria sobre les actuacions de la fiscalia, o sobre les *no* actuacions de la fiscalia. I la hi faríem bàsicament basant-nos en tres conceptes, o tres aspectes: el primer, constatar que després d'un any la persecució de càrrecs electes continua sent un fet; el segon, la percepció d'una fiscalia de doble velocitat, en funció dels temes, és a dir, no s'actua amb igual celeritat davant la persecució i l'assetjament a càrrecs electes que davant pintades, amenaces o accions de carrer que reben, de manera violenta també, per part de diferents grups també feixistes, i, tercer, constatar una preocupació, que la inacció i la deixadesa de l'actuació de la fiscalia, mantenint obertes investigacions i sense arxivaments generalitzats, pugui convertir-la en protagonista de les eleccions municipals d'aquí a sis mesos, condicionant també la constitució de candidatures municipals i, sobretot, mantenint l'ombra de la sospita damunt de gent honesta i demòcrata que posen la cara cada dia per construir i defensar els seus municipis i la seva ciutadania.

Aquesta pregunta, consellera, és una pregunta que pretén formular-se en defensa pròpia d'allò que representem tots nosaltres, que és la indefensió davant l'arbitrarietat i la sospita permanent. Aquesta vol ser un altaveu de la indignació i la desafecció davant d'una justícia que entenem poc justa. Avui, a les portes d'un ple monogràfic on alguns parlaran de vulneració de drets dels diputats, avui, ara i aquí, li entrego el testimoni personal i de centenars de càrrecs electes que viuen, noten i pateixen la persecució política en totes les seves formes.

És per això, consellera, doncs, que li formulem aquesta pregunta.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Ester Capella, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Ester Capella i Farré)

Gràcies, president. Molt bon dia. Gràcies, senyor diputat. Des del Govern de la Generalitat som plenament conscients d'aquesta situació, som coneixedors de les contínues citacions d'alcalduesses i alcaldes del nostre país, que han hagut d'anar a declarar abans del referèndum de l'1 d'octubre, que recordo que no és delictes –ho recordo, per si algú està despistat i encara continua pensant que està al Codi penal–, i que encara hi han continuat anant, com vostè ens expressava al formular la pregunta. Alcaldes i alcalduesses que, amb excepcions d'algun cas concret, viuen una situa-

ció d'absoluta indefensió, perquè moltes vegades van a declarar sense saber perfectament, doncs, què se'ls està imputant i de què se'ls està investigant.

Per tant, és una investigació anòmala, que té el seu origen en una instrucció indeguda de la Fiscalia General de l'Estat. El Govern de Catalunya no pot compartir ni comparteix, i no pot emparar, l'absoluta indiferència que, per altra banda, la fiscalia manté en el retrocés dels drets i les llibertats públiques; drets individuals i alhora drets col·lectius, i llibertats individuals i alhora llibertats col·lectives. L'absoluta indiferència de la fiscalia, mentre l'activitat de l'extrema dreta, l'activitat violenta de l'extrema dreta s'ha multiplicat i actua de forma impune pels carrers i places de les nostres viles i ciutats. Tot això, mentre que el ministeri públic actua i continua actuant com a ariet de la repressió de l'Estat contra un moviment polític com és el moviment independentista.

Ja no es tracta de l'1 d'octubre ni de la posterior declaració d'independència. La fiscalia forma part d'aquesta acció repressora de l'Estat contra l'independentisme. Necessitem un ministeri públic que compleixi les funcions i finalitats que té atorgades per llei: independent, neutral, en defensa de la legalitat, dels drets de tota la ciutadania, dels ciutadans, de l'interès general, del bé comú, de la justícia. Però lamentablement el Ministeri Fiscal és un ministeri de part, directament obeeix les ordres del Govern, és designat pel Govern, etcètera.

I acabo, perquè, per si algú s'ha despistat, també insistiré en una qüestió: l'independentisme, el moviment independentista, és una opció política, ideològica, lícita, legítima, democràtica i pacífica, i que s'ha expressat com sempre, i s'expressarà, com sempre hem fet, de forma pacífica, democràtica i lícita. *(Remor de veus.)*

Per tant, malgrat diguin algunes coses que sento a cau d'orella aquí, que m'acaba de dir...

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

La consellera de Justícia

...la diputada, doncs... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Govern sobre les perspectives de l'economia catalana

310-00084/12

...és sobre les perspectives de l'economia catalana i la formula el senyor José María Cano, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José María Cano Navarro

Gracias, señor presidente. Señor vicepresidente, mi pregunta va a ser muy clara: ¿qué efectos prevé que tendrá sobre la economía catalana, y en especial sobre el empleo, el hecho de que su Govern no acate las leyes y las sentencias, como ya ha anunciado que harán, así como el apoyo que ustedes están dando a los actos ilegales promovidos por los comandos separatistas?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

El Govern de Catalunya és un govern que confia en l'economia catalana, que confia en els seus treballadors, en les seves empreses, i que estem centrats no en fer

campanyes de desprestigi de la potencialitat de l'economia catalana, sinó a dedicar tots els esforços, precisament, a generar més llocs de treball.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

José María Cano Navarro

Señor vicepresidente, no siga engañando a los catalanes. Tiene que ser valiente y explicarles la cruda realidad que nos espera. Usted tiene esa responsabilidad, usted es el máximo responsable de economía de la Generalitat. Dé cuenta del perjuicio que va a causar su proyecto separatista fracasado. Ya han huido miles de empresas. Ya hemos visto los efectos negativos sobre los sectores económicos, que reaccionan con mayor rapidez ante la inseguridad jurídica y la inestabilidad política que han generado, sectores claves de la generación de empleo, como el turismo, con una caída de los visitantes extranjeros, y de los visitantes del resto de España de casi el 5 por ciento. Los efectos sobre el comercio al por menor y en las ventas de grandes superficies, que evolucionan por debajo de la media española.

Hemos pasado de ser la locomotora de España a ir en los vagones de cola. Los principales indicadores del sector industrial ya nos muestran una desaceleración económica más intensa que en el resto de España, con un descenso de medio punto de la productividad industrial, con una caída de la cifra de negocio del 4,2 por ciento, con un descenso de la entrada de pedidos del 3,4 por ciento. Las empresas han caído, la creación de empresas ha caído un 7 por ciento. Los emprendedores han perdido la confianza que tenían en la economía catalana, y también lo han hecho los inversores extranjeros, con una inversión extranjera que lleva un año y medio en caída libre, con un descenso acumulado en el segundo trimestre del 40 por ciento.

Y este viernes, actuando de manera consciente y totalmente irresponsable atacarán de nuevo la economía catalana, atacarán de nuevo el bienestar de los catalanes, dando apoyo y cobertura a las acciones violentas de los comandos separatistas. Y los que sufrirán serán los más débiles, el 95 por ciento de nuestro tejido empresarial, los autónomos y las pequeñas empresas, que en estas fechas navideñas se juegan más del 25 por ciento de su facturación. ¿Y sabe una cosa? Ellos no pueden dar el primer paso y cambiar su sede social, como hicieron las grandes empresas. Ellos a lo que se enfrentan es al cierre de sus negocios con la consiguiente pérdida de puestos de trabajo. Las perspectivas económicas a nivel mundial no son alentadoras, y en Cataluña ustedes las están empeorando. Nos están llevando al desastre económico, y los efectos ya son irreversibles en el corto plazo.

Señor vicepresidente, usted tiene encima de la mesa informes que le alertan de lo que nos viene encima. Por lo tanto, no podrá alegar desconocimiento y, si no cesan en su deriva, será el responsable de todo el sufrimiento que provoquen.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. (*Aplaudiments.*) Per respondre, de nou té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Deixin de mentir d'una vegada. (*Aplaudiments.*) Deixin de mentir i de dir que aquest Govern dona suport a la violència! Nosaltres sempre, sempre, sempre rebutgem qualsevol mena de violència, qualsevol mena de violència, tingui la bandera que tingui, tingui la bandera que tingui! I si hi ha un independentista que actua violentament, nosaltres el rebutgem, perquè ens fa vergonya, i demano que vostès facin el mateix també quan l'extrema dreta campa pels carrers d'aquest país. Ja n'hi ha prou! (*Aplaudiments.*) Ja n'hi ha prou, senyor Cano! Vostè és més intel·ligent que això, per fer aquest tipus de propostes. Si us plau, si us plau, senyor diputat, parli amb propietat.

I anem a parlar d'economia. Vostè ha començat parlant de turisme, i ha començat parlant de turisme, i demostra un absolut desconeixement, perquè ignora quina és la dinàmica dels mercats competidors al nostre, que s'estan recuperant. I, per tant, demostra un absolut desconeixement.

També demostra un absolut desconeixement de les dades de l'evolució de l'economia d'aquest país. Vostès fa un any deien que aquí hi hauria una catàstrofe econòmica espectacular. De fet, van basar en això bona part de la seva campanya electoral. Tercer trimestre del 2017, taxa d'atur del 12,54 per cent. Tercer trimestre del 2018, del 10,63 per cent, una reducció de prop de dos punts. Digui'ls vostè a les persones que han trobat treball que aquest any els ha anat malament. Doncs no. I això per què passa? I això passa perquè l'economia catalana és molt forta. L'economia catalana és una economia oberta, per tant, també és una economia sensible a la dinàmica dels mercats internacionals i és una economia innovadora.

Però també tenim uns problemes estructurals, i li'n citaré dos: problema estructural d'infraestructures. Vostès van donar suport a uns pressupostos generals de l'Estat que tornen a marcar una inversió pressupostada –que ja veurem quina serà l'executada–, del 10 per cent, quan som el 19 per cent del PIB i el 16 per cent de la població. També haurien de mirar les seves responsabilitats. I segona, segon problema estructural: a aquest país s'ha sortit de la crisi també gràcies a la devaluació salarial, i això no pot tornar a passar, no podem sortir de la crisi a base de carregar-ho sobre les espatlles dels treballadors d'aquest país que s'estan empobrint amb els seus salaris, i les seves propostes en matèria laboral, que estan portant a terme al Congrés de Diputats van en aquesta línia, de desregularitzar el treball i protegir el capital. I, davant d'això, sempre trobaran el Govern de la Generalitat en posicions contràries: afavorir la gent, afavorir la creació de llocs de treball i una economia oberta i innovadora, que quan Catalunya ha apostat per això és quan Catalunya ha millorat.

El president

Vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies.

El president

...se li ha acabat el temps. (*Aplaudiments.*)

Pregunta al Govern sobre la representació de la Generalitat en els organismes interadministratius i intergovernamentals

310-00085/12

La següent pregunta és sobre la representació de la Generalitat en els organismes interadministratius i intergovernamentals, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Formula la pregunta el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señora Artadi, muy a pesar de su Gobierno, Cataluña es una comunidad... (*Remor de veus.*) Supongo que me contesta la señora Artadi, ¿no? (*Pausa.*) Ara. Qui? (*Veus de fons.*) Vostè; molt bé, senyor vicepresident.

A pesar de su Gobierno, Cataluña es una comunidad autónoma de España y es una de las regiones de la Unión Europea autónomas más prósperas. Y digo «a su pesar», porque si fuera por ustedes, ustedes solamente acudirían a los foros creados por el *procés*. ¿Puede darme usted un motivo, señor vicepresidente, para que hayamos rechazado representar a las autonomías en los consejos de la Unión Europea, como dice *La Vanguardia*? ¿Puede usted darme una razón de por qué abandonan sus funciones?

Ustedes tienen tiempo para ir a Waterloo para reunirse con el señor Puigdemont, pero no tienen tiempo para ir a Bruselas para representar los intereses de todos los catalanes. Entre lo útil y lo inútil ustedes siempre optan por lo inútil. Mire, deme solo un motivo, deme un motivo de por qué renuncian a ser el Gobierno de todos y a representar a todos los catalanes ante la Unión Europea y en los foros del resto de España.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en el mecanisme de representació rotatori de les comunitats autònomes en els consells de ministres de la Unió Europea, es pren la paraula si al ministre de torn del Govern espanyol li plau, i és una posició comuna del conjunt de comunitats autònomes la que ha d'expressar la comunitat autònoma en qüestió. Per tant, no és la defensa dels interessos específics de Catalunya. En alguns casos hi ha contradiccions totals, per exemple, a la política agrària comuna. Per això nosaltres defensem participació directa a la Unió Europea. I com que vostè diu: «Això, per a una comunitat autònoma, té molts límits», doncs, per això precisament defensem ser un estat independent en el marc de la Unió Europea.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, mire, nosotros le hemos pedido una razón, pero una razón que valga para los 7 millones y medio de catalanes, no que valga para sus seguidores independentistas. Ustedes gobiernan para todos, no solo para sus seguidores independentistas, que esos sí que podrían entender la razón que usted me da de que dejemos la silla vacía en todos los foros europeos y en todos los foros de las comunidades autónomas de España.

Mire, esos son foros de verdad, donde se discuten de verdad las cosas, no los chiringuitos que ustedes montan alrededor de Europa y del mundo. Ustedes dicen que quieren un estado, pues ustedes..., si no saben manejar siquiera una comunidad autónoma, si no saben gobernar siquiera conforme a un mundo globalizado y a una Europa fuerte, los intereses de todos los catalanes.

Mire, ustedes, por eso, pintan cada vez menos en España y en Europa, mientras que su opción política se diluye, mientras que expulsan a sus socios del grupo de liberales y europeos en el Parlamento de Europa y nosotros somos de los más potentes allí (*remor de veus*), mientras nosotros tejemos alianzas con Macron... (*veus de fons*), sí señor, y ustedes las tejen...

El president

Silenci!

Carlos Carrizosa Torres

...con la extrema derecha flamenca.

El president

Se li ha acabat el temps, diputat. *(Aplaudiments.)* Per respondre, de nou, té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern

Moltes gràcies. Veig, per la seva intervenció, que la modèstia en política és un recurs escàs. *(Rialles i aplaudiments.)*

En tot cas, parlant d'extrema dreta i de socis, no cal mirar al nord, mirem al sud, molt a la vora, mirem Andalusia: m'agradarà veure què fan vostès amb Vox, a veure que fan vostès amb Vox, amb aquesta extrema dreta, que és a la que donen suport, la que està en el Tribunal Suprem i que vostès accepten en el Tribunal Suprem, per tal que acusi els nostres companys i companyes. Per tant, l'extrema dreta, sí, la coneixem, l'hem patit en els carrers, alguns dels quals es fan fotografies amb vostès –encara estic esperant el seu rebuig– *(aplaudiments)*, i l'estem patint en els tribunals, quan se'ls dona via lliure per fer de braç armat de la fiscalia.

En tot cas, nosaltres, participar, participarem a tot arreu; participarem a tot arreu on sigui útil –on sigui útil. Al que no irem nosaltres és a fer una participació cosmètica. Els debats de veritat, els debats a l'hora de poder defensar els interessos de Catalunya..., en fòrums multilaterals, on tot està pactat d'abans, on hi ha una posició unilateral predominant, com passa en molts fòrums multilaterals de comunitats autònomes amb l'Estat, no són útils. Per això nosaltres sempre hem reclamat i avui reclamem més que mai la relació bilateral amb l'Estat.

Vostè em parla de «xiringuitos», però jo, si vol, li parlo d'un *chiringuitazo*, al qual vostès donen suport dia rere dia, com és la Corona espanyola. La Corona espanyola és el gran *chiringuitazo* *(aplaudiments)* que portem durant tres-cents anys aguantant en aquest país. Per tant, vostè, senyor Carrizosa, de «xiringuitos» en sap molt i crec que ens en pot donar moltes lliçons.

Moltes gràcies, senyors diputats.
(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre el nomenament dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Pregunta al Govern sobre el nomenament dels membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

310-00080/12

Formulada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, presenta la pregunta la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, bon dia. Consellera, nosaltres hi insistim: ens pot posar al dia sobre l'estat de la qüestió amb relació a la renovació del govern de la «corpo», si us plau?

El president

Per respondre té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència

Sí. La renovació dels òrgans de govern de la «corpo» depèn del CAC, però sobretot depèn del Parlament de Catalunya, no depèn del Govern.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, com bé sap, fem aquesta pregunta i hi insistim per les notícies que hem rebut, però que tampoc han desmentit cap dels grups que teòricament han arribat a un preacord –Ciutadans, el PSC, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana– amb relació als membres que formarien part del govern de la corporació.

Llavors, com que ni ho han desmentit ni ens han explicat... Nosaltres celebrem que garanteixin que la renovació es debati i es parli de forma transparent en seu parlamentària, que és on toca, perquè entenem que el govern de la corporació d'uns mitjans públics, democràtics i transparents ha de respondre, com està definit, al seu parlament. I ens preocupa que s'hagin transmès aquestes notícies sobre possibles acords en què es reparteixen amb fidelitats polítiques les cadires i els sous, com ja els vam dir, amb relació al govern de la «corpo», i que, a més a més, els partits que formen part del Govern es reparteixin amb cremallera –un sí, un no– també la direcció de la televisió pública i de la ràdio pública del nostre país.

Entendran que aquesta preocupació l'expressem de forma molt insistent en seu parlamentària, perquè vostès no han aclarit quina és la seva posició, no han aclarit què faran amb el govern de la «corpo». I els hi tornem a preguntar: faran valdre les majories que s'han donat en aquest Parlament, amb uns consensos amplis, sobre la necessitat de modificar la Llei de l'audiovisual de Catalunya?, faran valdre que vostès també han participat d'aquest consens, i ens n'alegrem, d'aquests consensos?, o tiraran milles i qui dia passa any empeny?

Hi insistim, hi ha uns consensos amplis en aquest país per garantir que els mitjans públics siguin públics, transparents, democràtics i que no responguin a lògiques de partits: ni a la necessitat del *pressing* que els fan des de la bancada del 155 ni a una lògica governamental, com entenem que volen fer. Hi insistim, faran valdre els consensos d'aquesta cambra?, faran valdre els consensos entre els professionals del periodisme i de la comunicació, que demanen des de fa anys que garanteixin que els mitjans públics siguin democràtics i transparents?

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, de nou, té la paraula la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Diputada, vostè feia referència a notícies sobre acords entre grups parlamentaris; vostè mateixa ho deia: és entre grups parlamentaris, i, per tant, correspon als grups parlamentaris donar explicacions, i no al Govern, que no és el Govern qui decideix com es fa, sinó que és aquesta cambra, és aquesta cambra a través de procediments que també afecten el CAC. En paral·lel, i també els grups parlamentaris d'aquesta cambra, tots els grups parlamentaris han entrat la modificació de la llei, la modificació de la llei en el curt termini, perquè és evident que ha d'haver-n'hi una altra en el llarg termini, que afronti els reptes amb què es troba el sector de l'audiovisual a Catalunya. L'han entrat, l'han signat tots els grups, i, per tant, jo l'emplaço a que segueixi dialogant i que parli amb els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris, per aclarir on està aquesta situació. Però jo torno a dir: aquesta no és una responsabilitat del Govern, perquè no és el Govern el que escull els membres de la corporació.

El president

Fins aquí les preguntes al Govern.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els plans i les mesures per a minimitzar els efectes de les mobilitzacions del 21 de desembre a Barcelona

317-00046/12

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidente. Sí, señor Torra, ¿qué planes exactos y medidas concretas tiene usted para que este viernes 21 los padres y madres puedan llevar tranquilamente a sus hijos al colegio; que se puedan abrir los comercios tranquilamente y la gente pueda ir a comprar a ellos; que se pueda salir a trabajar fuera de Barcelona, quien tenga que hacerlo, o entrar en Barcelona a quien le corresponda, en definitiva, para garantizar la libertad y la seguridad de los catalanes este próximo viernes?

Gracias.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Sí; bon dia. Ara li respondré la seva pregunta, però abans vostè me n'ha de respondre una altra –me n'ha de respondre una altra–, perquè avui, aquest matí, s'han fet unes expressions gravíssimes i absolutament intolerables en el Congrés per part del seu líder polític, gravíssimes. Ha dit que jo buscava «*un derramamiento de sangre y una guerra civil*». Em sembla absolutament intolerable. I jo li demano que ara, aquí, avui, vostè rebutgi aquestes expressions, ara mateix.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

La sesión de control, señor Torra, es para usted, no para mí. Ya sé que esto de la democracia se le da de pena, pero aprenda las normas básicas de funcionamiento de la democracia. Tiene que contestar usted.

De la ausencia de respuesta concreta, deduzco que le importa un pimiento a usted que los padres y madres puedan llevar tranquilos al colegio a sus hijos el viernes; que le trae sin cuidado que los comerciantes puedan abrir tranquilos también sus negocios y que la gente pueda comprar en ellos; que no le importa lo más mínimo si la gente puede entrar tranquila y salir de Barcelona para acudir a sus trabajos.

Mire, usted continúa –y mira que se lo he puesto fácil con la pregunta– en su Cataluña mística, en la que los derechos y libertades de los catalanes están siempre supeitados a la obsesión identitaria.

Yo le he pedido a usted dos veces la dimisión. La primera fue por la evidencia de que carecía de una mayoría parlamentaria sólida para apoyar su acción de gobierno y la legislación correspondiente. La segunda fue cuando lanzó la arenga que acabó en un intento de asalto gravísimo, en términos democráticos, a este Parlament. Posteriormente, ya, cuando recurrió usted a la vía eslovena, lo que le trasladé fue directamente un anuncio, y es que le destituiríamos en el momento en el que volviéramos a estar en la Moncloa.

Llegados a este punto, y hasta que eso suceda, ya le apelo a lo que le quede de dignidad, señor Torra, y de decencia, y que deje el Gobierno, que entre aire fresco en la presidencia de la Generalitat de Catalunya, que la dirija alguien con la ideología que tiene mayoría parlamentaria, no digo que no, pero que proteja a la gente, que defienda sus derechos, que garantice la seguridad y la libertad de las personas. ¿Acaso no tienen a nadie, señores de Junts per Catalunya y Esquerra Republicana, que defienda los derechos, las libertades y la seguridad de las personas? ¿No tienen a nadie? ¿Su ideología es incompatible con la seguridad de la gente? ¿Les queda un poquito de vergüenza torera y de decencia para ser capaces de defender que el día 21 la gente pueda acudir a su trabajo sin miedo y llevar a sus hijos al colegio? Ya sabemos que el señor Torra no lo va a hacer. Apelo a su decencia y a su dignidad.

Gracias.

El president

Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Fernández, vostè no pot apel·lar a cap decència ni cap dignitat si vostè no rebutja les afirmacions que s'han fet aquest dematí. No pot apel·lar a cap decència ni a cap dignitat. (*Aplaudiments.*) Per tant, no utilitzi aquestes expressions.

El Govern de Catalunya garanteix la seguretat al país, garanteix els drets fonamentals al país; ho ha fet sempre, ho farà divendres i ho farà l'endemà, cada dia, cada dia aquest Govern garanteix la seguretat en els carrers i garanteix les llibertats i els drets fonamentals d'aquest país, el dret a la concentració, el dret a la llibertat d'expressió, és clar que sí. Perquè aquest és un país democràtic i té una policia democràtica, que vetlla per tots plegats i vetlla per la seguretat de tots plegats, i, per tant, a la qual devem el major dels respectes. Per tant, no posi en qüestió la seguretat en aquest país. No jugui amb la seguretat d'aquest país, no hi jugui, és una gravíssima irresponsabilitat.

I coneixem molt bé aquests relats ficticis, coneixem perfectament bé aquests relats ficticis, vostès, que s'inventen, de violència. Si els coneixem perfectament! Si és que han portat els nostres companys a la presó, els han portat a la presó, aquests relats ficticis de violència!

Per tant, vostès (*veus de fons*)... No, els jutges, no; els relats ficticis –els relats ficticis–, creats moltes vegades des d'aquesta cambra. Perquè vostès no han volgut jugar mai la carta de la política i ho han judicialitzat tot. I ara volen tornar a crear un altre relat inventat. És que estan pensant..., és que a vostès els interessa que divendres passi alguna cosa? Jo, en canvi, estic convençut –estic convençut–, com ho he estat sempre, del poble de Catalunya, que actuarà amb la més..., ferma, amb la més gran civilitat. Perquè és això, el nostre poble: és ferma, serenitat i civilitat. I això estic convençut que és el que passarà divendres.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'abordament de l'agenda social en la reunió amb el president del Govern de l'Estat prèvia al Consell de Ministres del 21 de desembre a Barcelona

317-00047/12

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, jo també li vull preguntar pel divendres 21, però més concretament esperem que hi hagi una reunió entre els dos governs, entre el Govern de Pedro Sánchez i el seu Govern. I nosaltres el que volíem saber és si en aquest avançament de la bilateralitat que Catalunya mereix, si vostè, a més de parlar de la necessitat d'una sortida democràtica i dialogada al conflicte nacional que patim, si també parlen de superar la judicialització de la política; però també voldríem saber si vostès estan disposats a ampliar l'agenda, parlar de l'agenda social catalana, posar damunt la taula les reivindicacions que han estat plantejant els professionals sanitaris, els treballadors i les treballadores públiques, els mossos d'esquadra, els bombers, el professorat, i també el que es va parlar ahir en el Ple específic d'infància.

Ens agradaria saber si totes aquestes reivindicacions..., si vostès escoltaran els carrers i el Parlament i ho traslladaran a la reunió de divendres.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, diputada. Efectivament, nosaltres som els del diàleg, nosaltres som dels del dret a tenir drets, i, per tant, estem disposats a tenir aquesta reunió de govern a govern i parlar de tot. Només faltaria.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada. Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Aquesta setmana és important, pel diàleg i per la bilateralitat, que s'obri una finestra d'oportunitat per poder sortir del bloqueig en el que estem. És cert que potser no són els millors dies, perquè estem envoltades de soroll, un soroll que ve després de l'amenaça del 155 de fa uns dies, però també de les seues ocurrències de la via eslovena. I nosaltres creiem que és una llàstima, perquè aquesta reunió és important i es produirà en un context en el qual pensem que el Govern de Catalunya està feble per les seues baralles internes i per la desorientació que té el Govern, i perquè estem en un moment en el qual demanar-li al Govern que governi s'està convertint en quelcom revolucionari.

President, sobre l'autodeterminació, nosaltres li demanem que la reivindique, però sobretot també que parles de diàleg dins de Catalunya. Tenim la Taula del diàleg, aquella que vam fer una reunió, absolutament aturada i bloquejada. I a més vostè un dia parla de diàleg i l'altre parla de la via eslovena. Per tant, li demanem diàleg i autodeterminació amb el Govern d'Espanya, però també en el diàleg de Catalunya.

I sobre l'agenda social catalana els hem sentit dir que per a vostès no són qüestions centrals o prioritàries. Ens alegrem de que per fi ho siguen, i també ens alegrem de que en esta suposada reunió que tindrem divendres vostè ho pose damunt la taula. Estic convençuda que hi ha una majoria de catalans i de catalanes que més enllà de la gesticulació volen i necessiten avançar pel camí del diàleg i dels grans acords.

La prepotència del Govern d'Espanya creiem que no hi ajuda, dient que no hi haurà una proposta política damunt la taula fins que no acabe el judici. Creiem que això és inexplicable, però no ha de valdre com a excusa per no poder seguir avançant en l'agenda social catalana. No es tracta de Sánchez; es tracta dels treballadors i les treballadores que són pobres i que no arriben a final de mes, i que hi ha més d'un 40 per cent dels joves...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Jéssica Albiach Satorres

...que viuen ara pitjor del que ho feien els seus pares.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, diputada, estic d'acord amb algunes de les coses que ha dit vostè però estic en profund desacord amb d'altres, sobretot amb la major: aquest Govern governa, aquest Govern planifica, aquest Govern ha presentat uns pressupostos, els més socials que s'han presentat mai –ho sabeu perfectament: els més socials–, i esperem comptar amb el vostre vot i amb els vots d'altres companys que apostin –que apos-

tin– per incrementar les partides socials un 10 per cent, que sabeu que és el que nosaltres hem plantejat.

És una setmana importantíssima –és una setmana importantíssima. És una setmana de diàleg. Nosaltres l’hem estat impulsant des del primer moment. Imaginin-se si hem impulsat el diàleg que, tenint presos polítics a la presó, tenint exiliats fora de Catalunya, seguim apostant per la via del diàleg i de la negociació, és clar que sí: intern i amb el Govern d’Espanya. Intern: apunti’s, ja tenim una data pre-reservada de la Taula de Diàleg, el 8 de febrer. (*Remor de veus.*) Sí, perfecte. Perquè volem seguir aprofundint en la via del diàleg. Nosaltres mai –mai– no deixarem de parlar amb els grups d’aquesta cambra que vulguin parlar. Invito tots els grups d’aquesta cambra a reunir-nos el 8 de febrer altra vegada a Palau per seguir parlant –per seguir parlant–, perquè hem de seguir parlant –hem de seguir parlant. I nosaltres no hi renunciarem mai, a la via del diàleg.

Per tant, diàleg intern a Catalunya, és clar que sí. I justament aquest diumenge ja van sortir unes quantes enquestes, eh?, sobre quins són els grans consensos de la societat catalana –grans consensos–, d’acord? En aquest any, i en tots aquests anys del procés independentista s’han anat creant aquests grans consensos; sobre aquí hem de trobar la sortida *política* al que és el conflicte *polític* a Catalunya. Per tant, trebalem-hi junts.

I de cara a l’Estat? Nosaltres seguim sempre oberts al diàleg. Sempre –sempre. I jo quan surto fora a l’estranger, quan faig les reunions que faig, escolti’m, el que la gent s’admira justament és de la nostra capacitat de diàleg, de civisme, de tolerància, de respecte: de respecte pels drets humans, de respecte pels drets civils. Aquestes són les nostres banderes i el món ho entén perfectament –el món ho entén perfectament. Qui va anar a visitar ahir els presos polítics en vaga de fam? L’Ai Weiwei, un dels líders activistes pacifistes més importants del món. Ho entenen perfectament, quina és la lluita dels catalans pels drets civils, humans, socials i pel seu dret a l’autodeterminació.

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

El món ho entén perfectament.

(*Aplaudiments.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva representació institucional amb motiu del Consell de Ministres del 21 de desembre a Barcelona i la necessària actitud de diàleg amb vista a la reunió amb el president del Govern de l’Estat

317-00045/12

...la formula el senyor Miquel Iceta en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, lamento reiterar la qüestió, però ho faig –crec– amb un altre to i amb una altra intenció que altres representants dels grups parlamentaris.

Efectivament, divendres se celebra un Consell de Ministres a Barcelona i jo volia saber quin serà el seu capteniment institucional amb motiu d’aquesta reunió, tenint

present que vostè ostenta la més alta representació de la Generalitat i que també és el representant ordinari de l'Estat a Catalunya.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

El meu capteniment oficial és de respecte a la reunió que se celebra del Consell de Ministres a Barcelona, que ells han decidit que se celebri a Barcelona. És evident que creiem que no és la millor data per celebrar-se, però el Consell de Ministres, per tant, té tot el dret a reunir-se a Barcelona.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Vull agrair-li la seva resposta; el que passa és que deurà entendre que la considero potser un pèl insuficient.

Jo crec que estem en un moment molt delicat, i el desenvolupament d'aquesta sessió de control ho demostra, però també és un moment en el qual els màxims dirigents polítics hem de ser capaços d'arriscar. Arriscar és sortir de les zones de confort; arriscar vol dir estar disposat de veritat a un diàleg, que vol dir estar disposat a escoltar coses que no ens agradaran, a reconèixer que potser les condicions per avançar no són no només les òptimes, sinó que poden ser molt difícils, però complir amb la nostra obligació. La seva, especialment, és especialment delicada, perquè és veritat que la presidència de la Generalitat respon a una majoria parlamentària, però des del punt de vista de la seva representació institucional ha de poder aspirar a representar el conjunt dels catalans i les catalanes. I, per tant, molta gent estarà esperant a veure què passa divendres.

Jo espero que es pugui produir un contacte al més alt nivell entre els dos caps de Govern; crec que és important que coneguem uns i altres les posicions de partida, que estan ben allunyades... Vostè ha dit reiteradament de què vol parlar i el president del Govern d'Espanya vol parlar d'altres coses. Mirin, jo recomanaria modestament, humilment: parlin de tot. Però aconseguim que la represa de les relacions institucionals d'ambdós governs, que va ser possible gràcies al canvi de Govern d'Espanya, es mantingui, serveixi per arribar a acords –alguns ja els hem vist, però en voldríem veure més de cara al futur. Des del nostre punt de vista, la relació bilateral està més que garantida amb el contacte que es pugui produir, però tampoc voldríem deixar de banda la nostra preocupació per l'abandó, per part dels representants de la Generalitat, dels mecanismes multilaterals de relació. Necessitem tenir tots els ponts, tots els fils, deixar de cavar trinxeres i començar de veritat a construir els ponts necessaris.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies. Senyor diputat, avui podríem compartir el pin que vostè porta de «diàleg», eh?, el podríem compartir. Perquè hi insisteixo: nosaltres no hem deixat mai d'apel·lar al diàleg –mai.

I penso que justament és una gran oportunitat, si el Govern espanyol se n'adona, de poder parlar dels grans consensos de la societat catalana. Aquest diumenge, en un diari, sortien unes enquestes que em sembla que a tots ens han fet reflexionar: uns consensos al voltant del 80 per cent de la societat catalana, transversals, que van per sobre i per sota dels partits polítics. I ens estan dient moltes coses: ens estan dient que hi ha un 80 per cent de ciutadans que està al voltant d'unes idees, eh? I per tant

això s'ha anat travant, s'ha anat teixint al llarg de la societat catalana; ha anat debatent, la societat catalana, per arribar a trobar aquests grans consensos, que és que no considerem la monarquia com una institució pròpia –això penso que és prou evident–; dos, no s'accepta una repressió com la que estan patint els polítics democràtics en aquest moment, al segle XXI, el 2018; tres, exercir el dret a l'autodeterminació a través d'un referèndum pactat i acordat; quatre, l'escola catalana i la immersió, i el rebuig de l'article 155 –una altra vegada.

Això ho hem parlat, això ho ha parlat la societat catalana. Penso que té un valor –té un valor immens–, té el valor dels grans consensos. I, per tant, sobre això, nosaltres aspirem a poder discutir amb el senyor Pedro Sánchez. Si el senyor Pedro Sánchez vol discutir, vol plantejar-nos unes altres qüestions, està en el seu legítim dret, és clar que sí. Però nosaltres crec que hem de representar més que mai aquest sentit majoritari de la societat catalana que es reflecteix en aquests grans consensos. I nosaltres, si aquesta trobada es produeix, hi anem amb aquesta voluntat de diàleg efectiu, de diàleg sincer, de diàleg fins i tot valent per part de les dues parts. Sempre hi hem apel·lat, a això: en aquests moments en què la dreta espanyola i la ultradreta espanyola estan com estan, penso que és més que mai necessari que aquest diàleg que hi hagi entre governs sigui un diàleg sincer, honest i realment efectiu.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les dificultats per a governar i sobre el creixement econòmic

317-00048/12

la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bon dia, president. Tot i les moltíssimes dificultats que representa una arrencaada amb el 155, la insuficiència financera crònica, la repressió, els presos polítics, la manca de respostes de l'Estat a les qüestions polítiques de fons, tot i això, tot i els intents permanents de desacreditar la feina feta de les institucions catalanes per part de l'oposició, aquest Govern treballa, aquest Govern fa la feina en un escenari apocalíptic com el que moltes vegades ens pinten.

En una Catalunya on tot anés tan malament i on el Govern fos el culpable de tots els mals resultaria impossible l'evolució actual d'alguns dels indicadors econòmics, i en repasso només un parell. Un darrer any on el nombre d'empreses establertes a Catalunya ha augmentat un 1,7 per cent on és la suposada fuga d'empreses? Un creixement robust del PIB molt per sobre, com sempre, de la mitjana de l'economia espanyola i també de la zona euro, una reducció de la desocupació que ens hauria de portar aquest 2019 a xifres per sota del 10 per cent, i tot això en un context que co-neixem bé: repressió, presos polítics, intents permanents d'alterar les majories sorgides en aquest Parlament el 21 de desembre de l'any passat.

Hi ha qui sempre intenta vendre la idea que volem fer la independència per tapar la resta de coses, i quan ho fan, no han entès absolutament res. Volem fer la independència perquè creiem que és l'única manera de poder ajudar de veritat la gent d'aquest país. Som independentistes perquè som republicans i defensem la igualtat, la fraternitat i la justícia social. Mentre en aquest hemicicle alguns només intenten sempre alimentar el conflicte, mentrestant algú pren decisions, i el Departament d'Economia, amb el vicepresident al capdavant, ha preparat uns pressupostos que són, de nou, els més socials de la història i que reverteixen definitivament els efectes de la crisi. Que seran garantia de serveis públics de qualitat, que permeten incre-

mentar professors, mossos, bombers, que permeten posar fil a l'agulla en la millora de les condicions dels bombers catalans, que aposten per la renda garantida, que reconverteixen l'ICF en una banca pública, que aposten per la redistribució i per la cohesió social. Una oportunitat per als catalans, que els 135 diputats que som en aquesta cambra hauríem de no deixar passar, sobre la qual cosa, president, ens agradaria conèixer el seu capteniment.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies, senyor diputat. Ja hem vist aquest dematí com tornen –tornen–, eh?, les prediccions apocalíptiques sobre l'economia catalana.

I és bo –i és bo– que hi posem dades, que hi posem totes les dades que tenim i que entitats com les cambres de comerç o com Foment, eh?, entitats gens sospitoses d'avaluar la causa de l'independentisme, ens estan dient com va l'economia catalana. Per exemple, que l'atur registrat s'ha reduït prop d'un 6,64 per cent respecte a fa un any. I portem 65 mesos consecutius de reducció de l'atur interanual –65 mesos consecutius. Cent mil persones més afiliades ara que fa un any –cent mil persones més. Portem, en termes de PIB, vint trimestres consecutius de creixement interanual, catorze dels quals per sobre del 3 per cent –vint trimestres consecutius!. És que això són dades –és que això són dades–, eh?, no són prediccions apocalíptiques. Això són dades del que ha passat, del que està passant –del que està passant– al nostre país. Que la renda *per capita* a Catalunya el 2017 va ser del 119,7 per cent respecte de la mitjana espanyola, és a dir, gairebé vint punts per sobre. Això és el que està passant al nostre país, aquesta és la solidesa del nostre país: que continuem liderant les exportacions, és clar que sí; que continuem, en termes de producció industrial, molt per sobre de les mitjanes espanyoles.

I, si em permeten, em voldria dedicar sobretot a dos punts concrets, dos punts que també hem desencallat, com vam desencallar la vaga dels metges i les reivindicacions també dels servidors públics, dos temes que portàvem arrossegant des de fa ja bastants anys, i dos temes que vull agrair-li també a la consellera d'Empresa la seva implicació. Primer: hem desencallat –hem desencallat– la renovació dels membres de la Fira de Barcelona, un projecte importantíssim, perquè la Fira de Barcelona és un motor vital per a l'economia no només de Barcelona sinó del país sencer. I ho hem fet i s'ha escollit un nou president, justament la setmana passada. I segon: les cambres de comerç. Hem donat el tret de sortida de les eleccions a les tretze cambres de comerç, i ho fem a més amb la voluntat de la màxima participació, amb el vot electrònic, perquè totes les empreses democràticament puguin votar. Jo penso que també són dos temes de què ens n'hem d'alegrar com a país, que estiguem avançant, que els hàgim desencallat i que mostren la solidesa i robustesa de l'economia catalana.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acció pacifista i no-violenta dels diputats en vaga de fam

317-00049/12

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, aquesta setmana hi ha el dia 21 de desembre, i el dia 21 de desembre fa un any d'unes eleccions. Unes eleccions il·legítimes, convocades per la monarquia del 155, un fet sense precedents en democràcia que va demostrar que no en tenien prou amb les porres i els «piolins», que volien guanyar unes eleccions amb presó i exili. I el que va succeir el dia 21 de desembre va ser que va perdre la monarquia del 155, i que amb 70 diputats va guanyar la majoria republicana.

Però, malgrat la derrota de la monarquia i del 155, i del tripartit del 155, no acceptant els resultats del dia 21 de desembre, com se va veure amb les diferents investidures fallides des d'aquí el Parlament de Catalunya, continua la repressió, a Espanya continua la repressió. I ho hem pogut veure aquesta mateixa setmana, amb la sentència d'inhabilitació del president Mas, de la vicepresidenta Joana Ortega i de la consellera Irene Rigau, pel dia 9 de novembre. O també ho podem veure, malgrat el silenci de determinats mitjans de comunicació totalment de forma interessada, malgrat una campanya difamatòria menyspreable de determinats partits polítics i malgrat el menysteniment que ahir vam veure del senyor Pedro Sánchez, avui, a Catalunya i a l'Estat espanyol tenim presos polítics en vaga de fam, per primer cop en la democràcia, per denunciar la inacció del Tribunal Constitucional.

Avui som 19 de desembre; fa dinou dies de vaga de fam del president del nostre grup parlamentari, el senyor Jordi Sánchez, i del conseller Turull. Fa setze dies, també de vaga de fam, del conseller Josep Rull i del conseller Joaquim Forn. Dinou dies de vergonya per a Espanya, dinou dies de dignitat per a Catalunya, dignitat i sofriment plens de fermesa i de determinació. Gràcies a aquesta acció, hem vist que es comencen a moure papers al Tribunal Constitucional.

Quin és el seu capteniment, senyor president, davant d'aquesta acció pacifista com mai s'havia vist, una acció de protesta no-violenta, sense precedents en democràcia, que estan fent diputats d'aquest Parlament, com és el president també del nostre grup parlamentari?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, diputat, em sembla l'expressió última i màxima de l'acció de no-violència, perquè, des de la presó, una vaga de fam representa això, representa alçar la veu de la manera més greu davant d'una injustícia. Perquè és que no estan demanant la llibertat, estan demanant justícia. I, això, em sembla que aquests dinou dies de vaga de fam, aquests setze dies de vaga de fam dels nostres companys, dels companys de tots, dels companys de tota la cambra, diputats de tota la cambra, penso que hauria de fer reflexionar no només els grups independentistes, ens hauria de fer reflexionar a tots, dinou dies en vaga de fam.

També vull donar les gràcies als alcaldes que s'hi han solidaritzat, als professors de la Universitat de Girona que també s'hi han solidaritzat, a tota la gent que està fent dejunis en solidaritat amb els nostres companys en vaga de fam. Crec que el país sencer ho està vivint amb un punt d'angoixa, i alhora d'admiració pel coratge dels companys que estan en vaga de fam.

I la comunitat internacional, certament, diputat, ho està veient –ho està veient. La visita, ahir o abans d'ahir, ja no ho recordo, de l'activista Ai Weiwei em sembla que és una visita rellevantíssima –rellevantíssima– pel que significa de donar suport d'una de les veus més potents del món en defensa dels drets civils de les persones, de suport, de suport als nostres presos polítics.

Però no només és això. Aquí, la setmana passada, en aquest Parlament vam fer lectura d'un manifest en què més de cinc-cents parlamentaris de vint-i-cinc cambres

legislatives van donar suport també a la presidenta Forcadell, per permetre un debat –per permetre un debat.

I no només és això, són les cartes que també els nostres presos polítics han enviat a tots els dignataris europeus. És portada i ha sortit al *New York Times* o al *Washington Post*. El món no ho entén, el món no entén el que està passant a Catalunya. Com pot ser que hagin hagut d'arribar a aquest extrem de posar-se en vaga de fam uns diputats escollits democràticament? Són ells –són ells–, aquests llaços grocs són els nostres companys, i estan en vaga de fam.

Per tant, com vaig fer també en la sessió de control anterior, a tothom que tingui responsabilitats i diàleg amb el Govern de l'Estat, si us plau, que actuï –que actuï–, perquè són ja dinou dies i la situació és extremadament greu.

Un suport i una abraçada als nostres companys en vaga de fam.

(Aplaudiments.)

El president

La darrera pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva crida pública a evitar actes il·legals i violents el 21 de desembre

317-00044/12

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, estamos a dos días del 21 de diciembre, y, como todo el mundo sabe, sus amigos de los CDRs han anunciado actos ilegales, como cortes de carreteras, como boicots a transportes públicos, como boicots a peajes, como intentos de asaltos a edificios públicos. Un gobierno de la Generalitat tiene la obligación, primero, de advertir de la ilegalidad de estos actos, y, segundo, de hacer un llamamiento público para que no se produzcan.

La pregunta es muy sencilla, señor Torra: ¿va a hacer usted un llamamiento público para que no se produzcan los actos ilegales que ya están siendo anunciados por los CDRs?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per descomptat, la crida és a la fermesa, la crida és a la serenitat, la crida és al civisme, la crida és a que no sortirem mai, mai, mai, com no ho hem fet, com no ho farem, dels carrils de la democràcia, de la justícia i de la no-violència. Aquest poble no ho ha fet mai, en tots aquests anys que portem de procés independentista, no ho ha fet mai. No s'inventin relats de violència, no se'ls inventin. *(Rialles.)* No s'inventin més relats de violència. Aquells invents de relats de violència han portat els nostres companys a la presó. Tots sabem què va passar a la conselleria d'Economia –tots sabem què va passar a la conselleria d'Economia–, tots sabem que no va haver-hi violència, no hi ha hagut rebellió, no hi ha hagut acte de violència. Senyora Arrimadas –no, em pot seguir ensenyant moltes fotografies, vostè, però li agrairia que en tot cas tinguem el debat i no a través de fotografies–, no continuïn pel camí de la irresponsabilitat. El nostre poble no és un poble violent, no ho és; al contrari.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Inés Arrimadas García

Se ha negado a advertir de la ilegalidad de estos actos y a hacer un llamamiento para que no se produzcan. ¿Cómo califica usted esto? (*Loradora mostra dues fotografies a la cambra.*) ¿Esto es democracia? ¿Esto es pacifismo? ¿Esto es lo que usted está diciendo que pueden hacer el viernes los CDR? Acaba de decirles a los CDRs que, si hacen esto, que está bien, que no pasa nada, que usted los protege, que usted los ampara.

¿Usted sabe que tiene responsabilidades y obligaciones, señor Torra, como presidente de la Generalitat? ¿Usted sabe que todas estas cosas el viernes afectarán a miles de personas? ¿Qué les tiene que decir usted a las familias que quieren ir a llevar a los hijos al colegio, o que quieren ir a trabajar, o que quieren ir al médico, que a lo mejor llevan meses esperando una cita, o que, simplemente, van a perder un vuelo o un tren para irse de vacaciones, que es un viernes antes de la salida de Navidad, por el amor de Dios? ¿Qué les dice usted a los comerciantes, que ya manifiestan su preocupación por lo que va a pasar? ¿Qué les dice usted a los agentes de Mossos, que se tienen que enfrentar a estos violentos mientras ustedes les justifican? ¿Qué les está diciendo? ¿Que no va a pasar nada? Están pidiendo los Mossos, las órdenes por escrito, porque no se fían de ustedes.

Y usted protege a los violentos, les justifica, les blanquea. Quiere hacer emparar esto en la libertad de manifestación o de concentración, y esto no cabe en la libertad de concentración. Ustedes están animando a los violentos a atacar España, a que aprieten, a la vía eslovena –que sí que produjo una guerra, por cierto–, y decir que hay que estar dispuestos a todo. ¿Qué quiere decir estar dispuestos a todo, señor Torra?

Ante esto, lo más grave no es lo que haga usted. Si lo más grave no es lo que haga usted, que ya tiene bastante, es que, ante esto, el señor Sánchez, en vez de protegernos, le anda mendigando una reunión (*aplaudiments*) –una reunión. Y usted ufano, decidiendo a ver si le apetece darle una reunión al señor Sánchez o no después de todo lo que están haciendo.

Pues, bien, el chollo que tienen ustedes con Sánchez... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci.

Inés Arrimadas García

...se les va a acabar y muy pronto.

(*Aplaudiments.*)

El president

Diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula de nou, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Arrimadas, prou de mentides! És que prou de mentides! (*Aplaudiments.*) Vostè pot repetir cinquanta mil vegades la mateixa mentida..., prou de mentides! Ja està bé d'haver d'escoltar aquests discursos falsos i mentiders. Nosaltres ho hem repetit cinquanta mil vegades i ho repetirem sempre. Nosaltres estem sempre per la via del diàleg, del respecte als drets civils, del respecte als drets humans, als drets socials i al dret a l'autodeterminació de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Sempre som aquí i no sortirem mai d'aquí.

I en aquests moments els drets civils de Catalunya estan units als drets de l'autodeterminació i el dret social està unit també als drets humans. És així, és així. I aquí ens hi han portat vostès, i aquí ens hi han portat vostès justament. I nosaltres, hi insisteixo, no sortirem mai d'aquests carrils.

Mira, jo vaig estar a Òmnium el divendres passat, també estaria bé que algun dia anessin a la Festa de les Lletres Catalanes (*aplaudiments*), també estaria bé. A Òmnium tenim..., la família d'Òmnium tenim un lema: «Cultura, llengua, país». I jo els

vaig demanar: «Escolteu, necessito que aquests propers dies aquest lema sigui “Democràcia, justícia i pau”», i aquí és on som: democràcia, justícia i pau.

I amb aquesta bandera de la democràcia, de la justícia i de la pau som imbatibles, podem anar a tot arreu i amb la cara ben alta –i amb la cara ben alta. No ens han de donar lliçons de res, vostès, sobre democràcia, sobre justícia i sobre pau, de res!

(Aplaudiments.)

El president

Acabada la sessió de control, passem al catorzè punt de l'ordre del dia...

Sol·licituds de compareixença acumulades del president de la Generalitat

361-00003/12 i 361-00004/12

...que és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant el Ple perquè informi sobre l'acció del Govern davant del deteriorament dels serveis públics i les condicions laborals dels treballadors.

Abans d'iniciar aquest punt de l'ordre del dia els faig avinent que el debat sobre aquesta sol·licitud de compareixença, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, es farà conjuntament amb el debat sobre la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre l'acció del Govern davant la greu situació laboral i les reivindicacions dels servidors públics de l'Administració i el sector públic de la Generalitat, que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans, i que figura com a punt quinzè de l'ordre del dia. Serà un únic debat amb votacions separades.

Els grups parlamentaris tindran un màxim de deu minuts d'intervenció, i cinc, els subgrups. En primer lloc, té la paraula per defensar la sol·licitud de compareixença presentada el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. President, consellers, conselleres, diputats i diputades, el meu grup parlamentari el mateix 28 de novembre, quan es van produir les manifestacions per part de molts col·lectius –recordo que estàvem aquí a la porta del Parlament amb les bates blanques– que el que demanaven era, doncs, poder fer la seva feina amb condicions..., doncs, aquell mateix dia, el meu grup va registrar una petició perquè el president informés sobre les accions del Govern per actuar davant del deteriorament dels serveis públics i de les condicions laborals dels treballadors.

Clar, avui és gairebé un mes més tard quan es produeix aquest debat. Quan vàrem fer el registre de la petició vam demanar i vam traslladar que el president comparegués per iniciativa pròpia, perquè en aquell moment estaven tots els col·lectius manifestant-se. Nosaltres volem que comparegui, en principi espero que aquesta proposta prosperi, i això vol dir que en el primer Ple del mes de gener el president Torra vindrà aquí a explicar, a informar sobre l'acció de Govern davant del deteriorament dels serveis públics i de les condicions laborals dels seus treballadors. I nosaltres, per demanar la votació en positiu, afirmativa per a aquesta petició, doncs, trobàvem molts motius que fan necessaris que el president Torra vingui a comparèixer.

En primer lloc perquè li vam demanar que comparegués i no va voler fer-ho a títol..., amb voluntat pròpia. Però aquella setmana, president Torra, vostè va fer un silenci total. No hi era. No sé on era, però tots els col·lectius s'estaven manifestant, hi havien peticions concretes, teníem els serveis públics al límit, els professionals mobilitzats i el Govern va desaparèixer. I, per tant, el primer Ple del mes de gener hi haurà la possibilitat, d'aquell silenci, posar-hi paraules.

També serà un bon moment –i aquest és un altre motiu– per corregir, doncs, el que sembla que no és la prioritat del Govern de la Generalitat. Vostès, tenim la sen-

sació que menyspreen els serveis públics, i això es posa de manifest en les seves declaracions. Al final, el president Torra, en una entrevista en un mitjà públic, afirmava que l'autodeterminació és el tema i que no es podia entretenir en altres temes que són menors.

Ara que es parla de la trobada amb el president d'Espanya, doncs, també veiem què hi ha, pel que fa a les prioritats entre uns i altres. I també, doncs, algun portaveu dels grups que donen suport al Govern també diu que ens distraiem en coses que no són essencials, que si vuitanta-cinc dies, que si vuitanta-dos a les llistes d'espera. Bé, doncs, també la seva compareixença al gener serà una oportunitat per corregir i per prioritzar aquest tema.

També la possibilitat, quan vingui a comparèixer, de comprometre's davant de la inacció, perquè aquí al Parlament hem votat moltes coses. Darrerament el meu grup i altres grups parlamentaris han fet intervencions, interpellacions i mocions sobre diferents col·lectius de servidors públics, hem votat moltes coses, però, en aquests moments, el cert és que a Catalunya un ciutadà pot estar en espera en totes les etapes de la seva vida, pel debilitament dels serveis públics. Ho pot estar: esperant una plaça d'escola bressol, amb les no inversions en educació amb barracons, per les beques, les llistes d'espera de sanitat, per les llistes d'espera de la dependència...

És evident que tenim un deteriorament dels serveis públics i que molts dels plans de xoc que hem votat en aquesta cambra no s'han posat en marxa, i per tant hem votat plans de xoc de llistes d'espera, d'atenció primària, d'inversions educatives, de dependència, del Servei d'Ocupació, d'infància, de mossos, de bombers, d'universitats. Tot això s'ha parlat aquí al Parlament, s'ha votat, però potser, en la compareixença del president Torra, ens pugui explicar que tot el que s'ha votat també es durà a terme l'any que ve.

També, un motiu per votar aquesta compareixença és posar de manifest, i que el Govern de la Generalitat ho reconegui, que, més enllà de la crisi i de la davallada d'ingressos que hi va haver, que va passar *urbi et orbe* a totes les administracions de Catalunya, a Catalunya a més vam tenir retallades ideològiques. El Govern de Maria Dolores de Cospedal i el Govern d'Artur Mas són els dos governs autonòmics que més retallades van fer i més retallades ideològiques van fer. Nosaltres vam ser els primers a aplicar retallades, i els últims a revertir-les. Ara els intents que fa el conseller Bargalló de revertir els zero euros que hem dit tantes vegades en escoles bressol és l'evidència que la sanitat concertada, la sanitat privada, l'escola concertada els ha anat millor durant les èpoques de retallades, i la sanitat pública, l'educació pública no els ha anat millor. Per què? Perquè a Catalunya, a part de les retallades que toquen per la davallada d'ingressos, també hem tingut retallades ideològiques, i també serà un bon moment per posar de manifest, doncs, que hi ha hagut aquestes retallades ideològiques.

També perquè ens expliqui què faran si tenint 2.200 milions que poden venir per anar en contra d'aquestes llistes d'espera, per revertir retallades en la funció pública, què pensa fer el Govern de la Generalitat amb aquesta oportunitat que té amb els Pressupostos Generals de l'Estat. També el mes de gener serà una oportunitat perquè no té sentit queixar-se de manca de recursos i bloquejar els pressupost de l'Estat que millorarien la situació economicofinancera de la nostra Generalitat i, de retruc, les condicions dels treballadors públics i també dels serveis públics.

I també, quan vingui el gener, si ve, també serà una oportunitat per corregir el que nosaltres considerem que és una manca de voluntat política, perquè la mateixa setmana que es manifestaven tots els col·lectius de treballadors públics, vostès anunciaven l'obertura de 5 oficines exteriors, que no és que ens sembli malament, però potser el tema de les prioritats i la manca de voluntat política s'han de posar de manifest. I si això és un exemple de curt termini, també hem de recordar –ara en parlava amb la meua companya Alícia que portava aquests temes–, des de la Joana Ortega, que havia portat temes de funció pública i administració pública que va anunciar

coses que mai es van fer, que tenien a veure amb la reforma de l'administració pública, cap govern independentista ha posat a sobre de la taula cap tipus de reforma de l'administració pública, ni de gerència pública, ni absolutament res. Per tant, no només a nivell de curt termini sinó també a nivell de reforma de l'administració pública, que no n'hem tornat a saber absolutament res.

Un altre motiu per venir a comparèixer el senyor Torra a principis de gener? Doncs per intentar reduir el gran contrast que hi ha entre el Govern de l'Estat en funció pública i el Govern de la Generalitat. Més o menys vostès es van constituir al mateix temps, el Govern de Pedro Sánchez i el Govern Torra-Aragonès, i fent una mica de repàs del que ha tirat endavant la ministra Batet, doncs, veiem: el trasllat de la recuperació econòmica a l'ocupació pública, amb més de 30.000 places que es convocaran a l'Estat; la reactivació després de nou anys de la Conferència sectorial d'administració pública, que els haig de dir, al senyor Puigneró, que ens alegrem que hagin participat en aquesta conferència sectorial; fins a sis acords amb organitzacions sindicals; el règim retributiu durant la incapacitat temporal; l'oferta pública; estabilització de plantilles; acord de mobilitat; ampliació de permís de paternitat; la mobilitat interadministrativa; l'eliminació de discriminació d'accés a determinades places d'ocupació pública per motius de salut; i molts, molts més acords que hi ha hagut amb els sindicats. Administració digital, un reial decret sobre accessibilitat universal als webs.

En uns mesos també tindrem la carpeta ciutadana, que serà una realitat, amb una única identificació per anar per totes les administracions. Tot això és possible en el temps que porten de govern. Ho està fent la ministra Batet, no ho està fent el govern Torra-Aragonès.

Demà, demà passat s'aprovarà a Barcelona un reial decret d'apujada de retribucions que afectarà més de dos milions i mig de treballadors públics, un 2,25% lineal més un 0,25 a negociar cada administració amb els sindicats, i un 0,25 més si el PIB supera el 2,5% en el segon trimestre del 2019, i també s'ha acordat que es pugui acumular el 100% de les hores que un treballador... per poder conciliar.

Tot això es pot fer amb els empleats públics, tot això es pot fer de millorar l'administració pública, tot això ho està fent el Govern d'Espanya, el Govern de Pedro Sánchez, i no ho està fent el Govern Torra-Aragonès. Per tant, serà una altra oportunitat perquè en aquesta compareixença puguin venir a explicar-nos quins plans tenen, perquè el senyor Puigneró veig que fa escarafalls; doncs potser que vinguin i ens ho expliquin perquè nosaltres, com a oposició, no ho veiem, i li asseguro que els sindicats, tampoc.

Què és el que han fet? Bé, doncs, sabem el detall del que van signar en el tema de les pagues extres. Ho hem dit també des d'aquí, arribar a un acord només després de la convocatòria d'una vaga general doncs és que fracassa el diàleg i finalment triomfa, però és evident que es pot fer més per als serveis públics i pels treballadors públics.

Encara queden drets pendents per recuperar: plans de pensions, reducció de taxes d'interinitat, les DPO, els fons d'accions socials, les ràtios en infantil, primària i secundària, recuperació de jornades laborals, gestió específica de formació professional... Encara queden moltes demandes i peticions que són imprescindibles a la nostra administració pública i que vostès, en els mesos que porten, esperem que el 2019 sí que es reprenguin, però creiem que la compareixença del president Torra serà una bona oportunitat també per dir que *a pesar de los recortes*, tot i la manca de voluntat política que hi ha hagut per part del Govern, la nostra administració pública i els nostres serveis públics són ben valorats per la ciutadania, i en això hem de donar les gràcies als servidors públics que estan al capdavant d'aquests.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Granados. A continuació, per defensar també la seva sollicitud, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, *president* de la Generalitat. Nos hablaba usted hoy de grandes consensos, consensos basados quizás en datos tergiversados. Yo también le voy a hablar de un gran consenso, y es un consenso que seguro que comparten todos los trabajadores del sector público y la mayoría de partidos de la oposición, en coincidir que su gestión, en lo referente a función pública, ha sido nefasta.

Usted y su gobierno han conseguido que el último mes bomberos, mossos d'esquadra, médicos, profesionales del sector sanitario, profesionales de la educación se manifiesten, salgan a la calle para reivindicar sus derechos ante esa gestión que, como decimos, ha dejado mucho que desear. Todos han salido a protestar con justas reivindicaciones, con voluntad de justicia social, con voluntad de servicio, y todas las propuestas tenían un denominador común: pedirle a su gobierno que revierta los recortes, que luche contra la precariedad y que dé un buen servicio a la ciudadanía de Cataluña.

Sus logros, hasta la fecha, han sido por ejemplo situar la tasa de temporalidad en la administración sobre un 30%, cuando todos sabemos que es recomendable que esté en unos niveles de un 8%. Ustedes han recortado las pagas a los trabajadores públicos, y ya sé que nos dirán que tienen un acuerdo sobre esto, pero conociendo sus antecedentes, ya se lo dijimos el otro día, hasta que el último euro no esté en la cuenta del último trabajador, nosotros no vamos a fiarnos y fiscalizaremos que ustedes devuelvan este derecho.

Llevan ustedes también años sin convocar plazas de oposiciones, y las que anunciaron tampoco las convocaron. Y como pueden imaginar, esto afecta de forma muy directa las plantillas. Tenemos los ejemplos de las protestas que aún tienen vigentes, de los mossos d'esquadra y de los bomberos, que, por cierto, han anunciado que quizá se querellen contra ustedes debido a que no atienden ustedes a sus reivindicaciones.

Mientras ustedes regaban a TV3 han olvidado los servicios básicos. Y esto no lo digo yo, lo dice un bombero que se manifestaba mientras atendía a los medios de comunicación.

Sus recortes han provocado un grave deterioro de las condiciones laborales y el sistema educativo está infrafinanciado. Y esto tampoco lo digo, lo dicen los sindicatos de educación en su manifiesto de convocatoria de huelga.

Falta de inversión es un pilar básico de un país democrático como la seguridad. Tenemos un déficit de 1.800 efectivos en un momento de nivel 4 de alerta terrorista sobre 5. Esto no lo digo yo, lo decían ayer en un comunicado también los Mossos d'Esquadra.

Podríamos continuar hablando de todas las reivindicaciones del sector público, pero creo que ustedes las conocen de sobras. Nosotros hoy solo le vamos a pedir una cosa: que usted venga aquí a comparecer. Parece algo normal, pero vamos, por sus antecedentes, no lo hace usted muy a menudo.

La sanidad, la educación, la seguridad, la función pública son pilares básicos del estado de bienestar de nuestra sociedad y no merecen que ustedes les sigan ninguneando.

Fíjese, señor Torra, yo hacía una reflexión un día en la Comisión de Políticas Digitales y Función Pública que lo que pasa en Cataluña no es normal desde el punto de vista que los sindicatos normalmente se han organizado históricamente, internacionalmente, para conseguir derechos, y cuando conseguían derechos luchaban por conseguir nuevos derechos, cuando tenían aquellos consolidados. En Cataluña, el movimiento obrero, los sindicatos deben movilizarse contra ustedes para conseguir derechos que ya tenían y que ustedes les han arrebatado.

Yo creo que un buen dirigente político ante simplemente el anuncio de huelga debería haber reaccionado y debería haberse reunido en tiempo y forma, no esperando

que estuviesen en la calle. Aun sí, cuando ya estaban en la calle, yo creo que usted tendría que haber salido, tendría que haberse reunido con los manifestantes y dar la cara, pero usted no lo hizo, y creemos que tendría que haber venido a comparecer por propia iniciativa y no porque se lo pidan dos grupos de la oposición.

Queremos que comparezca, que nos explique cuál es su plan de acción, si es que tiene alguno, porque nosotros creemos que usted solo tiene un plan para declarar la independencia y para hacer otro referéndum, porque usted no ha querido dar explicaciones absolutamente de nada. Nosotros consideramos que usted hace, siempre que hay problemas, la táctica del avestruz, que me decía a mí mi padre: esconder la cabeza hasta que pase el peligro.

Pues yo creo que usted no ha comparecido porque honestamente pienso que usted no es un buen dirigente político. Quizás es un buen activista, pero no es un buen dirigente político, y su gobierno no gobierna, hace activismo.

Mire, hablaba usted antes de la violencia, y nos hacía reproches, porque se lo re-criminábamos, pero a mí me parece vergonzoso que usted a quien convoca por las vías procedimentales una huelga, que la anuncia, que se manifiesta pacíficamente, no le haga ni caso, mientras que cuando los CDR convocan una huelga usted esté allí. Que usted a los que cortan carreteras, a los que impiden que vayamos al médico, que llevemos a los hijos al colegio, vaya allí i le diga: «*Apreteu, companys, ja feu bé d'apretar*», mientras a los otros les diga que sus reivindicaciones laborales, no se lo ha dicho usted, se lo ha dicho el portavoz de su gobierno, son migajas. Yo creo que migajas es lo que le queda a su *procés*, y si tienen dignidad debería venir y comparecer y explicarnos cuál es su opinión sobre todos los temas de función pública.

Usted nos invitaba a ir a la Taula del Diàleg, nosotros creemos que para establecer diálogo ya tenemos este Parlament, al que usted, por cierto, no le gusta venir. Usted solo ha comparecido una vez, venir a comparecer. Solo ha comparecido una vez de forma voluntaria. ¿Sabe cuándo y para qué? Para hacer de abogado defensor del señor Otegi. Es para lo único que usted ha pedido de forma voluntaria comparecer. Porque yo considero que si usted es valiente para decir en rueda de prensa que los derechos de los trabajadores públicos son migajas debe venir aquí, ante los grupos de la oposición, y exponerse a que nosotros le podamos replicar. Si usted es valiente para permitir que se vulneren los derechos de los trabajadores, que haya lazos en las *conselleries*, que desde la megafonía se convoque a actos políticos, cuando nosotros pedimos que comparezca por este motivo en las comisiones, ustedes deberían ser valientes, venir i comparecer. Sobre todo, si usted es valiente para escribir artículos racistas, lo que debería hacer también es, cuando le solicitamos de venir, venir aquí y debatir con nosotros sobre estos artículos, porque una cosa es escribirlos en su casa y otra es venir aquí a este Parlament y dar cuenta sobre ello.

Sobre todo, si es valiente usted para irse a Eslovenia y a decir que han escogido la vía balcánica para conseguir la independencia de Cataluña, también debería ser usted valiente y venir aquí a comparecer. Aunque ahí no le culpo, porque ahí también le echaron una mano los amigos de En Comú Podem, que con su votación obstaculizaron que usted aquel día viniese a comparecer.

Yo creo que los catalanes necesitan un presidente que dé la cara y que no les dé la espalda, y por eso pedimos a los grupos de esta cámara el voto favorable para esta petición.

Se lo dije el otro día, el otoño caliente que ustedes vaticinaban les ha salido un poco diferente, creo yo, de lo que ustedes pensaban. Ustedes esperaban movilizaciones en su favor y las han tenido en su contra. Estamos, hoy es 19 de diciembre, el otoño ya acaba, y en dos días, el 21 de diciembre, empezará el invierno. Esperamos que no tengamos un invierno incendiado por ustedes con sus políticas.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Bon dia. Catalunya està en una situació real d'emergència social, de pobresa, exclusió social, precarietat laboral, que és aquella cara menys amable del nostre país, però que afecta bona part de la nostra ciutadania, a conseqüència d'una crisi econòmica però, evidentment, també d'unes polítiques fiscals i econòmiques i de gestió neoliberal, de retallades que han provocat una important fractura en el nostre país, una important fractura social. Perquè la veritable fractura que tenim a Catalunya és la de les conseqüències de carregar-se aquells elements de la cohesió social, la fractura –ahir també ho dèiem en el Ple específic d'infància– que genera la desigualtat social, de classe, creixent, que tenim a la nostra societat.

Aquest trencament del contracte social a Catalunya ha pres formes diverses. Entre d'altres, la de set podis de la vergonya, que diem nosaltres; set àmbits i problemàtiques socials, en els que Catalunya és líder en aquests podis. Som líders en desnonaments; som líders en taxes universitàries per preu car; som líders en pèrdua de salaris i de capacitat adquisitiva; som líders en inversió educativa fluixa, baixa, respecte d'altres comunitats; som líders en baixa inversió sanitària; som líders en atur juvenil i en llistes d'espera en dependència.

Podis darrere dels quals hi ha, bàsicament –i això és el que ens preocupa més– històries de patiment personal, de dolor, de frustració, de ràbia, de les persones que ho pateixen, però també dels professionals educatius, mèdics, socials, laborals, de l'Administració Pública, que són els que intenten sostenir amb el seu esforç aquests serveis públics que no donen més de sí i que no donen resposta a aquesta ciutadania que està patint. Aquest Govern, que no sabem si governa, que no sabem cap on governa i que només genera la sensació que no s'interessa, tampoc, per les conseqüències del seu desgovern, també ha fet la sensació que ignorava les demandes d'aquests professionals, d'aquestes treballadores i treballadors dels nostres serveis públics i de l'Administració de la Generalitat, que reclamaven actuar amb urgència, actuar ja sobre una realitat que no pot esperar més.

És això el que ha portat les professionals de molts serveis públics del nostre país a fer jornades de mobilització com no s'havien vist en molts anys, durant aquesta tardor calenta. Una tardor calenta que s'ha materialitzat amb una vaga de professionals d'atenció primària, de metges, però no només de metges, amb protestes per part de bombers i de mossos d'esquadra, de la comunitat educativa, del personal de l'Administració de la Generalitat. Avui coneixem, també, una querrela criminal contra el president i contra el vicepresident per part dels bombers, per posar en perill la població amb el tancament de parcs per manca de personal i de recursos.

Manifestacions, tancaments, mobilitzacions, convocatòries de vaga, denúncies..., totes reclamant el mateix: el rescat dels serveis públics catalans i una recuperació de les condicions laborals perdudes durant aquests anys de retallades. Totes aquestes manifestacions han tingut un ampli seguiment i molt suport en els seus sectors, i molt suport en la societat. Per tant, en els usuaris d'aquests serveis públics que veien com els professionals que els estan fent aquest servei, estan sostenint aquest servei, tenien tota la raó de sortir al carrer a reclamar aquestes demandes.

Els nostres treballadors públics: metges, professors, bombers, personal administratiu, policia, estan farts de copets a l'esquena. Volen solucions ja. Tenim una oportunitat de desfer-nos d'aquest llast, d'aquestes polítiques de retallades, d'aquestes polítiques d'empetitiment dels nostres serveis públics i de les condicions laborals. El nostre espai ha defensat i continua defensant que, el que ens cal és un gran pacte que ens posi d'acord diferents actors polítics a Catalunya i a l'Estat. Perquè necessitem pressupostos, necessitem poder aprovar-los, necessitem pressupostos, no de

qualsevol tipus, sinó pressupostos que permetin acabar amb aquests set podis de la vergonya. I per fer això possible, ens calen uns pressupostos generals de l'Estat que aportin més recursos a Catalunya. 2.200 milions d'euros més, crec que poden ajudar a fer possible, estem segures que poden arribar a fer possible un millor horitzó de justícia social per Catalunya.

I una reforma fiscal a Catalunya, per oferir un rumb de justícia fiscal on ningú sigui menys que ningú, també ha de fer possible aconseguir una nova etapa social al nostre país i uns pressupostos que vagin en aquesta línia. Recursos, recursos per fer possible veritables pressupostos socials a Catalunya, per a l'any vinent. Un gir, que és el que ens estan demanant els professionals i la ciutadania en totes aquestes mobilitzacions al carrer. I quina ha estat la proposta, davant d'aquesta situació per part del Govern? Aquesta que els dèiem era la nostra, la dels Comuns i Podem. Quina ha estat la del Govern? Doncs, mentre els representants dels serveis públics que ens cuiden a totes estaven reclamant revertir retallades i reclamaven reinversió social perquè no es deteriorin més els serveis públics, el president s'amagava.

Públicament, ha estat amagat, el seu Govern negociava, negociava mesures, mesures que han estat tiretes per aturar una sagnia. Mesures que només fan front a l'emergència del moment, però insuficients per canviar la realitat de fons. I ara, ens tornen a fer el relat d'uns pressupostos més socials de la història versió punt 2. L'hem sentit diverses vegades, avui, aquest relat dels pressupostos més socials de la història, versió punt 2, parlant dels pressupostos de 2019, que no han estat presentats i que, de moment, no donen ni una sola pista que realment puguin tenir credibilitat, que tinguin els recursos suficients per revertir aquesta situació, perquè ni plantegen una reforma fiscal a Catalunya, ni plantegen que s'aprovin els pressupostos de l'Estat per tenir més recursos a Catalunya, tornaria a ser un error.

Senyor Torra, els pressupostos més socials de la història, entre cometes, de l'any 2017, prorrogats el 2018, han tingut una contestació social al carrer, que ha estat la tardor més calenta de la història durant moltíssims anys. Això ha estat un gran error, no tornin a repetir el mateix error. *Errare humanum est*, ho poden seguir repetint, però escoltin, el crèdit per a nosaltres, per als professionals dels serveis públics i per als usuaris dels serveis públics. De més errors en aquest sentit, per part del Govern de la Generalitat, s'ha esgotat. Catalunya no pot seguir esperant eternament a ser governada, necessitem un govern que governi, que fixi prioritats de veritat, que fixi un rumb clar, que vulgui plasmar tot allò que s'està reclamant al carrer, en uns pressupostos que realment siguin socials. És el moment que, senyor Torra, vostè i el seu Govern, moguin fitxa i presentin realment uns pressupostos a l'alçada de les necessitats de la gent i de l'esperit d'aquestes mobilitzacions, no només de posar tiretes per aturar la sagnia.

És per aquest motiu que creiem que cal que el president comparegui. Per resoldre els dubtes que hem expressat i perquè ens informi de quin és, realment, el seu pla d'actuació per fer front a aquesta situació de deteriorament dels nostres serveis públics, de les situacions laborals dels treballadors i treballadores d'aquests serveis i de les reivindicacions d'aquesta tardor calenta. Fem suport, per tant, a aquestes dues peticions de compareixença del senyor Torra, en aquest sentit. Creiem que ens cal que el Govern deixi clar, esculli de quin costat està, si en el de la solució o en el del problema. I escollir també comporta que vingui al Parlament per comparèixer i per explicar-nos quina ha estat aquesta decisió, quin és el rumb del seu Govern.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i totes. Per avançar el sentit del nostre vot, que el nostre vot serà afirmatiu amb relació a les dues sol·licituds de compareixença que es demanen en la persona del president de la Generalitat de Catalunya. Afirmatiu, perquè pensem, com no pot ser d'una altra manera, que el president de la Generalitat ha de venir a aquest Parlament a explicar moltes coses. Moltes coses que passen, en primer lloc, per intentar justificar, d'alguna manera, com ha aconseguit aquest Govern que, en menys d'una quinzena hi hagi hagut dues convocatòries de vaga general pel sector públic; una segona deixada sense efecte amb la mediació de la vaga, amb uns acords; però també –i no ho hauríem d'oblidar– tota una sèrie de convocatòries parcials, dins de subsectors del sector públic.

A l'ensenyament, a la sanitat, a la universitat. Ens semblava que ahir, el Govern donava una resposta amb relació a que això ja s'havia arreglat en la mesura que havia arribat a acords en dues d'aquestes mediacions de vaga. Li volem traslladar que una cosa és que es pugui arribar a acords amb mediació de vaga, amb aquells o aquelles que convoquen i minvar una part de la conflictivitat laboral; i una altra cosa, ben diferent, és que, amb això s'arreglin, per una part, o tots els problemes laborals del sector públic, o els propis problemes del sector públic. I són dues coses diferents, i si no llegim en aquest sentit, no estarem llegint realment què està passant en l'Administració pública catalana. I li demanem al president de la Generalitat de Catalunya que faci no únicament compareixença, sinó que vingui a la compareixença a fer propostes.

Propostes que donin respostes, respostes a què? Ensenyament no universitari. Doncs, mirin, a Ensenyament no universitari, ens estan demanant tornar a les vint-i-cinc hores; ens estan demanant substitucions de les situacions d'incapacitat temporal en tots els supòsits des del primer dia; ens estan demanant més plantilla. Si analitzem el que ens demanen, no únicament tenen una afectació de caràcter laboral, tenen també –i sobretot– una afectació de caràcter social, per enfortir el servei. Segona convocatòria, o gran convocatòria d'un subsector a la universitat: Podem suportar que en aquest país, bona part dels professors i les professores universitàries, signin contractes semestrals i anuals i es trobin, any rere any, sense saber si tenen continuïtat a la universitat? Podem suportar que bona part d'aquests professors i professores –i m'estic referint als falsos associats i associades– que assumeixen la docència d'allò que és el nus de la universitat, estiguin cobrant cinc-cents i vuit-cents euros? Això no és suportable. Hem de donar un altre model com a país.

A la sanitat? A la sanitat els ho diuen: volen treballar en millors condicions, que és poder tenir temps per fer les visites en condicions; volen tenir estabilitat laboral, el que significa que tota una sèrie de tipus de contractació es deixin a banda, i s'aposti per la contractació estable; volen més treballadors i més treballadores, un altre supòsit en el qual, allò que s'està demanant no és exactament o únicament com una resposta per les seves condicions laborals, sinó fonamentalment, per enfortir els serveis públics, també. I els diuen, dia sí i dia també, els treballadors i les treballadores de la DGAIA, amb uns alts nivells de temporalitat i amb uns alts nivells de rotació provocats, perquè la manca de companys i companyes per donar servei provoca la fugida de bona part dels treballadors i les treballadores d'aquest servei.

O els bombers i les bomberes del nostre país, que els estan dient, que els estan tancant parcs de bombers, que els estan dient que tenen materials que estan caducats, que els estan dient que tenen una plantilla insuficient. Miri, president, Govern, podria continuar amb tota una sèrie de subsectors, un darrere un altre: Serveis penitenciaris, podríem continuar amb Justícia Juvenil, podria continuar, en bona mesura, per allò que és, en el sentit més clàssic, la Generalitat de Catalunya. No tinc temps. Podria fer un repàs de les quinze mesures que, des del 2010 s'han aplicat, de retallades al sector públic, quinze mesures de les quals únicament i exclusivament quatre han estat recuperades quant a contingut dels drets dels treballadors i les tre-

balladores del sector públic. Per tant, el que els demanem és que no únicament vingui a comparèixer el president, en aquesta cambra, sinó que vingui amb respostes.

Ahir –i els diem amb tot el respecte– ens va sorprendre que, quan aquest grup feia una bateria de propostes de caràcter social, des del Grup de Govern no en votessin cap a favor. Absolutament cap. Per tant, hem d'arribar a una conclusió, potser molt simplista, que a vostès no els preocupa, des d'un punt de vista social, el que pugui passar, també, a l'Administració Pública catalana. Però si no els preocupa des d'un punt de vista social, que els preocupi des d'un punt de vista nacional. No serà possible construir una república, ni tan sols considerar una república, si no tenim un sector públic enfortit. I, per tenir un sector públic enfortit, el que necessitem són treballadors i treballadores del sector públic amb molts drets.

El president

Gràcies, diputat. És el torn, ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del diputat senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Bon dia, senyor president; senyors i senyores diputades. Li he de dir que em sembla que aquesta no és una setmana bona per a vostè, no és de les millors setmanes que ha tingut. O bé, potser sí que li acabarà una miqueta millor, perquè avui hem sabut que finalment, el president del Govern central, el senyor Sánchez, accepta les reunions en les seves condicions. Però em sembla, doncs, que no serà una bona setmana, perquè al llarg del Ple que hem celebrat, que estem celebrant durant aquests dies, ha hagut d'afrontar dos debats que a vostès no els agraden; a vostè i al seu Govern, que és dels problemes reals que tenen els catalans.

No hem estat aquí parlant ni dels presos, ni de l'autodeterminació, ni del referèndum, hem estat parlant de problemes reals. Ahir, els problemes dels infants i avui parlarem, estem parlant sobre el concret d'una part dels treballadors, en aquest cas, dels treballadors públics de la Generalitat de Catalunya.

Miri, permeti'm que intenti il·lustrar, amb un exemple que és real i que és recent, quina és la situació, en termes generals, de la funció pública a Catalunya.

Ahir en el Ple de Badalona –ahir es va celebrar un ple a l'Ajuntament de Badalona–, va intervenir un bomber i va dir que en el parc de la ciutat de Badalona, que dona servei a uns 300.000 habitants, aproximadament, Badalona, Santa Coloma, a l'entorn, només hi han vuit bombers, normalment, treballant. I a mi em sembla que aquesta dada, aquest exemple, que és d'ahir al vespre, és prou il·lustratiu de amb quin nivell es troben alguns serveis públics de la Generalitat. Fa uns dies, la darrera setmana, vostès presumien aquí, en aquest saló, en aquest hemicicle, d'haver arribat a un acord amb els treballadors públics, un acord del qual presumien i que, a l'hora de la veritat, doncs, el fum per dissimular la realitat els va durar ben poc. Perquè sempre hi havia, existia, la lletra petita. En aquest cas, la lletra petita era que estava condicionat a l'aprovació d'uns pressupostos que, probablement, creiem que no tiraran endavant.

Però la realitat és que els treballadors públics de Catalunya han vist com han estat els més maltractats del conjunt de l'Estat. Hem vist com els treballadors d'altres comunitats autònomes, dels ajuntaments, han pogut recuperar els seus drets econòmics, que varen patir durant la crisi econòmica dels anys 2012, 2013, 2014, i els únics que encara estan patint aquestes conseqüències, que no han pogut retornar als seus drets inicials, són els treballadors de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I això, doncs, al que està portant..., cal afegir que, més enllà d'aquest aspecte concret, les demandes sobre unes millors condicions en què es troben alguns sectors, com puguin ser els bombers, com puguin ser els mossos d'esquadra, les treballadores socials o els metges, jo crec que posen en evidència fins a quin grau el Govern de la Generalitat no és que tan sols hagi oblidat la Catalunya real, no és que tan sols hagi convertit en invisible aquella part de catalans que no som independentistes,

sinó que, fins i tot, senyor Torra, han convertit en invisibles als mateixos treballadors de la Generalitat de Catalunya.

I avui, aquests milers de persones n'estan patint les conseqüències. Per això creiem que aquesta compareixença de vostè ens sembla que és profitosa, i no tan sols profitosa, sinó probablement també molt necessària, perquè expliqui al conjunt de la societat catalana, perquè expliqui a la cambra, però, sobretot, al conjunt de la societat catalana que és el que pensen fer, que puguin explicar a les parts més implicades, als més afectats, els treballadors públics de Catalunya, quina és la seva fulla de ruta per poder recuperar uns drets i una situació laboral que, lamentablement, els ha posat a la cua de les condicions del conjunt de treballadors públics de l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, és el torn ara del diputat senyor Jordi Albert.

Jordi Albert i Caballero

Bé. Gràcies, president. Consellers, conselleres, president de la Generalitat, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, tornem a estar aquí de nou, i tornem a estar aquí de nou parlant de funció pública, i tornem a estar aquí de nou parlant dels serveis públics, la qual cosa per mi sempre és una gran notícia, perquè jo crec que ja fa molts mesos que en diferents espais d'aquesta cambra estem tractant aquesta qüestió. I vol dir que ens preocupa, que preocupa a tots els grups parlamentaris, la situació dels serveis públics i també l'àmbit laboral dels funcionaris públics.

Avui, en aquest cas, és per sol·licitar la compareixença del molt honorable president de la Generalitat. I nosaltres, ja ho avanço també, donarem suport a les dues peticions. Hi donarem suport, perquè, de fet, com ja han pogut anar comprovant en les diferents comissions parlamentàries, i com ja han pogut anar comprovant durant aquests mesos que portem de legislatura, sempre hem estat molt favorables a que el Govern s'expliqui, que el Govern s'expliqui en aquesta cambra; sempre hem estat molt favorables a que el Govern pugui traslladar aquí al Parlament quines són les seves propostes i quina serà la seva acció. I que, per tant, nosaltres, des del nostre àmbit, també puguem fiscalitzar. Perquè, deixi'm recordar que, com a cambra legislativa, aquí fiscalitza l'oposició però també ens toca fiscalitzar a aquells grups que donem suport a aquest Govern, perquè també forma part de la nostra feina, i fer-ho en tota la seva transversalitat. Per això donem suport a que comparegui.

Hi donarem suport perquè també entenem que és lògic. Els grups de l'oposició, veient allò que es va dir la setmana *horribilis* del Govern, és normal que demanessin aquesta compareixença. Jo, que fa dotze anys que soc regidor a l'oposició del meu ajuntament, Sant Andreu de la Barca, els entenc perfectament –els entenc perfectament. Però és que, com a grup de govern, també entenem perfectament que el president vulgui venir aquí i explicar, explicar quina és l'acció, quines són les propostes, què és el que hi ha previst. I molt més fer-ho a l'inici d'un any, un any complicat i complex com serà el 2019. I poder-ho fer amb tranquil·litat, calma i afavorint el debat. Ens sembla que és rellevant, ens sembla que és important que marquem, dins el marc de l'agenda política, quina serà l'acció de govern per al proper any.

Però no només això –no només això. També hem de recordar que la primera quinzena del mes de gener hi ha d'haver una reunió de la Mesa General de la Funció Pública, una reunió que estem convençuts que es farà, i una reunió on s'han de posar sobre la taula altres drets que durant els anys anteriors s'han anat retallant i que ara cal anar recuperant. I aquest és un altre dels debats importants que tenim i que hem d'afrontar durant el proper 2019. Per tant, en aquesta compareixença segur que algunes referències també podrem tenir al respecte.

Però no només això. S'ha fet referència a les vagues convocades i a les mobilitzacions, a unes vagues i unes mobilitzacions on el Govern no s'ha quedat creuat de braços, sinó que ha intervingut –ha intervingut– i ha arribat a acords. Això ja ho vaig dir la setmana anterior, quan vam fer el Ple i vam tenir també l'oportunitat de parlar de funció pública, des d'aquest faristol.

La setmana anterior ja vaig dir que és cert que és bo reaccionar quan hi ha una mobilització i és bo que Govern, des dels àmbits de la mediació, com torno a felicitar el Departament de Treball, arribés als acords. Però també és cert que des del Govern, i nosaltres, com a grup que dona suport a aquest Govern, també sabem que l'àmbit de negociació pràcticament ha de ser permanent i que, per tant, sempre és millor –sempre és millor– evitar que la gent hagi de sortir al carrer.

La lluita social té aquestes coses, i estem en un moment de lluita social. I nosaltres, com a grups parlamentaris, som plenament conscients, i també des del Govern s'és plenament conscient, que s'ha de donar resposta a les demandes que fomenten aquesta lluita social. Però tenim moltes demandes, i, d'això, també n'hem de ser conscients. I s'apella als pressupostos, i se'ns interpella per uns pressupostos que sembla que han de salvar totes les nostres problemàtiques; però els pressupostos generals de l'Estat no són la panacea de res, no són la gran solució dels problemes que tenim al país: els pressupostos generals de l'Estat són simplement uns altres pressupostos.

I els pressupostos de la Generalitat són els que realment ens haurien de preocupar, i molt més en aquesta cambra. En aquesta cambra, ens han de preocupar aquests pressupostos. Ens ha de preocupar que hi hagi les partides pressupostàries que donen resposta a les demandes de la lluita social, i ens ha de preocupar que aquestes partides pressupostàries rebin el suport polític necessari per poder-les aplicar. Això és el que ens ha de preocupar, en aquestes cambres.

I deixem les altres cambres, en aquest cas, la del Congreso de los Diputados, que debatin, que treballin en base als pressupostos que s'han d'aprovar en aquelles cambres. Però a nosaltres que ens preocupin en primera persona els que hem d'aprovar en aquesta cambra: els pressupostos de la Generalitat.

I per això també el gener serà un bon moment, perquè al gener segurament estarem en el debat més intens de la negociació pressupostària. Per tant, també, president Torra, l'encoratjo a que també pugui traslladar, des d'aquest faristol, en aquesta compareixença el caràcter pressupostari de l'acció del Govern del nostre país –del nostre país– i del nostre Govern, que és la Generalitat de Catalunya.

Però, a més, també en aquesta dinàmica que portem, cal incidir que quan l'acció de govern s'ha manifestat en la negociació i el diàleg, arribant a acords amb els representants dels treballadors i les treballadores, ja sigui de l'àmbit sanitari o ja sigui de l'àmbit general de la funció pública, també s'han agafat compromisos pressupostaris: 100 milions d'euros en l'àmbit de l'atenció primària, contractació de 201 metges per reduir la sobrecàrrega laboral, més 22 per cobrir baixes; en l'àmbit dels mestres ja hi ha anunciades unes convocatòries d'oposicions successives de 5.100 places, però és que ja, enguany, hi ha hagut un increment de 690 places, en l'àmbit de l'educació.

I què dir de l'àmbit de la funció pública? Abans s'ha afirmat aquí que no s'estaven fent els increments adequats. Bé. Jo recordo que hi ha un decret, el decret llei que es va aprovar precisament en aquesta cambra –Decret llei 5/2018, del 16 d'octubre– on es reconeixen els increments de l'1,5, més el 0,25, més el 0,2 per cent, més el cent per cent de les IT, incapacitats temporals. I això ho hem aprovat. I això ho hem fet aquí.

I després l'acord al qual es va arribar en la mediació amb el comitè de vaga respecte a la vaga general i que va acabar sent desconvocada per part dels sindicats, UGT, Comissions Obreres i l'USOC. Aquest acord també hi és. I, per cert, en aquest acord, per bé que es fa una referència lògica, perquè si no hi ha els diners no es pot

pagar, i els diners ens faran falta dins de l'àmbit pressupostari, si no hi ha pressupost, és evident que tindrem un problema per aplicar aquest acord, és evidentíssim, no cal ser un setciències ni un matemàtic, com el company Narcís Clara, excellent matemàtic, sinó que simplement cal tenir un mínim de sentit comú; a vegades el menys comú dels sentits, precisament, en aquells partits que més reclamen aquest sentit comú.

I en això emplaço que es lleixin l'acord. L'acord diu clarament que «el pressupost marcarà l'aplicació d'aquest acord, però, alhora, que no serà un condicionant per trobar noves fórmules, noves vies de redefinició per fer efectiu aquest retorn de les pagues». I això també està en l'acord. No tot es fia en el pressupost –no tot es fia en el pressupost. Però sí que hem de ser plenament conscients que sense pressupost tindrem un problema molt greu –molt greu. I, per tant, ens hem d'interpel·lar, i per això donem suport a la sol·licitud de compareixença, perquè és molt bo que el president Torra, no només en les sessions de control i no només en els diferents àmbits on ja participa activament, doncs, també pugui parlar dels nostres serveis públics, i també dels nostres treballadors i treballadores públics.

Uns serveis públics que ens preocupen, i no només per l'àmbit nacional, ens preocupen per l'àmbit social, perquè no hi ha independència que valgui si no va acompanyada de la justícia social. Això ho hem defensat sempre, i ho continuarem defensant, perquè si volem la república, precisament, és per la justícia social, no per cap bandera, perquè de les banderes no se'n menja.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Finalment, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Gemma Geis.

Gemma Geis i Carreras

Bé. Bon dia, president. Consellers, diputats, diputades, avui és el dinovè dia de vaga de fam del president del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el conseller Jordi Turull, dinou dies de vaga, cinquanta-set àpats. Avui el conseller Quim Forn i el Josep Rull, també conseller, setze dies de vaga de fam, quaranta-vuit àpats que tampoc han fet.

No fan vaga de fam per esdevenir màrtirs o herois, sinó que ho fan per denunciar aquesta injustícia del Tribunal Constitucional, aquest tribunal arbitrari i que no compleix la seva pròpia normativa, perquè no ha resolt en trenta dies, tal com establia el termini de la mateixa llei.

Per tant, jo els pregunto, avui que estem en el dinovè dia de vaga de fam, i el setzè dia, quan arribin les resolucions dels tribunals internacionals, que arribaran, si vostès tenen vergonya..., i es podrà mirar a la cara tots aquells que no s'han posicionat. Perquè, si en tenen, jo crec que ja no és qüestió d'independència, sinó de respecte als drets humans i *(veus de fons)*..., sí, respecte als drets humans *(aplaudiments)* –respecte als drets humans.

Miri, agraeixo la sol·licitud de compareixença; nosaltres també hi votarem a favor, com hem votat cada una de les sol·licituds de compareixença en les comissions, del conseller, de la secretària d'Administració Pública, perquè entenc que aquestes compareixences el que ens permeten és parlar del factor humà que hi ha a les administracions públiques. I coincideixo amb el que deia la diputada Granados: cada una de les persones que forma part de l'Administració pública, cada un dels servidors públics, són aquelles persones que també, com deia..., i m'agradava que ho digués, perquè a les enquestes de satisfacció dels usuaris, que les tenim aquí, doncs, són positives; en això tampoc no podem mentir. Per tant, jo crec que és bo parlar, i, per tant, votarem a favor d'aquesta compareixença. Però també crec que, des d'un punt de vista crític, és veritat que sempre hi ha marge de millora, i des d'aquest marge de millora i des de la responsabilitat, doncs, ho tractarem.

La veritat és que quan van fer vostès aquestes sol·licituds..., es van dur a terme quan encara hi havia vaga general, eh?, quan hi havien convocades aquestes vagues, suposo, perquè ens pensaven, doncs, que no s'arribaria a un acord per part del Govern, per part de la tasca feta per la conselleria del Puigneró, del president Torra, del vicepresident..., i, per tant, suposo que dubtaven de la capacitat real de negociació. La veritat és que, clar, quan hi ha manifestacions vostès diuen: «No, és que hi havien manifestacions. Sí, hi ha manifestacions i com que hi ha manifestacions el que hem fet és arribar a un acord.» Hi ha a vegades manifestacions que porten més de set anys i encara no hi ha cap proposta política sobre la taula. Per tant, nosaltres continuarem treballant (*aplaudiments*) i parlarem.

També, quan parlava el senyor Albiol, no?, parlava de les majors retallades... Si vol, les recordem, aquestes majors retallades, com van començar, amb el Govern Zapatero. Però, clar, jo també recordo com el senyor De Alfonso, amb el Fernández Díaz, diu: «Les hemos destrozado la sanidad pública.» Per tant, vostè no està lliure de qualsevol crítica per posar-se davant d'aquest faristol.

La veritat és que en aquestes mesures que hem dut a terme, que s'han de revertir les retallades amb els treballadors, les treballadores..., això també moltes vegades em preocupa, no?, quan ens diuen: «És que vostès no estan al món real.» Nosaltres tenim companys que són professors, companys que són metges d'atenció primària, companys que són bombers, companys que són professors d'universitat; nosaltres també hem patit moltes situacions. Per tant, nosaltres també coneixem d'arrel molts d'aquests problemes i tenim la capacitat d'empatitzar, d'escoltar i de mirar de transmetre al Govern com arribar a aquests acords.

La veritat és que des que es van produir les retallades..., també la diputada Granados em deia els plans de pensions que hem de mirar, no?, de recuperar per part dels funcionaris; això també és qüestió que està a la Llei de pressupostos de l'Estat. En els plans de pensions no té competències la Generalitat, d'acord?

Per tant, també, en aquest sentit, doncs dir que s'han retornat molts, molts acords.

Vostè feia referència als sis acords de la ministra Batet, senyora Granados; però és que a la conselleria del Puigneró portem vuit acords a què ja hem arribat amb els sindicats. Per tant, continuarem treballant, i és positiu que s'arribi a acords amb els sindicats que afectin tots els treballadors públics, tant des del Govern de la Generalitat, en el marc de les seves competències, com en el marc de les competències de la ministra Batet. És absolutament positiu, perquè qualsevol cosa que afecti i millori les condicions dels treballadors ens ha de congratular absolutament a tots.

Jo el que els diria en aquests acords sindicals, doncs..., fèiem –als que s'ha arribat des de la conselleria– el tema de la selecció de personal interí, l'increment dels dies d'assumptes propis, la negociació dels complements retributius, l'increment de les retribucions... També s'ha parlat aquí d'un acord a què es va arribar, arran de la vaga sanitària, dels 250 nous professionals en matèria de família, de medicina de família; com al gener hi haurà nous pediatres; ginecòlegs i odontòlegs el juny del 2019...

Per tant, tots aquests són acords en els diferents àmbits dels serveis públics i que ens han d'ajudar a continuar millorant. Nosaltres, doncs, hi estem treballant i el Govern governa. Si bé és veritat que també els demano no fer trampes al solitari. Per què? Perquè nosaltres, en el marc de les nostres competències, farem el que podem, però, efectivament, nosaltres volem les claus de la caixa i el que ens agradaria és tenir una república catalana per, segurament, poder augmentar pressupostàriament totes i cada una d'aquestes partides. Però, com que la situació és la que és i som responsables, nosaltres continuarem treballant en aquest sentit.

També s'ha albirat un pressupost, no?, que augmenta les polítiques socials, doncs, en 103 milions d'euros més en matèria d'educació, 200 milions més en afers socials, 523 més en matèria de salut; el que representa més o menys, pel que hem pogut saber, un 6,8 més en matèria social. Jo crec que això és positiu, i, per tant, aquesta compareixença, que nosaltres votarem a favor, a partir del gener, crec que permetrà

donar més llum i podrà posar més, no?, sobre la taula i fer conèixer a la ciutadania quina és l'acció política d'aquest Govern que centra la seva acció en les persones.

La veritat és que quan vostès fan referència a les persones, doncs sí, en matèria de metges hi ha molt camí per recórrer, i nosaltres el coneixem perquè, com hem dit, formem part de la societat i tenim companys que estan donant la cara en qualsevol CAP. Ara bé, el que tampoc podem fer és destruir, no?, el sistema sanitari, perquè, com bé dèiem, aquí tenim unes enquestes, per exemple, de la satisfacció de les persones usuàries que ens permeten reconèixer aquesta tasca, aquesta vocació i aquest esforç que han fet tots els treballadors públics, per tant, durant tots aquests anys.

Per tant, crec que aquesta sol·licitud de compareixença, que, com hem dit, nosaltres hi votarem a favor, ens permetrà posar sobre la taula aquesta acció de govern que s'està duent a terme, que jo sé que a molts de vostès segurament els interessa, no?, esvair, però que existeix, que hi han acords, que n'hi haurà més... Que estic segura que en els propers dies, tal com es va comprometre el conseller Puigneró, hi haurà més informació amb relació a les places, no?, que s'han de convocar en matèria d'oferta pública d'ocupació, per tal de reduir, doncs, la temporalitat, tal com marquen les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, que sí que tenen efecte, com en tindran d'altres. I, per tant, en aquest sentit, jo crec que en els propers dies, les properes setmanes, s'anirà complint tot allò que el conseller Puigneró i la secretària de Funció Pública ens van explicar a les compareixences en el marc de la comissió.

I tot això, doncs, perquè tenim la fermesa de que els serveis públics han de ser serveis públics de qualitat. La república per nosaltres no és un fi, sinó que és un instrument per poder prestar millor aquests serveis, aquests serveis que la llei estableix, aquests serveis a què ens obliga, en tant que les persones que formen part de la ciutadania, doncs, necessiten anar al metge, necessiten una educació, per assegurar la seva igualtat d'oportunitats a la nostra societat.

Per tant, ens emplacem en aquesta compareixença, el nostre vot a favor; reconèixer la tasca de negociació duta a terme quan hi ha hagut una manifestació, aquests vuit acords a què han arribat en matèria de funció pública, i estic segura que es podrà continuar arribant a molts més acords, perquè, com hem dit des del principi, hi ha la voluntat de negociació, hi ha la voluntat de pacte i, sobretot, hi ha la voluntat de continuar avançant en un govern que garanteixi els drets públics més bàsics.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.

Estem cridant a votació. (*Pausa.*) Com els deia abans de l'inici del debat, votarem separatament les dues sol·licituds de compareixença. En primer lloc votarem la sol·licitud de compareixença presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i posteriorment votarem l'altra sol·licitud de compareixença, la presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació. Votarem, com hem dit, en primer lloc, la sol·licitud de compareixença presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquesta sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per unanimitat: 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara a votar la segona sol·licitud de compareixença, la presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta sol·licitud ha estat aprovada també per unanimitat, és a dir, 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. És el debat sobre el cop a la democràcia iniciat el 6 i el 7 de setembre de 2017. D'acord amb l'article 156 del Reglament, aquest debat es regirà segons allò que estableixen els articles 154 i 155 del Reglament i la seqüència acordada per la Junta de Portaveus. Atès que aquest debat es fa a iniciativa del Grup Parlamentari de Ciutadans, començarem amb la intervenció d'un representant d'aquest grup, per tal d'exposar el motiu de la seva sol·licitud, per un temps màxim de trenta minuts. En primer lloc, doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Hace más de un año que se inició el golpe, que se inició el golpe a la democracia que estos señores y los que estaban antes que estos señores dieron en este mismo Parlamento. Este fue un escenario del golpe contra la democracia que se produjo hace más de un año. Y hoy estamos aquí para hablar de lo que se produjo, pero sobre todo también de lo que se sigue produciendo hoy en Cataluña.

Y se debería haber celebrado antes, es verdad; nuestra intención era celebrarla, esta sesión, durante el mes de setiembre, para hacer un año del golpe a la democracia. Pero una de las muchas barbaridades que estos señores han estado haciendo en estos meses ha sido frenar la actividad parlamentaria y, concretamente, cerrar el Pleno de este Parlamento, porque ustedes se estaban peleando para ver cómo se suspendía o no a los fugados de la justicia o a los diputados que están en prisión.

Pero hoy estamos aquí, porque no vamos a olvidar lo que pasó hace un año, no vamos a olvidar la *infamia*. No podemos olvidar la angustia de muchísimos catalanes mirando la televisión sin saber qué iban a hacer estos señores, los señores del Govern, los señores diputados de los partidos independentistas. Ustedes, en esas jornadas fatídicas, con setenta y dos diputados, representando en votos a menos de la mitad de los catalanes, se cargaron el Estatuto de autonomía y la Constitución española de un plumazo, con setenta y dos escaños, representando a menos del 50 por ciento de la sociedad catalana, con setenta y dos diputados. Para mover una coma del Estatuto de autonomía se requieren noventa. Pues estos señores, con setenta y dos, ¿eh? –ole–, cambiaron..., no «cambiaron»: se cepillaron el Estatuto de autonomía de Cataluña y la Constitución española, y todos los derechos que están recogidos en esas normativas para la sociedad catalana.

Ustedes aprobaron aquí una norma para su referéndum ilegal. Recordemos: referéndum ilegal, donde se utilizaron edificios y recursos públicos; donde se utilizaron los datos personales de todos los catalanes, nuestros DNIs, nuestras direcciones. ¿En manos de quién estuvo ese censo? ¿De la CUP? No lo sabemos, se está investigando; pero eso lo hicieron ustedes. Pusieron a los funcionarios contra la espada y la pared. Sabían ustedes perfectamente qué director de colegio participaba y daba las llaves y qué director de colegio no, señor *conseller*. Se pudo hacer un mapa, perfectamente, de los que colaboraban con el referéndum ilegal o –pobre de ellos– de los que se significaron ante el departamento porque no querían dar las llaves del colegio. Eso lo hicieron ustedes hace un año. Una infamia.

Ah, y fue también el momento este tan cómico, por no decirlo de otra manera, cuando se seleccionó a una sindicatura electoral superimparcial. Tan imparcial, tan imparcial, que uno de los miembros resulta que está en la Mesa del Parlamento, uno de los que participó de esto con nocturnidad, con alevosía. Ustedes cometieron una infamia, hace un año.

Lo peor, la Ley de transitoriedad. Ese deseo, ¿cómo querrían ustedes hacer esa república imaginaria? Lo dejaron por escrito, lo escribieron, lo trajeron, lo votaron. ¿Qué decían en ese deseo de cómo quieren hacer ustedes esa república imaginaria

por la que tanto trabajan? Elegirían a dedo los jueces del Tribunal Supremo. Puigdemont podía elegir a dedo a los jueces y no tenían que ser ni jueces, podían ser licenciados en derecho, amiguetes suyos. ¡Qué república les iba a quedar, ¿eh?! ¡Uo! ¡Preciosa!

Los funcionarios. Ojo, porque esto es muy serio. Ustedes, en su ley, decían que los funcionarios tenían que pasar, tenían que asumir, obligatoriamente, esta ley y pasar a un cuerpo de un nuevo estado independiente, pero que no garantizaban a todos los funcionarios que se pudieran quedar; o sea, que abrían la puerta a que ellos elegían a qué funcionarios les apetecía quedarse o no. ¿Y el resto, qué? Para fuera, expulsados. ¡Qué república! ¡Qué república les quedaría!

Otra cosa de esta ley, el Gobierno podía hacer decretos que no se sometían a control judicial ninguno. Eso no se da en ninguna democracia del mundo, pero ustedes, en esa hipotética república, lo ponían por escrito, sin pudor, por escrito, aquí, votado.

Otra cosa, impunidad para los miembros del Gobierno, por todos los delitos que hubieran cometido para hacer esta infamia, que no les pase nada: «A mis amigos –yo elijo a los jueces–, a mis compañeros, que no les pase nada». O, incluso, expropiación de los bienes de otras administraciones públicas. Pero esto ya como detalle. ¡Qué república les iba a quedar! ¡Qué república! Triste futuro tendríamos los demócratas si ustedes, alguna vez, se salieran con la suya –triste futuro tendríamos los demócratas.

Ustedes pisotearon a la sociedad catalana, a más de media sociedad catalana. Ustedes silenciaron a la oposición, pasaron por encima del Reglamento, de los letrados, del Consell de Garanties Estatutàries, de las instituciones catalanas, de todos. Ustedes, no sé si son conscientes, pero ese día inventaron una cosa, inventaron una cosa que, quizás, podrían incluso patentar. Creo que en esta viñeta se resume perfectamente lo que ustedes hicieron en esa jornada. (*L'oradora mostra una il·lustració a la cambra.*) Ustedes inventaron el hemihemiciclo, porque borraron de un plumazo a toda la mitad de la sociedad catalana que no estábamos de acuerdo con ustedes, nos expulsaron, nos pisotearon, nos silenciaron, a nosotros y a los millones de catalanes a los que nosotros podemos representar como partidos de la oposición. Esto tienen ustedes el dudoso honor de haberlo inventado, que es el hemihemiciclo en democracia.

Por suerte se aplicó el 155. Todavía se sorprenden. ¿Cómo? «Estábamos aquí tan tranquilos y, de repente, cayó el 155». No, es que ustedes habían hecho todo esto. Recuerdo a los señores de Podemos: «No, no lo apliquen. Déjenles, que van a corregirse, de verdad, que ya no lo van a hacer más». Pues, suerte que se aplicó el 155, si no, ahora mismo, los funcionarios estarían aquí los que quisiera la Generalitat; si no, los jueces los habría elegido el Tribunal Supremo; si no, ustedes tendrían impunidad para hacer lo que quieran. Suerte que se aplicó el 155; suerte, porque, si no, aquí mandarían los CDR, que casi, casi que estamos ahí, pero del todo, todavía no.

Pero esto venía desde hace tiempo, ustedes venían preparando el golpe desde hace mucho tiempo, con una maquinaria muy bien engrasada. Y no se quedaron ahí, no se quedaron con esa infamia, no, no; no tuvieron suficiente. Llegó el día 1 de octubre y ustedes utilizaron nuestros datos personales de forma ilegal; ustedes utilizaron edificios y recursos públicos de forma ilegal; ustedes enfrentaron a cuerpos y fuerzas de seguridad entre ellos, en un ejercicio inédito de irresponsabilidad. Ustedes dieron órdenes a los Mossos contradictorias con su deber de actuar como policía judicial, ustedes, ustedes o los que les precedieron. Pero, sin duda, en esta jornada, el fracaso del Gobierno de España, de la gestión, fue evidente y lo hemos dicho y lo dijimos ese día y lo hemos dicho reiteradamente.

Pero no quedó ahí. El 20 de septiembre se produjo el asedio, el asedio a la consejería de Economía, donde se impidió, se intentó impedir la actuación de funcionarios de la justicia, de funcionarios que estaban actuando en respuesta a una orden judicial.

Pero, después, llegó el 3 de octubre, que fue el caos en Cataluña, donde mucha gente se quedó sin poder ir al trabajo, sin poder llegar o recoger a los niños del colegio, perdieron sus citas con el médico, se cortaron servicios públicos...

Y, el 27 de octubre, ustedes, no contentos con lo del 6 y el 7, no contentos con lo del 1, no contentos con lo del 3, ustedes culminaron el golpe con la declaración de independencia. Y se sorprenden de que viniera el 155 y de que hubiera consecuencias penales. ¿Pero en qué mundo han vivido ustedes toda la vida para que se sorprendan de que, después de hacer todo esto, alguien les podía llamar a declarar o les podía tener responsabilidades penales? ¿Pero dónde han vivido ustedes? Cualquier ciudadano de a pie que tarde un día más en pagar los impuestos, cualquier autónomo que se pase en pagar la cuota un mes sabe la que le va a caer. Cualquier ciudadano de a pie recibe una carta de la justicia o de la Administración y la abre con un poquito de miedo. Ustedes, no, ustedes venían aquí con las resoluciones judiciales y se hacían *selfies*, se hacían fotos aquí, con las resoluciones judiciales, y se reían. ¿Y, luego, se sorprenden? Es que, en democracia, no hay impunidad para los políticos. Ustedes, ¿qué quieren? ¿Impunidad? ¿Por qué? ¿Por ser políticos? ¿Por ser famosos? ¿Por ser gobernantes? ¿La gente de a pie tiene que cumplir con las normas y ustedes no? Yo sé qué es lo que ustedes quieren hacer en su república imaginaria, lo dejaron por escrito en la Ley de transitoriedad, pero, por suerte, ustedes no se van a salir con la suya; por suerte, se han equivocado de siglo y de país, porque estamos en el siglo XXI, en la Unión Europea. Si no fuera porque estamos en el siglo XXI, en un país democrático de la Unión Europea, pobres de nosotros, pero, por suerte, estamos aquí; por suerte, ustedes van a tener enfrente no solo a media Cataluña, sino a un estado de derecho que les va a parar los pies, cuando el señor Sánchez quiera actuar.

Pero pasaron más cosas, pasaron más cosas, porque, durante todo este tiempo, el constitucionalismo, aquel al que ustedes han despreciado toda la vida, ni siquiera han visto, porque no les consideraban parte de Cataluña —no les consideran ahora—, salió a la calle en dos manifestaciones multitudinarias, que hicieron historia, que dieron la imagen al mundo, junto con la victoria de Ciudadanos en las elecciones, de que no era verdad que esto es un problema entre Cataluña y el resto de España, sino que esto era un problema entre catalanes, que es lo que siempre genera el nacionalismo, un problema entre ciudadanos, conciudadanos de la misma sociedad. Y fue importante esa movilización constitucionalista en la calle y en las urnas, porque las elecciones las ganó un partido constitucionalista, que es Ciudadanos. Es verdad que ustedes tienen una cosa a su favor: es que tienen una ley electoral que con el 47 por ciento de los votos les da la mayoría absoluta en el Parlamento. Eso sí que es verdad, que el Partido Popular y el Partido Socialista, solo con haber cambiado esa ley, no sabríamos ni quién es Puigdemont ni quién es usted, señor Torra, porque ustedes no habrían tenido un gobierno independentista con mayoría absoluta; solo con que hubieran cambiado esa ley, no hacía falta ni gastarse mucho dinero, cambiar una ley para tener un sistema electoral mucho más justo.

Pero, insisto, lo más importante no es lo que se ha producido, que es grave, sino que el golpe continúa. Ustedes están continuando con este golpe, porque ustedes tienen los mecanismos para seguir con el golpe. Ustedes no rectifican, no están rectificando, todo lo contrario, están haciendo los mismos errores y, encima, agravados. Y la sorpresa la tuvimos cuando supimos que el próximo presidente de la Generalitat iba a ser el señor Torra, que, hombre, un perfil moderado, moderado no era. Nos parecía ya poco moderado Puigdemont, ya cuando apareció el señor Torra ya fue el acabose, porque, claro, con estos artículos, ¿eh?, nos llama «cosas»; el señor Torra, presidente, usted ha escrito de nosotros que somos «cosas»: «Aquestes coses que hem de suportar, com el PP o Ciutadans...» No som nosaltres «el PP o Ciutadans», i el Partit Socialista, no? Eh? «Aquestes coses que hem de suportar, com el PP o Ciutadans i altres reductes protofeixistes, no són res. El buit total.» I, después, sigue, porque usted en esto tiene carrete: «Qui s'atreviria a dir-ne un, d'aquests espanyols

que viuen amb nosaltres, que hagi significat alguna cosa a la historia?» «Bèsties amb forma humana»..., bueno, unas cosas que es que me da hasta vergüenza leerlas, pero es que es usted...

Y, por cierto, un comentario muy poco acogedor, usted salió con una pancarta diciendo «*Volem acollir*», ¿verdad que sí? Le voy a recordar lo que usted escribía en el 2012. «Es corre el risc que la nació» –catalana, obviamente– «es defaci com un sucret en un vas de llet tenallada entre l'allau immigratori.» Esto lo ha escrito usted, usted ha escrito esto.

(Aplaudiments.)

Y más lindezas como que, para usted, la gente del norte, pues, es más limpia, más noble, más libre y más culta que la gente del sur. «Gent» –parlava vostè de la gent independentista– «que ja s'ha oblidat de mirar al sud i torna a mirar al nord, on la gent és neta, noble, lliure i culta.» Eso lo ha escrito usted, señor Torra. *(Remor de veus.)* Sí, sí, sí, lo hace suyo en el artículo. Lo hace suyo en el artículo, porque se han escrito muchas barbaridades a lo largo de la vida, pero, si usted las asume como propias en un capítulo en el que defiende la independencia, las está asumiendo como propias. *(Remor de veus.)* ¿Lo del «*allau immigratori*» también lo escribió Espriu, señor Torra? *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Silenci. Silenci.

Inés Arrimadas García

¿Lo de las «bestias taradas»? No les gusta que les recuerde estos artículos, ¿verdad? ¿Usted se acuerda de la sesión de investidura lo que le prometí? *(Remor de veus.)* Me voy a encargar personalmente de que estos artículos se escuchen en Europa. ¿Sabe que cumplí? ¿Saben que cumplí mi palabra? *(Aplaudiments.)*

Usted decía: «Todo el mundo está con la causa independentista». Bueno, usted dice «causa catalana», ya sabemos este pequeño problema que tiene de confundir la parte con el todo, ¿no? Pero los tres principales partidos del Parlamento Europeo han dicho que sus artículos son racistas, xenófobos y supremacistas; los Liberales, el Partido Popular Europeo y el Partido Socialista de la cámara europea, los tres principales partidos. O sea que, cuando usted hable del éxito de la internacionalización del proceso, yo creo que el éxito ha sido la internacionalización de sus artículos, señor Torra, porque, desde luego, es para traspasar fronteras, con las barbaridades que usted ha escrito.

Pero ustedes siguen en el golpe y ustedes, cada día, atacan a las instituciones catalanas, cada día. Cuando ustedes cerraron el Pleno del Parlament, estaban atacando a las instituciones catalanas. Cuando ustedes hacen una presidencia paralela, porque dicen que el señor Torra no es el presidente legítimo, sino que es un señor que está fugado de la justicia, están atacando a la institución de la Presidencia de la Generalitat. Cuando ustedes quieren hacer un gobierno paralelo al Gobierno de la Generalitat, sin control democrático, ni parlamentario, ni nada –como les gusta a ustedes, ¿eh?, sin control–, están atacando al Gobierno de la Generalitat. Cuando ustedes hacen o quieren hacer una asamblea de electos paralela al Parlament están ustedes atacando al Parlament de Catalunya. No tenían ustedes suficiente con quedarse solo con medio Parlament que quieren hacer un *parlament* solo para ustedes. Fíjese, si es que son insaciables; en el robo de derechos a los catalanes son ustedes insaciables.

Seguimos –seguimos. Embajadas. Las mismas semanas en las que se decía que no había dinero, que no se podían devolver las pagas, en el Pleno de infancia, ayer, escuchamos una y otra vez que es que la culpa es del «España nos roba», del expolio fiscal, bueno, pues, dinero para abrir la tercera tanda de embajadas tienen, para promover fuera de las fronteras no solo de la Comunidad Autónoma de Cataluña sino de España, para eso no tiene ustedes ningún tipo de problema; para eso, no tienen ustedes restricción presupuestaria. Por cierto, cómo será que hoy ha salido la noticia

de que se empieza a investigar el pago de 1,6 millones de euros solamente a un *lobby* para el 9N. ¡Lo que se habrán gastado ustedes! Esa es la noticia de hoy, una noticia reciente. La fiscalía empieza a investigar el pago de 1,6 millones de euros para un *lobby* para promover el 9N, para trabajar por el 9N. Fíjese usted lo que tienen que tener ustedes por ahí y lo que se han gastado ustedes con nuestro dinero.

Seguimos. La simbología. Ustedes se creen los dueños de Cataluña. Ustedes tienen los ayuntamientos, las delegaciones en el exterior –por supuesto–, los departamentos llenos de simbología partidista. Ustedes expulsan de las instituciones, de las calles y de las fiestas populares a quien no piensa como ustedes. ¿No tienen derecho los catalanes que no son independentistas a ir a unas fiestas de pueblo o a ir a la playa sin ver simbología partidista? ¿No tienen derecho? ¿No pagan impuestos, como el resto de los ciudadanos? ¿No pueden ustedes garantizar una neutralidad institucional que respete todas las ideologías? Ustedes lo siguen haciendo. ¿Qué hace el Gobierno de España? Nada. El golpe sigue, pero estamos sin protección del Gobierno de España.

Los Mossos d'Esquadra. Por cierto, ustedes han mandado a identificar a las personas que retiran lazos, pero a las que los ponen, no. Tenemos identificaciones de personas que estaban retirando lazos, tenemos –y ojo a esto, señor Buch, que a lo mejor usted ni lo sabe, porque no estaba usted todavía al mando– identificaciones de personas que ponían banderas de España en Barcelona. Identificaciones de personas que ponen banderas de España, identificaciones de personas que quitan lazos amarillos, pero, que yo sepa, no sé si me equivoco, si no, me corrige, yo no tengo conocimiento de identificaciones de personas que ponen lazos amarillos. ¿Esa es la Administración al servicio de todos? Eso es un golpe, eso es utilizar a los funcionarios para seguir con el golpe.

Y seguimos hablando de Mossos d'Esquadra, porque ustedes les enfrentaron a otros cuerpos de seguridad el 1 de octubre, les enfrentaron a las órdenes judiciales y, hoy en día, ¿saben lo que piden los mossos d'esquadra, lo que piden los sindicatos? Una cosa muy sencilla, que ustedes les den las órdenes por escrito. Fíjense. Les piden otras cosas, también, en materia laboral y otras reivindicaciones, pero ahora, y de cara al viernes, que las órdenes las reciban por escrito.

Y les voy a hacer una reflexión. Ustedes han hecho una cosa muy peligrosa en democracia, que es cuestionar el uso de la fuerza por parte de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado, incluso cuando se cumple una resolución judicial. Y ustedes, cuando lo hicieron con la Policía Nacional y la Guardia Civil, se pensaban que solo estaban atacando a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, que ya es grave; pero cuando usted deslegitima a una fuerza o cuerpo de seguridad, está deslegitimando a todas las fuerzas y cuerpos de seguridad.

Y después, al señor Torra, decir que hay que ver lo que han hecho los Mossos, que van a hacer cambios. Señor Buch, que no les temblará el pulso. Cuando lo que estaban es haciendo su trabajo, que es enfrentarse a los violentos, a los que usted anima, que son los CDRs. Eso es lo único que hicieron los mossos de esquadra. Por eso, órdenes, mejor por escrito, porque están ustedes poniendo muchos funcionarios entre la espada y la pared.

¿Y seguimos hablando de funcionarios? ¿Se acuerdan ustedes de la *consellera* Borràs, cuando animó a los funcionarios a cogerse el día libre para ir a apoyar al señor Mas al juzgado? ¿Se acuerdan ustedes de los paros organizados por el propio Govern, como los del 3 de octubre?, en el que pobre del funcionario que fuera a trabajar ese día –pobre del funcionario–, porque, claro, podría ir a trabajar, pero señalado ya para siempre. O, ahora, la nueva iniciativa del *conseller*: «Vamos a hacer que la gente elija si se quiere coger de vacaciones el día de la Constitución. ¿A ver? –¿a ver? Usted se lo coge, usted no, usted ha dudado, usted...» (*Aplaudiments.*) Ya tienen un mapa ideológico. Es un mapa ideológico. Sí, los funcionarios tienen derecho a cogerse las vacaciones nacionales, y ustedes lo que quieren hacer es que sea volunta-

rio, porque así «quien va a trabajar es nuestro, quien no va a trabajar..., mmm, este..., mmm, no le he visto yo mucho el lacito amarillo a este en la solapa, últimamente, ¿eh?» Ustedes quieren hacer un mapa ideológico de los funcionarios, y lo que tienen que hacer es pagarles lo que les deben y dejarles trabajar en paz, sin simbología. (*Aplaudiments.*)

Tenemos declaraciones de *personas non gratas* por sus partidos, sus alcaldes. A nosotros, concretamente, no solo es que nos hayan hecho escraches violentos y nos hayan querido agredir en nuestras visitas territoriales, es que yo me he encontrado con la alcaldesa de un municipio, de Esquerra Republicana, diciéndome que me tenía yo que ir de su municipio porque estaba provocando. ¿Les suena, eso de provocar? «Es que estás provocando, ¿eh?» Una persona que ha ganado las elecciones... «Aquí, paseando por un municipio de Cataluña, eso es una provocación intolerable. Vete del municipio.» Eso me lo ha dicho a mí una alcaldesa de Esquerra. Eso es lo que están haciendo ustedes.

En la universidad, ayer mismo, un ataque *fascista* contra constitucionalistas –*fascista*. (*Aplaudiments.*) ¿O qué es? ¿O qué es, actuar con violencia contra una organización universitaria que ha pedido un permiso para hacer un acto? Fascismo. Porque de fascistas hay de todos tipos, ¿eh? Mucho fascismo. Sí, mucho fascismo, con una bandera y con otra; con la «estelada» también; con todas las banderas. Porque los actos violentos son fascismos; también los que nos atacan a nosotros. *Fascismo*. (*Aplaudiments.*)

Yo voy a hacer un ejercicio –yo voy a hacer un ejercicio–: condeno todos los actos violentos y fascistas contra medios de comunicación, ya sea Catalunya Ràdio o Crónica Global; contra actos, ya sea a favor de la independencia o contra la independencia. ¿Son ustedes capaces de hacer lo mismo? –¿son ustedes capaces de hacer lo mismo? Porque, ¿qué pasa, que el fascismo si tienes una «estelada» ya se te cura? ¿Si utilizas la violencia, pero eres independentista, ya no puedes ser fascista? Fascismo hay que condenarlo todo. Y el fascismo es atacar con violencia a Catalunya Ràdio; sí, lo condeno; también a Crónica Global. Pero lo que usted no puede salir luego a decir: «No, aquí no ha pasado nada violento.» Claro que han pasado cosas violentas en Cataluña. Y las de los CDRs son violentas. Y los ataques a los mossos son violentos. Claro que sí. Porque ustedes tienen un problema con la realidad.

Usted de la pregunta me ha negado otra vez que haya habido violencia. (*L'oradora mostra una fotografia a la cambra.*) ¿Esto no es violencia? Usted me ha dicho dos cosas. Primero: «Es falso.» Que no sé si usted se piensa que esto lo he dibujado yo. No tengo artes..., artísticas. Ya le digo yo: no tengo dote artística ninguna. O sea, esto no lo he dibujado yo; esto es una fotografía. (*L'oradora mostra una altra fotografia.*) El intento de asalto al Parlament. O sea, usted tiene un problema, señor Torra; bueno, unos cuantos. Pero tiene un problema: o usted tiene un problema con la realidad..., porque esto se ha producido, y esto es violento. Usted tiene un problema con la realidad, que usted piensa que esto no se ha producido en Cataluña o es que usted considera que esto no es violencia –que entonces el problema lo tenemos todos los demás también. ¿Esto es violencia, sí o no, señor Torra? Esto es violencia. ¿Y esto es lo que se prevé para el viernes?

Y ustedes dicen: «No ha habido violencia en Cataluña.» Porque ustedes consideran que no hay..., o sea, que es incompatible ser independentista y ser violento. Yo creo que se puede ser violento con cualquier ideología y de cualquier territorio, pero usted tiene un poquito de fijación en decir esto. ¿Esto es violencia o no es violencia? Esto es violencia. Y esto se ha producido. Condénelo. Y diga que el viernes no se puede producir nada de estas características porque es ilegal, es violento, y ustedes van a hacer un llamamiento público para evitarlo.

Y después se quejan de la fractura social. ¿Cómo no va a haber fractura social en Cataluña, si ustedes insultan a los que no somos como ustedes porque no tenemos simplemente la misma ideología? Es más, no nos consideran ni Cataluña. Ustedes lo

reiteran. Hoy, en la sesión de control, otra vez lo ha vuelto a hacer, señor Torra. «La causa catalana», ha vuelto a decir. No es una causa catalana, es una causa del independentismo catalán. No es la causa catalana. ¿O es que nosotros no somos catalanes? Se lo vuelvo a repetir: ¿Somos catalanes o no somos catalanes? Pues, entonces, no es la causa catalana; es la causa del 47 por ciento de los catalanes. Ni siquiera de la mayoría. Es la causa del 47 por ciento de los catalanes, que sería muy dudoso saber si están de acuerdo con ustedes en apretar, ¿eh?, a los CDRs, y en apelar a la vía de Eslovenia.

Por cierto, la vía de Eslovenia. No solo es que se produjera una guerra, no solo es que hubiera decenas de muertos. ¿Sabe usted también lo que pasó en Eslovenia? Que para usted es una referencia y yo me hecho a temblar. Después de la guerra, después de la declaración de independencia, se borró del mapa a miles de personas porque se les negó la nacionalidad a los que ellos, el nuevo Gobierno, consideraban que no pertenecían al pueblo de Eslovenia. Cuando ustedes ponen estas referencias, es que nos echamos a temblar, porque sabemos muy bien quiénes son catalanes para ustedes y quiénes no somos catalanes para ustedes. Y de eso se habla poco. Se habla de la guerra, evidentemente, se habla de los muertos, y se habla poco de la expulsión *de facto* que se hizo. Se les negó la nacionalidad a miles de personas. ¿Eso es lo que quieren ustedes hacer con nosotros? ¿Esa es la vía eslovena? Porque la vía eslovena es eso –la vía eslovena es eso. La vía eslovena acabó así, señor Torra.

Y cuando usted dice «apretar» a los CDR, ¿a qué se refiere? ¿A apretar las tuercas? ¿Apretar a quién? ¿Cuándo usted hace tuits preocupantes..., bueno, es que todo es preocupante, en realidad. Pero cuando usted hace tuits del Govern, diciendo que hay que estar dispuestos a todo, ¿a qué se está refiriendo? Estar dispuestos a todo, ¿qué es? Es que cuando usted anima a los CDRs, y usted dice que hay que estar dispuestos a todo, es que hay que tener mucho miedo.

(*L'oradora mostra un document a la cambra.*) Señor Bosch, también: «La vía eslovena es la vía fácil y rápida.» «La vía rápida», decía, en el año 2013. ¡Qué miedo! ¡Qué miedo de Gobierno! (*L'oradora mostra un altre document.*) El Govern de la Generalitat, desde la cuenta oficial del Govern –desde la cuenta oficial–: «Apelamos a la vía eslovena. No tenim por.» Pues, yo..., algunos tenemos miedo de ustedes, mucho.» Los eslovenos, la vía eslovena. ¿A qué están jugando? O sea, ¿qué se creen ustedes que tiene entre manos? ¿Que ustedes tienen el futuro de 7 millones y medio de personas en las manos! ¿Son conscientes? ¿O solo se creían que ser político solo era para los privilegios y los tratos protocolarios? ¿Que ustedes tienen responsabilidades! Pues claro que hay fractura social. ¿Cómo no se va a producir la fractura social?

Campañas de señalamiento público a dirigentes políticos constitucionalistas por sus socios de gobierno, reivindicados por los CDRs y por Arran. ¿Y ustedes son incapaces de decir que aquí, evidentemente, se están traspasando todas las líneas?

Los jueces. Jueces que están viendo cómo, cada día, los juzgados están siendo atacados, sus casas particulares. No hay violencia. Atacar juzgados, atacar casas particulares, ¿eso no es violencia, señor Torra?

Yo le he dicho que lo más importante que ha pasado hoy, yo creo que es que usted ha perdido la última oportunidad para hacer lo que tiene que hacer como presidente. Yo sé que a usted no le gustan las responsabilidades, pero yo le voy a recordar una responsabilidad que usted tiene. Porque ante los actos violentos que van a pasar el viernes, porque el golpe continua... (*Veus de fons.*) Escuche, escuche, señor Torra. Usted tiene tres responsabilidades ante los actos violentos del viernes: una, decir que son ilegales y no ampararlos como si fuera un derecho a manifestación o concentración, porque no lo son, porque son actos ilegales. Segundo, hacer un llamamiento a que no se produzcan esos actos anunciados por los CDRs. Es su obligación, señor Torra. Y, tercero, poner medidas para que esos actos violentos e ilegales no afecten a las libertades y los derechos de los catalanes. (*Veus de fons.*) No, no, no lo ha dicho. Ha dicho que no se ha producido violencia. Para usted, esto no es violencia. Usted

está justificando lo que ha pasado y lo que puede pasar el viernes. Haga usted un llamamiento para que no se produzcan estos actos.

¿Pero sabe por qué no lo va a hacer? Porque usted no está aquí como el presidente del Gobierno, usted está aquí como el portavoz de los CDRs en el Gobierno de la Generalitat, que para eso le han puesto, los señores de la CUP, al frente de la Generalitat de Catalunya. Y como no ha utilizado todas las oportunidades que ha tenido..., porque mira que ha tenido oportunidades de decir que se desconvoquen los actos violentos, de dejar muy claro que eso no es derecho de manifestación ni de concentración porque esos derechos están regulados y recogidos en otra normativa, como usted no ha dicho que condena los actos violentos, porque simplemente dice que no se han producido, niega que se hayan producido, nosotros vamos a presentar contra usted una querrela; una querrela por su amparo, por su justificación y por todo el consentimiento que usted está haciendo para lo que va a pasar el próximo viernes. Nosotros vamos a presentar una querrela contra usted. Porque vamos a defender la democracia en el Parlament, en las instituciones, en los tribunales y en cualquier lugar de Cataluña o del resto de España, sin someternos a la violencia ni a las llamadas de declararnos *personas non gratas* de sus representantes.

Porque le vuelvo a decir una cosa: por favor, no confunda España con Sánchez. Que a ustedes les ha tocado la lotería. Que tienen ustedes un chollo muy grande. Pero ni Cataluña son ustedes, ni España es el señor Sánchez. Porque ustedes no representan a la ciudadanía de Cataluña, no a toda, y ustedes se tienen que someter a la justicia como el resto de ciudadanos.

El 6 y 7 se produjo un golpe a la democracia. Pero el problema no es que se produjera el golpe, es que ustedes están continuándolo. Y luego dirán que no se lo esperaban. Y luego dirán que no se esperaban las reacciones políticas que pueda haber a esto. Espérense a las reacciones. Y quizás tenga que venir el 155, claro que sí, porque ustedes están haciendo exactamente lo mismo o más que lo que se produjo hace un año en esa jornada infame.

Y por último –y por último–, vamos a seguir. Igual que ganamos en las urnas...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...igual que defendemos aquí al conjunto de los catalanes, vamos a seguir defendiéndolos también en los tribunales. Y vamos a presentar una querrela contra... (*El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments. Aplaudiments.*)

El president

És el torn ara per al president de la Generalitat. És el seu torn, president. (*Veus de fons.*) Digui'm, senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per una qüestió d'ordre, senyor president.

El president

Digui.

Carlos Carrizosa Torres

Un altre cop vostè ha retirat la paraula a l'orador sense fer els dos apercibiments preceptius, i li demano que, malgrat que qui parli sigui la cap de l'oposició i estigui dient que posarà una querrela al president de la Generalitat, vostè no la talli sense un segon apercibiment.

(*Aplaudiments.*)

El president

Molt bé. President, quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Molt be. Molt bon dia a tothom. Jo, president, si em permeteu, potser és per la meva inexperiència política, però no acabo d'entendre aquests plens que es demanen en aquesta cambra on es parla de tot, excepte del que se suposa que és el títol del Ple.

I, per tant, demanaria –demanaria– als lletrats d'aquesta cambra la seva opinió sobre el desenvolupament d'aquest Ple i com, des de la Presidència, no es demana al ponent que s'atengui al títol del Ple. Perquè aquí s'han versat tota una sèrie de manifestacions, s'ha parlat durant tres quartes parts o el 90 per cent del contingut d'aquest discurs..., que no feia referència a la qüestió en concret. En fi...

(Aplaudiments.)

El president

President, president...

El president de la Generalitat

Més que res, president, perquè és que és la segona vegada que passa. Jo no tinc cap problema a discutir de tot, i, evidentment, venim preparats per discutir i debatre sobre el Ple del 6 i 7. Però, clar, que acabi aquest Ple..., *(remor de veus)* que acabi la intervenció de la cap de l'oposició, amenaçant amb una querella, amb una querella al president de la Generalitat, doncs, sincerament, em sembla francament que, bé, en fi...

Per tant, jo, si em permeten, sí que em centraré en el tema que és objecte del debat. Espero que la resta de grups també ho facin, perquè per això es demanen aquests plenaries, entenc. Teníem moltes ocasions per parlar d'aquests temes en altres... I lamento moltíssim, senyora Arrimadas –ho lamento moltíssim–, que vostè, per segona vegada, aprofiti uns plens per parlar dels temes que no són objecte del Ple. Perquè és molt interessant que parlem del 6 i el 7 de setembre, i tant que ho és! I per tant jo em dedicaré a parlar del que va passar el 6 i el 7 de setembre. *(Remor de veus.)*

I començo: «Si la llibertat significa alguna cosa, és el dret de dir als altres allò que no volen escoltar.» Aquesta sentència, de George Orwell, resumeix molt bé un dels problemes que tenim en aquest Parlament i també a l'Estat espanyol: hi ha un greu problema de llibertat. Ja ho comença a veure molta gent arreu d'Europa, i més enllà. És una cosa bastant evident: la llibertat, a vostès, els incomoda.

Aquells que diuen que treballen per a allò que realment preocupa els catalans ara ens plantegen un debat sobre una cosa que tan sols ells tenen interès de reviu perquè els ajuda a tancar ves a saber exactament què. Bé, ja ho hem vist: ho hem vist en la intervenció precedent, exactament, el que pretenien tancar amb aquest debat. I, tanmateix, parlem-ne, és clar que sí: parlarem sempre. A diferència del grup proponent, nosaltres no ens hem oposat mai a donar al Parlament la funció que no se li hauria d'haver impedit mai: parlar i debatre de tot, sense límits, sense amenaces –sense amenaces–, sense querelles. Quina vergonya anunciar una querella al president de la Generalitat –quina vergonya, quina vergonya! *(Persisteix la remor de veus.)*

I, primer, recordem tots que hi ha una persona demòcrata, honorable i pacífica tancada a la presó, precisament per això, per haver defensat que al Parlament s'hi ha de parlar sempre, i que no hi pot haver cap tema prohibit. I això és el que es va posar en qüestió el setembre de l'any passat i el que s'havia impedit durant els mesos anteriors. El Parlament, senyores i senyors, és el temple de la paraula, un temple del diàleg i del debat, un temple de l'acord i la negociació. Hauria de ser-ho, i és el lloc on rau la sobirania del poble a través dels seus representants escollits democràticament. Un Parlament hauria de ser el lloc on es poguessin fer realitat les voluntats majoritàries de la població, precisament el lloc que es doni resposta i vies de realit-

zació als mandats democràtics perquè aquests no hagin de cercar altres camins fora de les institucions.

Aquesta és la nostra principal responsabilitat com a diputats, com a representants dels ciutadans: canalitzar els anhels i els interessos de la ciutadania i adaptar els marcs legals i institucionals a la voluntat majoritària de la societat. La diferència entre la legitimitat i la legalitat és que la primera treballa per adaptar les lleis a les voluntats ciutadanes, mentre que la segona treballa per encaixar la ciutadania a les lleis, encara que aquestes siguin ja caduques. L'amic i escriptor Melcior Comes ho deia de la següent manera: «La política consisteix fonamentalment en la reforma legal i en la captació de suports per fer-la possible».

Certament, aquests últims anys hem tingut a Catalunya el vell xoc entre legitimitat i legalitat, entre democràcia i inflexibilitat, entre la prevalença de la voluntat popular i l'imperi de la llei. I aquest no és un debat nou: no ens hem inventat res, a Catalunya; aquesta dialèctica és ben antiga i ha estat prou debatuda. I és per això que ens estranya que forces que es diuen progressistes defensin les posicions més reaccionàries de totes. No ho dic jo només –no ho diem nosaltres–; ho diu l'article 21.3 de la Declaració Universal dels Drets Humans: «La voluntat del poble és el fonament de l'autoritat dels poders públics»: la voluntat del poble.

La llei no és res inalterable. De fet, la llei ha de ser el resultat d'una voluntat majoritària expressada a través del vot dels ciutadans. Quan deixa de ser-ho cal actualitzar-la si no es vol caure en una fractura entre institucions i ciutadania. Aquesta és la veritable fractura que vivim a Catalunya: que el marc legal ha perdut legitimitat perquè no és el que voldria la majoria dels ciutadans. Algú podria argüir que això no és cert, que la majoria no s'ha expressat en aquest sentit, i jo no hi estic d'acord, però tan sols se m'acut una manera de resoldre el dubte: votant. Però votant en un referèndum on es preguntí precisament si es vol superar el marc constitucional espanyol o no. Això és el que vam fer l'octubre de l'any passat amb el referèndum sobre la independència de Catalunya, i la resposta, senyores i senyors, va ser prou clara, molt clara, claríssima! (*Aplaudiments.*)

Si alguns de vostès no volen reconèixer el resultat del referèndum hi tenen tot el dret del món, però si no estan disposats a preguntar tampoc no poden pretendre respondre la pregunta en nom de la ciutadania, perquè els règims que no responen en nom de la gent no són règims democràtics. Algú que no vol preguntar a la ciutadania què pensa no té cap dret de respondre en nom seu. Repeteixo: aquells que no permeten preguntar als ciutadans què pensen no tenen cap dret de respondre en nom seu.

La majoria que dona suport al Govern que presideixo ha cercat sempre l'aval democràtic. No hem fet res que no estigués sancionat a les urnes, no hem fet cap pas que no tingués un vot majoritari al darrere: cap ni un –cap ni un–. L'any 2012 es van convocar unes eleccions després que fracassés la proposta del pacte fiscal, que comptava amb un suport aclaparador d'aquesta cambra. En aquelles eleccions de fa sis anys, el sobiranisme va aconseguir una majoria absoluta a favor de convocar una consulta sobre el futur polític de Catalunya. I davant la negativa sistemàtica de l'Estat espanyol es va fer la consulta del 9 de novembre, amb un resultat claríssim. Unes eleccions i una consulta: urnes, vots i mandat democràtic.

Davant la negativa de l'Estat de negociar un referèndum acordat i vinculant, la majoria política a Catalunya, amb el president Artur Mas i l'aleshores cap de l'oposició Oriol Junqueras al capdavant, van decidir que calia tornar a passar per les urnes per saber si encara hi havia la majoria favorable a l'exercici del dret a l'autodeterminació. I el setembre del 2015 es van fer unes eleccions amb caràcter plebiscitari. La majoria independentista es va renovar, i tan sols la indefinició d'algunes formacions va impedir que el plebiscit sobre la independència fos diàfan.

Amb un mandat clar per a l'exercici del dret a decidir i amb la nova negativa de l'Estat a consultar la ciutadania, la majoria renovada i el seu Govern, ara amb el president Carles Puigdemont al capdavant i Oriol Junqueras a la vicepresidència, va

emprendre la proposta de fer un referèndum d'autodeterminació. I aquest es va fer el primer d'octubre de l'any passat, malgrat l'amenaça, la intimidació, la persecució judicial i la violència descarnada que va posar l'Estat. Tots en sabem el resultat. I cal recordar que la fórmula tornava a ser la mateixa, la de sempre: unes eleccions i un referèndum. És a dir: urnes, vots i mandat democràtic.

Quina va ser l'estratègia d'una bona part de l'oposició durant els mesos que anaven entre les eleccions del setembre del 2015 i el referèndum de l'octubre del 17? Ho sap tothom i hi ha pocs dubtes: obstrucció, amenaça, judicialització, filibusterisme, conflicte, por, tremendisme verbal i prediccions apocalíptiques. Avui ja van més enllà, ja ens presenten querelles.

Tothom recorda, perquè és una imatge que encara continua sent habitual, els diputats que s'han dedicat tot aquest temps a fer d'agents judicials. Diputats que en lloc de debatre les idees s'han dedicat a demanar proves per escrit de qualsevol decisió que es prenia per poder-la portar als tribunals. Continuen judicialitzant la política! Parin de judicialitzar la política! Pari de judicialitzar la política, senyora Arrimadas, pari d'una vegada! Pari d'una vegada! Aquest ple n'és un exemple.

Alguns que són diputats s'estimarien més de fer de jutges o de fiscals. No els agrada debatre les idees, els projectes i les propostes. Alguns diputats d'aquesta cambra volen ser part i àrbitre a la vegada. És aquest, el problema que vam viure tots el 6 i el 7 de setembre, a dins i fora del Parlament: vam veure com una minoria mirava d'utilitzar tots els racons del Reglament juntament amb l'amenaça judicial constant per impedir el debat i l'aprovació dels mandats democràtics validats en unes eleccions legals que ningú no havia invalidat. Hi insisteixo: unes eleccions legals amb un programa que va votar la ciutadania i que ningú no havia invalidat.

Ja som davant de la veritat que més els molesta: allò que no guanyen a les urnes, a les eleccions, ho volen guanyar davant d'un jutge. Ens ho han tornat a demostrar més nítidament que mai aquest any. No accepten els resultats, i s'empesquen qualsevol manera per impedir que el vot de la ciutadania pugui decidir la política a Catalunya. Ho han fet impedit la investidura del Molt Honorable President Carles Puigdemont, primer, i del diputat Jordi Sánchez i del conseller Jordi Turull, després. I ho miren d'impedir alterant la composició d'aquest Parlament amb suspensions absolutament improcedents. Com que no els agrada allò que voten els catalans miren d'invalidar les majories i els mandats electorals amb l'ajut d'una cúpula judicial espanyol que causa vergonya arreu d'Europa per la manca d'independència, per la parcialitat manifesta i per l'absència de garanties processals.

Quina por té la justícia espanyola a respondre els recursos d'empara dels presos polítics? Per què impedeix amb el bloqueig il·legal que es pugui acudir a la justícia europea? Què els fa por? On queda el dret de defensa? Qui pot esperar un judici just quan s'abusa del poder d'aquesta manera?

Els recordo a tots vostès, els que somriuen i els que miren a terra, que hi ha quatre companys seus d'aquest Parlament en vaga de fam des de fa dinou dies. I no demanen un alliberament, que seria ben just i exigible, no. No demanen cap privilegi ni cap tracte de favor, tampoc. Tan sols demanen que al Tribunal Constitucional s'apliqui la seva llei i resolgui els recursos presentats. Un Tribunal Constitucional que s'ha reunit d'urgència i en cap de setmana quan es tractava de perseguir la democràcia a instàncies del Govern espanyol però que fa més d'un any que no dona resposta a uns recursos que hauria d'haver resolt en menys de trenta dies. Aquesta vulneració del dret no els preocupa, a vostès? Silenci. No demanen cap debat monogràfic per això? Silenci. Com és que ara no s'alcen ara en defensa de la llei i de l'Estat de dret? On són, amb els companys en vaga de fam, on són els seus escrúpols legalistes? (*Aplaudiments.*)

I ara que parlem de legalitats i lleis: com porten l'estudi de l'article 10.2 de la Constitució? Saben que parla dels tractats internacionals subscrits per l'Estat espanyol? Saben que l'article 96.1 diu que «els tractats internacionals celebrats vàlida-

ment formaran part de l'ordenament intern una vegada hagin estat publicats oficialment a Espanya.» I saben que l'Estat espanyol va signar la Carta fundacional de les Nacions Unides i el Pacte internacional pels drets civils i polítics, tractats internacionals que avalen el dret d'autodeterminació de les nacions? (*Forta remor de veus.*)

A mi no em veuran fer una defensa d'una Constitució aprovada fa quaranta anys per una part molt petita de la ciutadania amb dret de vot avui a Catalunya, però amb la llei i amb la Constitució a la mà el referèndum que se'ns ha volgut impedir i prohibir és ben legal, i vostès haurien de ser els primers interessats a celebrar-lo. Ho dic perquè són vostès els que neguen que hi hagi una majoria que vulgui la independència. Mirin si és senzill de fer-nos callar durant una bona temporada: fem un referèndum acordat, vinculant i reconegut internacionalment i que la ciutadania s'expressi lliurement. O és que potser ho temen? És que potser temen el vot?

Diputades i diputats de Ciutadans, del PP, del PSC: vostès s'agafen a la tramitació per la via d'urgència de dues lleis –que segons vostès no tenen cap validesa– perquè els va molt bé per tapar qui s'ha dedicat a obstruir el bon curs de la democràcia a Catalunya des de fa molts anys. A Catalunya hi ha hagut independentistes des de fa molts anys. Durant molt temps, quan eren una clara minoria, aquests independentistes han acceptat que no tenien la força democràtica suficient per emprendre el seu projecte democràtic. Tant és així que fa poc més d'una dècada els independentistes van acceptar de participar en una reforma estatutària per mirar de reforçar l'autogovern i la bona governança del país. Abans que independentistes som demòcrates, i per tant no se'ns ha acudit de voler imposar el nostre projecte polític a una majoria contrària.

I això és el que demanem a tothom, i concretament a vostès: que abans que unionistes siguin demòcrates, i per tant no pretenguin imposar el seu projecte de l'Espanya indivisible, indissoluble i eterna a una majoria social que hi és contrària. Ben avançat el segle XXI i en el marc de la Unió Europea, no hauria de ser tan estrany demanar a tothom que accepti les majories, que no s'oposi a la democràcia i que no pretengui imposar projectes polítics que no tenen ja l'aval majoritari de la ciutadania.

Fins ara hem vist que quan no han aconseguit allò que volien a les urnes s'han valgut d'uns tribunals gens independents i condemnats pels tribunals europeus de drets humans per imposar la seva voluntat minoritària. Ho van fer així amb l'Estatut d'autonomia aprovat en referèndum, legal i legítim, que es va ocupar de liquidar una dotzena de jutges a Madrid... (*Remor de veus.*) No, senyora Arrimadas, no n'hi ha prou amb noranta diputats per tocar una coma d'un Estatut. És suficient amb dotze membres del Tribunal Constitucional per tocar no només un Estatut, sinó liquidar pràcticament un Estatut sencer. (*Veus de fons.*)

Sincerament, ens preocupa aquesta insistència a imposar-nos un govern dels jutges per damunt d'un govern de representants de la ciutadania. Amençar amb querelles, amb destitucions, una vegada i una altra... Però en què volen convertir vostès la política catalana?

I tornant al principi, vostès han de respondre a una pregunta ben clara: cal adaptar les lleis a la voluntat democràtica o cal retorçar la voluntat democràtica per adaptar-la a les lleis? Perquè vostès han volgut fer-nos caure en una trampa, que es pot veure d'una hora lluny. Han volgut fer creure que democràcia i Constitució eren la mateixa cosa, i després de quaranta anys s'ha demostrat que democràcia i Constitució no són sinònims. Responguin sense por: qui s'ha d'adaptar, la llei o la voluntat popular? (*Remor de veus.*) Precisament perquè nosaltres vam creure que és la llei qui s'ha d'adaptar a la voluntat expressada democràticament al setembre de 2017 es van portar al Parlament les lleis que permetien dues coses: primer, que fos la ciutadania qui decidís, i segon, que si decidia independència tingués un marc legal on començar a caminar.

Des d'un Parlament, seu de la sobirania de Catalunya, s'oferien lleis en sintonia amb el mandat democràtic d'unes eleccions que cap de vostès no va impugnar.

Recorden que des de Madrid els dos grans partits del sistema polític espanyol deien que en absència de violència es podia parlar de tot? Ho recorden? On ha quedat aquella promesa? Per què els que no hem alçat mai una arma, ni tan sols la mà, no podem realitzar el nostre projecte polític validat en les eleccions? Quin principi democràtic avala aquest impediment? Per què empresonen i persegueixen els representats que treballen democràticament i pacíficament pels seus projectes polítics? Per què els presenten querelles?

Recorden com vostès acudien al Tribunal Constitucional per boicotejar la majoria democràtica d'aquest Parlament, sempre que no estaven d'acord amb les decisions que prenia? Per primera vegada, per primera vegada des del final del franquisme, aquest tribunal intervenia i dictaminava sobre debats polítics del Parlament, i no estrictament sobre la constitucionalitat de les lleis. Si aquesta era la seva funció, per què no ho havia fet en totes les ocasions anteriors en què la cambra havia aprovat resolucions a favor del dret d'autodeterminació, que han estat vàries? Per què aleshores no es va acudir al Tribunal Constitucional? Quina era la novetat? Per què ha passat ara? Que és potser perquè hi ha una majoria política per fer-ho realitat? No és aquest un reconeixement a l'actuació política del Tribunal Constitucional precisament? Ho saben perfectament, encara que, lògicament, no ho acceptaran. Vostès surten a jugar al terreny del joc amb la tranquil·litat de saber que, si no guanyen per mèrits propis, l'àrbitre els donarà la victòria, encara que no hagin fet cap gol. *(Aplaudiments.)*

L'ús, millor dit, l'abús del Tribunal Constitucional, reforçat per una reforma de la seva llei, criticada per la mateixa Comissió de Venècia, és un trencament de soca-rel del principi d'inviolabilitat parlamentària i de la mateixa base del parlamentarisme. Per què no s'ha desfet aquella reforma aprovada per la majoria absoluta del PP? La majoria que va fer possible enguany la moció de censura a Rajoy va votar en bloc en contra d'aquella reforma. Per què no es desfà, aquesta mesura tan criticada de donar poder sancionador al Tribunal Constitucional? No els he vist queixar-se ni fer debats monogràfics contra aquella reforma, que es va fer per lectura única i urgent al Congrés espanyol.

Una mica de responsabilitat, senyores i senyors del 155, una mica de responsabilitat. Si la unitat d'Espanya necessita fer ús de la violència i de la repressió per ser imposada, és que potser ja no té la legitimitat ni l'autoritat que vostès voldrien a Catalunya. Pensin si és tan important que s'ha d'imposar amb violència, presó i exili. Jo els puc afirmar que nosaltres, que jo mateix, que cap membre del Govern, que cap membre de la majoria independentista d'aquesta cambra, no utilitzarem mai –mai– la violència per fer valdre el nostre projecte polític. Mai. *(Aplaudiments.)*

Perquè abans que qualsevol projecte polític nosaltres defensem i defensarem la democràcia i, per tant, el compliment dels mandats electorals. I vostès també haurien de defensar-ho, o, encara més, ho haurien d'exigir des de l'oposició. Fa molt de temps que no els sentim dir allò de: «Compleixin les promeses electorals.» Fa uns anys, l'oposició exigia al Govern el compliment de les promeses; ara vostès fan tot el contrari, i ens exigeixen que no complim els nostres compromisos.

Des de les eleccions del 2015, per poder dur a terme el mandat electoral es va intentar reformar el Reglament d'aquesta cambra en una línia que igualaria la majoria de reglaments de cambres legislatives de l'Estat espanyol i d'Europa. La idea era obrir la possibilitat de poder presentar proposicions de llei per lectura única, sense que fossin subscrietes per tots els grups parlamentaris; és a dir, cercava una fórmula que no habilités la famosa minoria de bloqueig. Insisteixo que és una fórmula que funciona a la majoria de reglaments parlamentaris. Però, un cop més, el Govern espanyol va impedir una decisió de la majoria del Parlament acudint al Tribunal Constitucional un dimecres i essent suspesa cautelarment d'urgència el divendres de la mateixa setmana. Dimecres, divendres. És ben bé que quan hi ha voluntat política el Tribunal Constitucional sap donar-se pressa.

Quan vostès fan tot aquest espectacle per denunciar els plens del 6 i 7 de setembre, s'obliden de tota aquesta pel·lícula; parlen només d'allò que els interessa, agafen un trosset d'aquí, una mica d'allà, una frase d'aquí, una sentència d'allà, i creen el seu Frankenstein perfecte per denunciar la suposada vulneració de drets que diuen que es va produir. Per sort, la gent té memòria, i recordem perfectament la trajectòria a què vostès han sotmès aquest Parlament durant aquests últims anys.

Els repeteixo allò que els he dit abans: siguin valents i demòcrates, juguin al joc de la política. No ens portin als tribunals, juguin al joc de la política. No ens amenacin sempre, no ens amenacin. No utilitzin sempre aquest comodí que els dona la raó i que és el Tribunal Constitucional. Disputin la majoria a les urnes –disputin la majoria a les urnes. Acceptin la democràcia, com l'hem acceptada els independentistes tots aquests anys passats que no érem majoria.

Els recordava, davant la seva amnèsia selectiva, que van tombar la reforma del Reglament del Parlament amb la carta al Constitucional. Bé, la va tombar temporalment, perquè després va resoldre que la reforma no era pas inconstitucional. Però vostès ja havien aconseguit allò que volien, que era forçar la majoria prou per a cercar les últimes vies per aprovar la llei que havia de prometre consultar la ciutadania. S'adonen de tot el que han hagut de fer vostès per no acceptar la voluntat majoritària dels ciutadans de Catalunya?

Doncs va ser necessari utilitzar l'article 81.3 del Reglament del Parlament per poder introduir un punt a l'ordre del dia del Ple del 6 de setembre per debatre i aprovar la Llei del referèndum. I va passar exactament el mateix el dia 7 de setembre per debatre i aprovar la Llei de transitorietat jurídica i fundacional, que havia d'entrar en vigor si el resultat del referèndum era favorable a la independència.

De tota aquesta pel·lícula, vostès només es fixen en el 6 i el 7 de setembre. Si es fixen tant en un moment concret..., bé, de fet, la senyora Arrimadas no s'hi ha fixat en absolut, perquè ha parlat de tot excepte del 6 i del 7 de setembre; però, bé, si es fixen tant en un moment concret, en una fórmula o en un procediment, és per evitar parlar del veritable problema que tenim a la política catalana, un problema que detecta qualsevol observador imparcial que decideix aproximar-se a la realitat catalana amb voluntat sincera d'entendre el conflicte entre el poble de Catalunya i l'Estat espanyol.

En síntesi, el gran problema: la negació del Govern espanyol a debatre i a negociar la fórmula per donar la veu a la ciutadania sobre el futur polític de Catalunya. El gran problema –el gran problema– és la utilització interessada de les institucions de l'Estat, començant per la fiscalia, el Consell d'Estat, el Tribunal Constitucional, per no parlar de la policia del Tribunal Suprem. Els he de recordar les paraules del president del Tribunal Suprem, en dir que *«la indisoluble unidad de la nación española es un mandato jurídico directo que corresponde garantizar a los jueces y tribunales»*? En què es basa la Constitució? En la democràcia i en el vot de la gent o en la *«indisoluble unidad de la patria»*?

En aquest sentit, els recordo que van aconseguir suspendre cautelarment la reforma del Reglament del Parlament que hauria evitat l'ús de l'article 81.3 el 6 i el 7 de setembre, sabent que era una reforma plenament constitucional i vàlida. Però van aprofitar-se de la prerrogativa de l'article 161.2 de la Constitució per tallar una via plenament legítima, i això no té cap altre nom que abusar de les institucions de l'Estat en un benefici polític particular, de no jugar en el camp de la política. És que realment es pensaven que amb tota aquella estratègia d'impugnacions, de denúncies, d'amenaques, de bloqueig, la majoria parlamentària dimitiria de la seva responsabilitat de representació parlamentària? Són vostès que amb la seva estratègia van portar la majoria a una única sortida per fer efectiu un mandat electoral, legal i legítim. La majoria absoluta independentista va intentar fer aquelles lleis per ponència conjunta, i vostès van dir que no. Van portar-les a una comissió d'estudi, i vostès van perseguir-ne les conclusions una vegada més, en impugnar-les al Constitucional.

Finalment el debat no es va poder fer en les condicions que a nosaltres ens haurien agradat; es va fer de la manera que vostès van forçar. Ja els ho va dir aquell mateix dia la diputada Marta Rovira en un dels grans parlaments que s'ha fet en aquesta cambra, que els va donar una lliçó de valors democràtics. La Marta Rovira aquell dia els va donar a tots vostès una lliçó de valors democràtics. (*Aplaudiments.*)

I tanmateix... –moltes gràcies, Marta–, i tanmateix tots aquests passos es van fer amb publicitat i coneixement de tothom, i sempre convidant a participar al debat els grups parlamentaris. Es van seguir tots els procediments legals i reglamentaris, tots. El 6 i 7 de setembre es va fer servir un procediment, el 81.3, que vostès havien avalat pocs mesos enrere, concretament el 17 de maig del 2017. I tant aquell dia com en els debats que avui vostès han volgut posar es va habilitar un temps per a la presentació d'esmenes dels grups, de la mateixa manera que s'havia fet en l'ocasió precedent que vostès no van denunciar sinó que van votar a favor.

Malauradament, el debat que fem avui a petició seva és una demostració més de les raons que ens van portar a aprovar aquelles lleis en aquell Ple. Vostès busquen desesperadament –desesperadament– una imatge de crispació. Amb les idees i els arguments no en tenen prou, no se'n surten. Busquen la crispació –busquen la crispació–, i això em sembla d'una irresponsabilitat absoluta, i més d'algú, com vostès, que són el primer grup de la cambra.

El gran problema d'aquest país és també l'intent de la liquidació del parlamentarisme. I la prova més rotunda d'això que dic és que avui fa més de tres-cents dies que la presidenta Carme Forcadell és a la presó per haver complert escrupolosament la seva feina: permetre els debats polítics. En quina democràcia es pot acusar o empresonar un diputat per les idees que defensa en un parlament? En quin parlament del món s'ha empresonat la seva presidenta per haver fet la seva feina i permetre el lliure debat de les idees? En quin parlament del món? (*Aplaudiments.*)

Defensin el parlamentarisme. Nosaltres el defensarem sempre. Defensarem sempre el dret de participació política i el dret d'expressió política que vostès han intentat negar a la majoria del Parlament. És negant aquests drets fonamentals que molts de vostès avalen la persecució judicial als membres de la Mesa i la suspensió, ara, de diputats elegits democràticament. Tots aquests llaços que tenim en aquests bancs, quan acabaran, aquests llaços? –quan acabaran, aquests llaços? De companys seus, de companys seus d'escó!

El gran problema de Catalunya és que s'instrumentalitza un tribunal que hauria de ser l'exemple de rigor i independència, per fer-lo combatre políticament. Hem de treure el Tribunal Constitucional de la lluita política. Que faci la seva feina –que faci la seva feina–, però lluny del combat polític. Tan sols cal recordar que hi va haver una època en què el Tribunal Constitucional mirava l'agenda del Parlament per reunir-se a les mateixes hores que la Mesa per poder fer resolucions *ad hoc*.

El problema és que a un tribunal que no té la funció jurisdiccional se l'obliga a multar i inhabilitar els que no compleixen les seves sentències, i es trenca d'aquesta manera un dels principis fonamentals de qualsevol estat de dret. Si a vostès els preocupessin els cops a la democràcia, com els agrada dir, s'haurien alçat contra la sentència a un estatut aprovat en referèndum per la majoria dels catalans i exigirien que es respectés allò que diuen els ciutadans a les urnes.

Fins ara hem parlat d'intuïcions i de la seva i la nostra percepció d'aquells plens del setembre del 2017. I si ens preguntem com els van viure els ciutadans de Catalunya? La resposta no ens l'haurem pas d'inventar, ni serà fruit d'una nova intuïció. Tan sols cal que observem l'enquesta que va fer el CEO que demanava sobre les sensacions que havien produït diversos esdeveniments a la tardor passada. L'enquesta va preguntar sobre els sentiments de ràbia, por, orgull, vergonya, il·lusió, que havien pogut produir el debat parlamentari del 6 i 7 de setembre, el primer d'octubre, la proclamació d'independència, l'aplicació del 155, la convocatòria d'eleccions i, fi-

nalment, els resultats del 21-D. Les respostes, en forma de puntuació, anaven en una escala de zero a deu, en què zero significava «gens» i deu, «molta».

Doncs bé, vostès han volgut fer molt d'escàndol amb els debats del 6 i 7 de setembre, grans escarafalls, i s'han mostrat indignadíssims. Ja ho van fer aleshores, pensant que així transmetrien aquestes sensacions escandaloses a la població, però van fracassar. I us ho diem amb dades a la mà, les dades del CEO.

De fet, la primera conclusió que es pot treure de les respostes donades és que aquells debats van causar molta indiferència a molta gent, és a dir que no es van viure de la manera passional que alguns de vostès van voler fer creure, amb la seva gesticulació al Ple i a les sales de premsa i als platons de televisió. Més de la meitat de la població va dir que aquells debats no els havia causat cap sensació. I això va ser així tant entre els favorables a la independència com entre els favorables a la unitat d'Espanya.

També els puc dir que les sensacions de ràbia o de vergonya van ser molt més fortes, immensament més, per la violència del primer d'octubre i per l'aplicació del 155 que no pas pels debats de setembre. Però, evidentment, vostès, que no acudeixen a la Comissió sobre el 155, que s'han rigut dels debats sobre el primer d'octubre, en canvi han volgut dedicar tot un debat monogràfic als debats de primers de setembre del 2017, quan ja ha passat més d'un any.

I finalment, de les conclusions que es poden extreure de les dades que tenim sobre la valoració dels ciutadans dels fets de la tardor passada, en traiem també una idea molt clara sobre el relat que vostès s'inventen i que han volgut encaixar sota la idea d'un cop a la democràcia. Els he de dir que en aquest objectiu també han fracassat. La ciutadania ha entès perfectament que aquell va ser un debat legítim i democràtic. Vostès ho vesteixen com un cop a la democràcia; saben que manipulant les paraules es pot manipular la realitat, però haurien de saber que la veritat és encara molt més tossuda i que els ciutadans d'aquest país no es deixen enredar tan fàcilment. Per molt que hi insisteixin, no canviarà la realitat.

I la realitat és que en un estat de la Unió Europea, l'any 2018, hi ha presos polítics i exiliats. Això sí que preocupa molts europeus, i els hauria de començar a preocupar a tots vostès. Saben què deien majoritàriament els europeus en un estudi publicat per l'Institut Elcano, gens sospitosos de simpaties independentistes? Doncs deien que Espanya no ha estat gens dialogant amb Catalunya i que la independència seria bona per als catalans. Dels països enquestats –Bèlgica, Alemanya, el Regne Unit, França, Itàlia, Països Baixos, Polònia, Suècia i Portugal–, no n'hi ha cap on els que consideren que la independència no seria bona per als catalans superi als que pensen que sí que ho seria; en cap d'aquests països.

Critiquen amb contundència, en la mateixa enquesta, l'autoritarisme de la reacció de l'Estat espanyol contra la proclamació de la independència. Un 49% dels europeus és del parer que Espanya ha actuat de manera totalitària, contra només un 21% que pensa que no. Aquest estudi també diu que els ciutadans del Regne Unit, de Bèlgica i d'Alemanya són els més crítics vers l'actuació de l'Estat espanyol. Curiosament, els països on la batalla judicial de persecució de l'Estat espanyol contra el president Puigdemont i la resta d'exiliats ha estat més clara.

I un altre punt d'aquest estudi: el nivell de coneixement del conflicte del poble de Catalunya amb el Regne d'Espanya és altíssim a tots els països consultats, entre un 77% de coneixement i un 95%. Aquell «afer intern» que diuen vostès i que el senyor Borrell obliga a dir a tothom, doncs, no sembla tan intern com pretenien.

En definitiva, els convidem a retornar als camins del debat democràtic i del respecte a les opinions diferents. Encara hi són a temps. Poden defensar allò que creguin, mai no els ho impedirem, i mai no els portarem als tribunals per fer-ho. (*Aplaudiments.*) Nosaltres no els portarem mai a vostès al tribunal per defensar les seves idees, mai no els portarem aquí. És ben legítim que no vulguin una Catalunya

lliure i pròspera, és ben legítim; però no és legítim que intentin destrossar la democràcia per aconseguir impedir un projecte majoritari de la ciutadania.

Hannah Arendt ho explica perfectament quan diu que la garantia del dret a tenir drets depèn de l'existència de lleis que protegeixen l'estatus de la ciutadania amb les seves llibertats de pensament, expressió, reunió i associació, i també, i amb la mateixa importància, la pertinença a una comunitat política conformada per un espai públic, per un conjunt de xarxes ciutadanes amb uns hàbits cívics que conformen un teixit cívic capaç d'oferir protecció i garantia a l'exercici d'aquests drets. És a dir, no n'hi ha prou que una legalitat empari uns drets determinats, sinó que es poden garantir en la mesura que hi ha un teixit cívic en un marc polític que ho afavoreix, i aquesta és en part la nostra feina com a parlamentaris. Aquesta, de fet..., aquest hauria de ser el nostre deure com a parlamentaris.

Acabo. Acabo convidant tota la cambra al debat magnífic de la democràcia, a escoltar la veu del poble. Els convido a la defensa del parlamentarisme i el dret de representació política. Deixin de perseguir el debat, el vot i el compliment dels compromisos electorals. I recordin, i no ho oblidin: la democràcia, la justícia i els drets humans sempre guanyaran.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Se suspèn el Ple fins a dos quarts de quatre de la tarda.
Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Continuem amb el debat, amb les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris, per fixar el seu posicionament, per un temps màxim de quinze minuts per grup i set minuts i mig pels subgrups. En primer lloc té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Inés Arrimadas. Quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, voy a responder a su intervención de antes de comer. Voy a empezar respondiendo a los dos argumentos que usted ha improvisado antes de leer su escrito.

Usted ha llegado aquí, y el primero de los argumentos improvisados ha sido que el presidente me debería haber interrumpido, el presidente del Parlament, porque yo no me estaba ciñendo a, exactamente, el título del debate. De hecho, ha pedido que los letrados intervengan y que le digan al señor Torrent que me debería haber interrumpido. En primer lugar, el título de este debate –escuche bien– es: «golpe a la democracia iniciado el 6 y el 7 de septiembre», que es exactamente de lo que yo he hablado durante toda mi intervención. Pero lo más importante no es esto, sino que ustedes, los que dicen que en el Parlamento se puede hablar de todo, los que dicen que aquí se puede abolir la monarquía, se puede votar para ver quién tiene que salir

o entrar en la cárcel, cómo se deroga la Constitución..., esos dicen que nosotros no podemos desviarnos un milímetro, en una intervención, del título del debate, cosa que además usted no ha entendido. ¿Se da usted cuenta de la absurdidad de este argumento, señor Torra? Pero es que, para rematarlo, una vez que ha dejado de improvisar, el señor Torra, y se ha puesto a leer el discurso, resulta que lee el discurso y del 6 y el 7, pues habla bastante poco; la mayoría habla de otra serie de cosas. Argumento un poco..., yo diría que absurdo.

Pero la segunda idea que el señor Torra ha improvisado antes de empezar a leer su escrito: su indignación por la querrela. Nosotros le hemos anunciado que vamos a presentar una querrela, porque ustedes están animando a los CDRs y no están protegiendo los derechos de los catalanes. Y el señor Torra se ha indignado mucho: «¿Cómo puede ser que presenten ustedes querellas? Están judicializando la política. Nosotros eso nunca lo haríamos...» Señor Torra, ¡que usted ha presentado querellas en las últimas semanas a cinco personas! ¡Usted, usted mismo, personalmente! (*Aplaudiments.*)

La primera decisión que tomó el señor Torra cuando fue presidente: presentar una querrela contra Rajoy y la señora Soraya Sáenz de Santamaría, por no permitirles poner a fugados de la justicia en el Govern de la Generalitat. Pero esa querrela, como es del señor Torra, pues está bien. Segunda querrela: al señor Bono, por insultarle, porque, claro, el señor Torra no puede ser objeto de insultos. La tercera: al señor Pablo Casado. ¿Pero es que usted sabe a quién ha puesto una querrela, señor Torra? ¡A nuestro candidato en la Junta de Andalucía, el señor Juan Marín!, ¡a nosotros nos han puesto ustedes una querrela!, porque además –atención– el señor Juan Marín ha dicho lo que dicen los tres principales partidos del Parlamento Europeo, que es que sus artículos son racistas y xenófobos. ¡Pero es que tiene usted la piel muy fina! Un señor que escribe que los de Ciudadanos y el PP somos cosas insoportables, que hay bestias taradas..., es que tiene usted encima la piel muy fina. Porque la mayoría de estas querellas son por insultos personales al presidente.

Pero, por cierto, yo no sé si saben ustedes una cosa: ¿ustedes saben que la última de las querellas que ha presentado..., no sé si la última o la penúltima –como presenta tantas...–, usted sabe que la vamos a pagar todos nosotros? ¿Usted sabe que el señor Torra ha presentado la querrela contra Juan Marín, contra nuestro candidato a la Junta de Andalucía, y va a hacer que la paguemos todos los catalanes, utilizando el servicio jurídico de la Generalitat de Catalunya? O sea que estos ciudadanos, que los catalanes que han sido insultados por el señor Torra, llamándole «bestias taradas», que no son catalanes sino españoles nacidos en Cataluña o que son cosas insoportables van a acabar pagando la querrela que le ponga el señor Torra a quien denuncia que el señor Torra ha dicho estas cosas. Estamos en una situación, ya, que es que, vamos..., kafkiana no, lo siguiente. ¿Qué le va a pedir usted también, a los abogados de la Generalitat, que le hagan la declaración de la renta, señor Torra? (*Aplaudiments.*) ¿Que se lo vamos a tener que pagar todos nosotros también, o qué?

Estos eran los dos argumentos que el señor Torra ha improvisado antes de leer el escrito. No me extraña que cierren ustedes, cuando pueden, el Pleno del Parlament de Catalunya, porque vaya tela.

Empezamos ya con su parte escrita, con su discurso escrito. El señor Torra se ha reafirmado en los días 6 y 7 de setiembre y en todo lo que ha venido después. No ha hecho autocrítica, no ha dicho: «Bueno, quizás esto no lo gestionaron bien.» No, no, no: se ha reafirmado, punto por punto. Es más, acabo de ver –es que yo no pierdo la capacidad de sorprenderme, lo siento– la cuenta oficial de la Generalitat de Catalunya. Acaba de poner un tuit, donde dice: «El 6 i el 7 de setembre, vam veure com una minoria» –es refereix a nosaltres, eh?– «mirava d'utilitzar tots els racons del Reglament, juntament amb l'amenaça judicial constant, per impedir el debat i l'aprovació dels mandats democràtics validats.» O sea, que encima se queja ¡de que lo intentamos impedir!, no que hicieron nada malo, el día 6 y el 7, sino que, hay que ver, que

encima no nos dejamos, que nos resistimos, que intentamos impedirlo. Esto lo está poniendo el señor Torra, el Gobierno de la Generalitat, a día de hoy. Que hay gente procesada por todo lo que pasó esos días y días después. Pero usted, realmente, tiene un problema con la realidad de los catalanes, pero con la realidad de las cosas que usted mismo hace. Por ejemplo, presentar querellas. Se indigna por presentar querellas, pero ¡si usted las ha presentado! Tiene un problema de realidad, incluso con lo que usted mismo hace.

Pero yo espero que el señor Sánchez esté viendo este debate, porque el señor Torra se ha reafirmado en todo lo que han hecho. Ha validado la Ley de transitoriedad jurídica, ha reconocido como válida una ley, ha defendido cómo se aprobó y ha digamos que defendido el contenido de la Ley de transitoriedad. La Ley de transitoriedad, la que decía que ustedes iban a nombrar a los jueces a dedo, la que dejaba entre la espada y la pared a los funcionarios, la que daba impunidad a los miembros del Gobierno. Todo esto..., el señor Torra ha venido aquí a reafirmarse. ¿Y luego se sorprenden de lo que pasa? ¿Se sorprenden, estos señores, de lo que pasa?

Y además es que muestra usted, no ya poco respeto por el sistema democrático, porque eso es evidente, pero una falta de conocimiento sobre el sistema democrático... Confunde usted aquí las reformas parlamentarias que se hacen de una ley, es decir, las reformas que se hacen en el seno de un poder legislativo, con el control judicial, después, que pueda hacer el poder judicial de las leyes... Es que *el proceso* es la explicación de lo obvio, desde el constitucionalismo: que no se pueden saltar las leyes, que nosotros también somos catalanes, que la justicia puede ir contra los políticos cuando se saltan las leyes... ¡Pero si son cosas obvias!

Ustedes, en el Gobierno, poniendo en duda estas cosas tan elementales, son un peligro público, son un auténtico peligro público. Después se indigna porque ustedes no pueden cumplir un programa electoral. Bueno, lo podrán cumplir, pues si es legal. Si la CUP gobierna en un municipio y dice que quiere expropiar los bienes de todas las empresas, pues lo podrá hacer si lo puede hacer legalmente; si no, no lo podrá hacer, por mucho que lo hayan puesto en su programa electoral. ¿Lo entienden o no? ¿Entienden que los políticos, para cumplir con lo que dicen, tendrá que ser legal, no? ¿Será legal? ¿O no? ¿O la CUP, en los municipios donde gobierne puede hacer lo que les da la gana? ¿Puede obligar a pagar un salario mínimo de tres mil euros en su municipio? Porque viene en su programa electoral. ¿Puede expropiar? ¿Puede echar del pueblo a los que han votado a Ciudadanos, si quieren hacerlo? Porque, oiga, es que estos señores lo ponían en su programa electoral. Pues será si es legal.

Estamos aquí explicando lo obvio y, sobre todo, estamos en manos de gente que no conoce lo obvio, no respeta lo obvio, es un peligro público, ustedes son un peligro público. Y ustedes dicen que sus compañeros están en la prisión por sus ideas. No están por sus ideas: están por sus actos. ¿O es que ustedes defienden que el hecho de ser políticos te da la razón o la impunidad para hacer lo que quieran? Porque el señor Torra se indignaba: «Es que hay políticos en la prisión.» Pues, si hacen cosas ilegales, tendrán que ir a la prisión, como el resto de ciudadanos. ¿O es que ustedes, si son políticos o son gobernantes o son famosos, ya por mucho que hagan no pueden ir a la prisión? Pues tendrán que ir a la prisión si lo dicen los jueces y se han saltado las leyes.

De verdad, ¿tan difícil es de entender esto? ¿Cómo podemos estar en manos de un señor que es ajeno a esta realidad democrática? ¿Cómo podemos estar en manos de un señor que encima nos echa la bronca porque el 6 y 7 nos resistimos, lo intentamos parar? Es que en manos de estos señores estamos. Esto es un peligro público. El señor Sánchez tiene que ver este debate. Luego, el señor Sánchez: «Sí, no, diálogo...», uf!, la estrategia del apaciguamiento ha dado unos frutos, vamos, espectaculares. Vamos a verlos el viernes también, los frutos del apaciguamiento.

Nosotros necesitamos protección, protección ante estos señores. Usted en su intervención, ni en la primera parte improvisada, ni en la escrita, se ha referido en

nada a los catalanes no independentistas, señor Torra. Que los catalanes no independentistas no tenemos que pasar por el aro de sus políticas absolutamente ilegales. No lo vamos a hacer, no nos vamos a rendir, no nos vamos a callar, ténganlo ustedes muy presente. No van a vivir ustedes en esa Cataluña donde el constitucionalismo no existe. No van a hacer ustedes realidad esa Cataluña del hemiciclo con media parte expulsada del debate político, no lo van a conseguir.

Pero nosotros, evidentemente, pues estamos muy preocupados, porque el blanqueo que se está haciendo por parte del Gobierno a estos señores es tremendo. Mi referencia en el debate a la violencia: usted ha sido incapaz, otra vez, de condenar los ataques violentos que están sufriendo entidades, pues, no independentistas. Nosotros, insisto, volvemos a decir..., no sé si puse antes el ejemplo, pero yo condeno absolutamente el ataque fascista que sufrió la Delegación del Gobierno de la Generalitat en Madrid, en Blanquerna, lo condenamos. Un ataque fascista, ¿no?, estaremos de acuerdo, ¿eh? Pues ¿porqué no condenan ustedes el ataque fascista de los de Arran y los CDR para intentar impedir un acto nuestro con Valls y con Albert Rivera? ¿Por qué no hacen ustedes lo mismo?

¿Qué hay: una capa..., la «estelada» es una capa que te quita el fascismo de encima, o cómo es? ¿Es un protector? ¿Una persona que hace el mismo acto, si lleva una «estelada», ya no es fascista? ¿Una persona que sufre la violencia, si no es independentista, ya está bien, ya no pasa nada porque les ataquen violentamente? ¿Qué tiene usted que decir, señor Torra, de lo que está pasando en la universidad con el colectivo de S'ha Acabat? ¿Ha visto usted las imágenes, las amenazas de muerte? «Os cogeremos las pistolas y os daremos dos tiros en la cabeza –con perdón–, hijos de puta», decían ellos. Esto hay que condenarlo, ¿no? ¿O no es fascismo? Señores de la CUP, ¿esto no es fascismo? Ir a amenazar con dar dos tiros a unos chavales que están haciendo un acto con su previa petición de permiso a la universidad, ¿eso no es fascismo? ¿O es fascismo todo? Porque o no es nada fascismo o lo es todo. Pero aquí todos los que cometen actos violentos son fascistas y todos los que sufren los actos violentos de estas características son víctimas. Por tanto, aquí, contra el fascismo, todos. *Ni un pas enrere, ni un pas enrere* contra el fascismo, *ni un pas enrere*. (Aplaudiments.)

Yo pienso en las familias catalanas que están pensando qué les va a pasar el viernes, cada día: «¿Hoy cortarán la carretera los CDRs?» «¿Hoy me dejarán coger el AVE?» «¿Perderé el avión que tengo comprado desde hace muchos meses para irme a ver a mi familia?» «¿Perderé los ahorros en las vacaciones que tengo desde hace tiempo ahorrados para irme con la familia?» Esto es lo que se están preguntando muchas familias ahora mismo en Cataluña, pero a usted qué más le da. Los funcionarios: «¿Podré ir a trabajar?» «¿Podré llevar a mi niño al colegio?» O, peor: «¿Podré recoger después a mi niño del colegio, si consigo dejarlo?» «¿Me dejarán estos señores *de els carrers seran sempre nostres*, utilizar los *carrers* a mí, que no soy independentista?» Es lo que se están preguntando muchas familias, ¿o es que no existen, esas familias?

Habrà gente que está deseando que llegue el viernes, para participar en todos esos actos ilegales que están ustedes convocando, pero hay otros muchos que tienen preocupación por el viernes. ¿Qué ha hecho el Gobierno? Nada –nada. Y aquí no veo al señor Buch, pero me gustaría que estuviera el señor Buch. Porque aquí podemos tener un problema serio, y aquí todos ustedes serán responsables, todos y cada uno de los miembros del Gobierno. Son decisiones colegiadas. Y el señor Buch, como jefe de los cuerpos y fuerzas de seguridad en Cataluña, ¿qué hace aquí?, o sea, ¿qué hace que no está aquí, el señor Buch?

Esto es una situación muy grave. Tenemos al frente de la Generalitat a un señor que apela a la vía eslovena; un señor que dice que no ha habido actos violentos, porque lo que se ha producido, para él no es violencia; un señor que dice que los CDRs, pues, tienen derecho a manifestación y tal, pero luego dicen que presentar una que-

rella o que el 155 es amenazar. O sea, la violencia de los CDRs no es amenaza, ¿verdad que no? La amenaza es una querrela o el 155.

Mire, eso lo decía muy bien TV3 el otro día –a mí es que esto me hizo mucha gracia–; es un resumen del programa de *Preguntes freqüents*, ¿vale? Dice: «Aquesta nit el programa parla de diversos temes» –diversos, ¿eh?, atención– «com les vagues de fam, el judici per l'1 d'octubre, la via eslovena, l'amenaça del 155, la crisi als Mossos d'Esquadra» –crisi, ¿eh?, no decisiones y cuestionamientos por parte del Gobierno, es *crisi*–» i els CDRs.» O sea, la amenaza del 155 y luego los CDRs. ¿En manos de quién estamos? ¿En manos de quién nos está dejando el Gobierno de España? Es que esto, ya, es muy serio.

Solo le digo, señor Torra, no nos vamos a callar, no vamos a desaparecer, no nos vamos a arrodillar, no les vamos a blanquear. Vamos a seguir aquí, defendiendo una Cataluña para todos, defendiendo a todos los catalanes que están asustados con ustedes en el Gobierno, y desde luego que defendiendo nuestros derechos donde haga falta, en las instituciones, en el Parlamento, en cualquier rincón de Cataluña o en los tribunales, que se juntarán las cinco querrelas que usted ha presentado con la que nosotros les vamos a presentar a ustedes.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Miquel Iceta. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, afortunadament, el format d'aquest debat després portarà un torn on hi hagin propostes de resolució; és a dir que s'hauran de formular algunes propostes que ens permetin avançar.

Jo, de totes maneres, avui volia començar dient que aquesta nit novament hem tingut vidres trencats i pintades, però nosaltres seguim decidits, compromesos amb el diàleg.

Però, de totes maneres, em permetran que, en primer lloc, retí un petit i simbòlic homenatge a totes aquelles persones, grups i partits que defensen les seves respectives opinions i posicions polítiques de forma escrupolosament democràtica; a aquelles persones, grups i partits que estan tan segurs de les seves raons que mai no han intentat boicotejar els actes d'altres formacions, que mai s'han dedicat a embrutar parets i locals, que mai han perpetrat una agressió, que mai no han comès cap acte d'intimidació o violència envers els que no comparteixen les seves posicions; persones, grups i partits que respecten les persones, grups i partits que no pensen com ells, i que saben que només el respecte assegura la convivència i enforteix la democràcia. *(Aplaudiments.)*

I els vull posar un exemple. Jo, no recordo ara si va ser dilluns o dimarts, vaig anar a fer un acte polític del meu partit a Sant Just Desvern. A l'entrada d'aquell acte una dotzena de persones portaven uns cartells assenyalant les persones que estan a presó o que estan a l'estranger, amb una actitud absolutament respectuosa, però volent manifestar una preocupació. Jo vaig entrar en aquest acte i el primer que vaig dir és agrair aquella posició d'aquelles persones que havien volgut compartir amb nosaltres el seu patiment, el seu pensament, però ho havien fet de forma absolutament escrupolosa, amb el respecte degut a l'acte d'una formació política que pretenia, en aquest cas, presentar un candidat.

És perfectament possible fer compatibles els drets a la lliure expressió, opinió i manifestació d'uns i altres. Això no ha de comportar en cap cas la lesió de drets d'uns o altres, i menys encara una violència.

I, ara sí, començo amb el debat que ens porta avui aquí. I és un debat, efectivament, sobre les sessions parlamentàries del 6 i 7 de setembre de l'any passat, que,

des del nostre punt de vista, ha estat l'error més important comès per una institució catalana des de 1977. Va ser el dia en què, de forma temerària, però plenament conscient, es van situar les nostres institucions d'autogovern fora de la legalitat, amb fatídiques conseqüències per a l'autogovern, per a tots i també, en especial, per als que en aquests moments tenen un judici pendent.

Miri, senyor president, jo aquest matí he sentit la seva explicació i li he de reconèixer una cosa: vostè no hi era, i, per tant, segur que devia seguir amb cert interès els esdeveniments, però potser no domina tot el que va passar en el seu detall. I, potser, per no perdre'ns en els detalls, hem d'anar a l'engròs. L'engròs és que els dies 6 i 7 de setembre la majoria independentista va decidir petar-se la Constitució i l'Estatut, i ho va fer –articles reglamentaris apart. Això és el que va passar, des del nostre punt de vista. Desoïnt els lletrats de la cambra, desoïnt el Consell de Garanties Estatutàries, el Parlament va decidir aprovar unes lleis manifestament il·legals per tal de convocar un referèndum il·legal i declarar il·legalment la independència. Això és el que va passar. I nosaltres hem de recordar que això va obrir tot un període molt convuls. L'anterior Govern d'Espanya per evitar la celebració del referèndum de l'1 d'octubre va ordenar càrregues policials desproporcionades contra les que el nostre grup es va manifestar aquell mateix dia.

De totes maneres, i sense voler entrar en una discussió terminològica, que potser és absurda, els dies 6 i 7 de setembre és obvi que aquí es van prendre decisions adreçades a deixar sense vigència l'Estatut i la Constitució amb l'objectiu de separar Catalunya de la resta d'Espanya, atemptant contra la integritat territorial d'Espanya i desparant els drets dels ciutadans catalans i espanyols.

Jo vull recordar, algunes vegades, que els vaig advertir, personalment i en nom del meu grup, des d'aquest faristol, contra la temeritat de situar les institucions catalanes fora de la legalitat. He hagut de fer una repassada i he trobat la primera, parlant amb el president Mas, llavors, data tan llunyana com el 16 de setembre del 2014. Jo li deia: «Per fer les coses bé –recordem que el president Mas li agradava molt la terminologia «fem les coses bé», «fem-ho bé», deia–, per fer les coses bé hem de mantenir-nos sempre en el marc democràtic de l'estat de dret, principal obligació de les institucions públiques i de tot govern.» Això és el que els dèiem ja el 2014.

El 2015 vam tenir el primer advertiment, jo crec seriós, del problema que se'n venia a sobre, quan el 9 de novembre s'aprova per part del Parlament, estàvem abans fins i tot nova legislatura però abans del debat d'investidura del president Mas, del segon debat, es feia una resolució que es deia: «Iniciem el procés cap a la independència.» Llavors nosaltres els dèiem: «L'aprovació d'aquesta proposta, en situar les institucions catalanes fora de la legalitat, ens perjudicarà greument a tots, a començar pels que pretenguin aplicar-la un cop que el Tribunal Constitucional l'hagi suspès primer i l'hagi anul·lat més tard, com succeirà amb seguretat total i absoluta.»

En aquell discurs jo els preguntava, a vostès, i em preguntava en veu alta: «Han pensat en els costos i les conseqüències de situar les institucions catalanes fora de la llei?» I deia: «Ho dic perquè alguns d'aquests costos i d'aquestes conseqüències no només recauran sobre vostès, sinó que poden recaure sobre el conjunt de la ciutadania.» 9 de novembre de 2015. Tres dies després, ja era la segona sessió del debat d'investidura fallit del president Mas, de la segona investidura del president Mas, i vaig dir: «Escolti'm, encara que sigui president en funcions li demano que no desplegui cap actuació relacionada amb la resolució, que havia estat aprovada el 9 de novembre i que dos dies després havia estat suspesa pel Tribunal Constitucional.»

El president Puigdemont, també el vaig advertir en el seu debat d'investidura amb paraules que jo crec que eren contundents: «Vostès no tenen dret a situar les institucions fora de la legalitat. La majoria que han obtingut els habilita per governar però no per perseguir la independència exprés i menys encara si volen fer-ho per la via de desconèixer la legalitat.» El febrer del 2017 també li deia al president Puigdemont: «No prengui falses dreceres que no porten enlloc o que aboquen als tribunals

el que hauria de ser una qüestió a resoldre en l'àmbit polític.» I seguia: «Encara que vostè considerés que el Govern del PP no vol ni voldrà dialogar això no l'habilita a saltar-se la llei.» I encara: «Si no troba alternatives a la desobediència o a la legalitat, si no es veu amb cor de fer les coses d'una altra manera, acabi amb aquesta legislatura estèril i convoqui eleccions perquè els catalans puguin decidir el camí a seguir i que aquest Parlament pugui elegir un altre president.» Febrer del 2017.

I llavors arribem efectivament a la sessió del 6 de setembre. Una sessió en la qual els deia: «Un procés sense empara legal o no porta enlloc o comportarà conseqüències molt negatives per les persones i les mateixes institucions. I s'hi posin com s'hi posin aquest procés no té empara legal. Ens ho ha dit per unanimitat el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya. Incompleix moltes, però entre elles la primera, de les recomanacions de la Comissió de Venècia, del Consell d'Europa. Perquè aquest acord, no està aquesta llei, no està emparada ni per la Constitució ni per una llei d'acord amb la Constitució.»

I els deia: «La primera legalitat amb la que vostès trenquen és la catalana. Per reformar l'Estatut cal un suport mínim de dos terços del Parlament, i vostès volen liquidar-lo amb majoria absoluta.» I acabava la meua intervenció dient: «No podem donar per bo un projecte que incorpora el germen de la divisió i que situa les institucions que són de tots fora de la llei.»

I és de justícia recordar en aquell debat les magnífiques intervencions de Joan Coscubiela i de Lluís Rabell que, des de posicions diferents a la nostra, van denunciar claríssimament el que es considerava un atropellament dels drets dels diputats i del mateix sentit de la feina parlamentària d'aquesta cambra.

Però, és veritat, vostès van decidir trepitjar els drets dels diputats de l'oposició, trencar amb, incomplir el Reglament, desatendre els consells dels lletrats, els informes del Consell de Garanties, les resolucions del Tribunal Constitucional i vulnerar de forma flagrant l'Estatut i la Constitució. I, sent així, què podia anar malament? Doncs tot, tot va anar malament.

I el problema no va ser la tramitació per via d'urgència. El problema no va ser la lectura única. Diguem-ho perquè ens pugui entendre tothom: vostès van actuar de l'única manera que els permetia evitar que la cambra conegués formalment un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Això és el que vostès van pretendre. No els faltava raó, perquè quan el Consell de Garanties Estatutàries no va emetre un dictamen, perquè no se li havia demanat però sí va evacuar un informe, va dir que, per unanimitat, tot el que vostès pretenien fer en aquells plens no s'ajustava a la legalitat.

I, per tant, què millor que intentar impedir que qui ens ha de dir que el que fem ho fem malament no ho digui. Això és el que van intentar. I què podia anar malament? Doncs tot: seqüeles judicials, intervenció de les institucions, una important ferida en la societat catalana, l'afebliment de l'economia, un nul reconeixement internacional, que per cert desmentia les il·lusòries previsions del Govern.

I algú es pot preguntar, a aquestes alçades, d'això té sentit parlar-ne avui? Home, jo crec que té sentit quan encara s'evoca la via eslovena, quan es cerquen solucions que ja no sé si dir que són balcàniques –i em permetrà la broma– o volcàniques. Té sentit recordar allò? Home, per nosaltres sí, si això ens evita tornar a caure en aquell error. Ho he dit vint mil vegades: no podem comprometre'ns a no cometre errors, però ens hauríem de comprometre a no repetir els mateixos errors. No hi ha una solució unilateral i legal. Només trobarem una sortida a aquest atzucac a través d'un procés de diàleg, negociació i pacte, i si reconeixem que convindria, abans de res, assolir un ampli consens entre les forces polítiques catalanes representades en el Parlament.

I ja sé, president, que vostè ens parla sovint d'aquest 80 per cent o d'un triple 80 per cent. No el vull desmerèixer, però necessitem dos terços, mínim de dos terços d'aquesta cambra, no del 80 per cent d'una enquesta, per avançar, i no el tenim. Si el

que pretenem, o el que alguns pretenen..., i nosaltres ens hi podríem afegir en certa mesura, a un canvi del nostre sistema institucional, necessitem, com a mínim, el suport de dos terços dels membres d'aquesta cambra.

Però ens equivocariem, i em sembla que ho he dit, si aquest debat només servís com a recordatori d'errors passats –que, a més, tenim opinions diferents al respecte– o per intercanviar retrets. I des del nostre punt de vista aniria molt bé si aquest debat servís per llançar algunes propostes que permetessin, si no superar l'atzucac, almenys, començar a parlar de com fer-ho.

Mirin, nosaltres creiem que tenim una societat dividida al voltant de la independència, però no fracturada. I això depèn, que no arribi a aquesta fractura, de la capacitat de les forces polítiques de tendir ponts en comptes de cavar trinxeres. I aquest és el sentit de la nostra intervenció i de les propostes de resolució que presentarem. Nosaltres volem recuperar el respecte i la convivència en la societat, començant per condemnar *tot* acte vandàlic, *tota* agressió, *tota* amenaça, *tota* intimidació, i assegurar el pluralisme en l'espai públic i la neutralitat de les institucions.

Segona qüestió: voldríem garantir el respecte a la legalitat i a l'actual marc institucional, així com els mecanismes i majories establerts per a la seva reforma. Per tant, que ningú pensi que reclamar respecte al marc institucional no vol dir bona disposició a modificar-lo, però a través dels mecanismes i les majories establerts.

Tercer: volem que es desbloquegin les institucions, evitant que s'erosionin a través de la creació d'organismes paral·lels i refent alguns consensos molt importants trencats i, a ser possible, afavorint que hi hagi nous consensos. Només el diàleg, la negociació i el pacte ens serviran per tirar endavant. I, des del nostre punt de vista, ni l'immobilisme, ni la recentralització, ni la ruptura són camins transitables. I per això nosaltres creiem que caldrà impulsar l'autogovern del Catalunya, el seu enfortiment i la federalització d'Espanya i Europa.

I, finalment, també ho diem, nosaltres creiem que cal aprofitar l'existència d'un govern espanyol dialogant i progressista per resoldre de forma acordada els problemes pendents, siguin de tipus competencial, financer, cultural o en matèria d'inversions i de gestió de grans infraestructures.

President, hi ha un consens equivocat en amplis sectors, en sectors oposats de la cambra. Mirin, la Constitució espanyola no és només la monarquia, la unitat de l'Estat i el 155. I això a vegades sembla que ho pensen els independentistes, però també alguns sectors, diríem, de sentit absolutament oposat.

Jo els convido a llegir, quan tinguin temps, els articles 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24 i 25 de la Constitució, perquè no sigui que avui els que l'ataquen demà només puguin trobar precisament en la Constitució la defensa dels seus drets. I això, malauradament, pel camí que portem, em temo que podria ser així. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I acabo, si m'ho permet el president de la cambra...

El president

Diputat...

Miquel Iceta i Llorens

Sí; m'ho permet o no? Sí? Perdó. President, no digui que anar al Tribunal Constitucional és intentar boicotejar o posar pals a les rodes. Sempre defensarem a qui sigui que vagi al Tribunal Constitucional...

El president

Diputat...

Miquel Iceta i Llorens

...en defensa dels seus drets.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Bona tarda, a totes i a tots. Abans de començar en el debat estricte d'aquest Ple monogràfic, jo sí que voldria fer una prèvia. I una prèvia que vol dir que jo crec que els dies 6 i 7 de setembre de 2017 van ser un error, que es van vulnerar els nostres drets com a diputats i com a diputades, que la via unilateral s'ha demostrat fracassada, que ja està bé d'ocurrències i de vies eslovenes, que fins i tot el primer ministre d'Eslovènia li ha comentat, senyor Torra, que deixi de fer comparacions, perquè no hi ha paral·lisme possible. Però, malgrat tot, això no ens hauria d'impedir donar suport a totes les persones que estan patint en primera persona la judicialització de la política, en especial els presos i les preses polítiques i, principalment, aquelles que estan ara mateix en vaga de fam. I per això els volia enviar a estes persones que estan en esta situació extrema una abraçada des del Parlament de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

Perquè malgrat les diferències polítiques i ideològiques que tenim, la defensa dels drets humans és el mínim imprescindible del que cal partir. I per això nosaltres oferim, i també ho exigim, a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, política, humanitat i empatia davant de tant d'electoralisme, venjança i sectarisme.

Miren, fa més d'un any dels plens del 6 i el 7 de setembre. En aquells moments, la majoria parlamentària del bloc independentista es va saltar tota la legislació vigent i va transgredir una part dels drets, dels diputats i de les diputades d'aquesta cambra, i, per tant, també dels nostres representats. Però, a més, ho van fer tirant endavant unes lleis que nosaltres considerem il·legítimes i que tampoc han tingut cap eficàcia. Van tirar endavant una llei de referèndum que no estava acordat amb l'Estat, que tampoc tenia el reconeixement internacional i que, per tant, no tenia les suficients garanties. Perquè l'1 d'octubre va ser un dia històric per a Catalunya, però no és el referèndum que Catalunya mereix, no és el referèndum que Catalunya necessita. I també van aprovar unes lleis de desconexió que donaven lloc a un ordenament jurídic que no complia amb els estàndards democràtics europeus, però que principalment establia les bases de la via unilateral, que s'ha demostrat fracassada, perquè deixava enrere mig poble de Catalunya.

Jo crec que avui no hauríem d'estar parlant del 6 i el 7 de setembre de 2017. A mi m'agradaria estar ací parlant del 6 i el 7 de setembre de 2019, de 2020 i de 2021, perquè crec que aquesta seria la manera de poder teixir noves aliances que ens permetin sortir del bloqueig nacional que estem patint a Catalunya, i també per escriure una agenda de canvi que posi el 99 per cent de les persones al centre. Una agenda que ha de donar una solució democràtica al conflicte nacional, i també que ha de resoldre la principal fractura que té la societat catalana, que no és altra que la desigualtat. Una desigualtat que és fruit de les polítiques de retallades i d'austeritat que hem patit durant una dècada i que també, ho vull dir, el Govern ara mateix no està resolent i que, a més, en anteriors moments, en massa ocasions, ha sigut actors i que també ha sigut còmplice.

Però com que estem celebrant el Ple del 6 i el 7 de setembre de 2017, ja que estem ací, aprofitem-lo, vegem què és el que podem aprendre per no tornar a repetir els mateixos errors. Perquè el principal risc que tenim ara mateix és negar aquella realitat, cronificar el conflicte i seguir insistint en qualsevol de les vies que s'han mostrat fracassades. Jo crec que no aconseguirem resultats diferents si continuem fent exactament el mateix.

El problema fonamental que viu Catalunya ara mateix deriva de la judicialització del conflicte. La política de terra cremada que va tirar endavant el Partit Popular des del Govern de l'Estat va generar greuges permanents per no abordar la situació

d'una manera política. I la conseqüència última d'això és voler aplicar el 155 *sine die*, dia rere dia, i hi ha grups que ho estan desitjant i s'estan fregant les mans perquè és l'única proposta que tenen per a Catalunya. És a dir, l'únic que volen és intervenir l'autogovern de Catalunya i segrestar les nostres institucions, aquelles que tant van costar de guanyar i que, recordem-ho, no deriven del pacte del 78, sinó que venen de la Segona República.

I ací ens trobaran sempre, defensant les institucions catalanes i el nostre autogovern amb fermesa i també travant aliances progressistes i fraternes amb Catalunya, però també amb la resta de pobles de l'Estat. Perquè si creiem que podem mantindre'ns al marge de les dinàmiques estatals, estem molt equivocats. Catalunya només podrà sortir d'aquest bloqueig si ens en sortim del retrocés democràtic que s'està vivint a Espanya, de la retallada de drets i de llibertats que s'està vivint a Espanya i que no només ataca l'independentisme de Catalunya, sinó que també va en contra de qualsevol persona que ara mateix estiga qüestionant el règim.

I també vull insistir, davant la judicialització de la política i la politització que estem veient en la cúpula judicial: la pitjor resposta que podem donar des de Catalunya és la via unilateral; una via que es demostra impotent i desconnectada de la realitat catalana. La via unilateral és la que empetiteix les majories de l'1 i del 3 d'octubre, i torna a quedar-se sense suports suficients per fer canvis de realitat. Amb la declaració unilateral d'independència es van calcular malament les reaccions i els costos. Es va demostrar que no hi havia cap pla ni cap estratègia per poder tirar endavant. Hi va haver massa veritats a mitges i massa silencis també.

I, per últim, l'últim que ha de tornar a viure Catalunya en aquesta situació d'excepcionalitat democràtica és més gesticulació i noves ocurrencies. «El que necessitem és menys gesticulació i més eficàcia.» I aquesta frase no és meua i segur que hi ha gent en aquesta cambra que li sona. Per tant, si vostès saben de qui és aquesta frase, facin el favor de fer-la efectiva. Perquè Catalunya és una societat molt plural i, sense grans acords ni diàleg real ni consensos, no podrem sortir del bloqueig en el que ens trobem.

A Catalunya hem de partir de dues realitats. La primera és el consens generalitzat que hi ha al voltant que Catalunya com a subjecte polític ha de poder decidir lliurement el seu futur. I això només es pot fer amb democràcia, eixamplant la democràcia. I la segona realitat de la qual hem de partir és la necessitat de justícia social com a resposta a una crisi que totes sabem que ha sigut una estafa. Després d'una dècada de retallades i de polítiques d'austeritat els que encara no han entès que els reptes d'aquest país passen per una resposta conjunta a les necessitats socials i també nacionals és que encara no han entès res. Perquè la gent de Catalunya té dret a somiar, però també té dret a unes condicions de vida digna, té dret a les dues coses: a somiar i a unes condicions de vida digna.

En ocasions alguns partits han governat Catalunya pujats en aquella immensa onada d'indignació en contra de les polítiques del Partit Popular. Encara, també vull recordar-ho, que després no volien votar a favor de la moció de censura per fer fora Mariano Rajoy de la Moncloa. I també, cal dir-ho, han congelat o anestesiats certs àmbits de debat per por que fossin contraproductius per al procés d'independència. «Potser ja seria l'hora de començar a parlar una mica de tot com a símptoma de maduresa democràtica.» I esta frase tampoc és meua i segur que hi ha uns quants que també saben de qui és.

Alguns han estat capaços de justificar pressupostos antisocials i aliances polítiques impossibles per l'excepcionalitat del moment, i en bona mesura han dilapidat una part del capital de les mobilitzacions democràtiques, pacífiques i multitudinàries. Ara ens trobem amb uns partits independentistes sense full de ruta i d'ací es deriva la fragmentació de l'independentisme i la seua actual desorientació. Per això els exigim tres coses. Els demanem valor per reconèixer els errors, intel·ligència per

no tornar a repetir-los i aliances per ser capaços de configurar unes noves majories a Catalunya que mai podran ser definides en termes identitaris.

Per això, l'hi he de dir, senyor Torra, si no rectifica, si no deixa de donar bandades, serà recordat com el pitjor president de la Generalitat. I jo personalment no vull dir-li aquestes coses, però és que no ens està deixant més remei. Faci el favor de deixar d'insistir en vies que ja estan fracassades, perquè ja ho he dit abans: si volen canviar la realitat, no podem tornar a cometre els mateixos errors que van fer al passat. No pot vostè parlar d'ultimàtum i demanar diàleg. No pot vostè parlar de la via unilateral i després demanar acords. És que tot no es pot, no pot dir una cosa i la contrària alhora. Catalunya té una societat diversa i un president de la Generalitat no pot estar desconnectat de la realitat i deixar de mirar les aspiracions de mig poble de Catalunya, perquè encara que no pensem com vostès, nosaltres també som catalanes.

Estem en un moment en què, tot i la situació d'excepcionalitat que patim i que hem denunciat, s'estan obrint noves possibilitats de diàleg. Jo crec que no és just dir que ara mateix estem com fa un any ni com fa dos ni com fa tres. Per tant, el que hem de fer és, amb intel·ligència, mirar de construir noves aliances progressistes, democràtiques, que siguin capaços d'oferir un nou futur, un nou horitzó democràtic per al nostre país amb lleialtat a un nou acord polític.

És probable que vostè només vulga ser el president d'una banda. Però, si és així, seria bo que ho reconegués i que deixés pas. Perquè vostè està tan desconnectat de Catalunya i del seu Govern que aquest matí ja ens ho ha dit. Vostè es pensa que han presentat una proposta de pressupostos. No han presentat cap proposta de pressupostos. Li ho he de deixar ben clar: no han presentat cap proposta de pressupostos! Jo no sé si l'han enganyat, si ens ha mentit o no sap el que és una proposta de pressupostos, que jo crec que sí que ho sap. Per tant, no sé quin dels tres escenaris em preocupa més. No han presentat cap proposta de pressupostos.

Vostès saben que nosaltres hem batejat aquest Govern com el Govern Torra-Aragonès, i ho hem fet molt conscients del que fèiem. Ho fem perquè els dos, les dues forces polítiques, els dos representants de les dues forces polítiques tenen un pes important en l'executiu. Ara bé, mentre el senyor Torra dona la cara, nosaltres creiem que el senyor Aragonès no ho està fent, i que quan arriben els moments difícils, les qüestions polèmiques, Esquerra Republicana tendeix a amagar-se darrere del senyor Torra. I jo els demano als senyors i a les senyores d'Esquerra Republicana, i en particular a vostè, senyor Aragonès, que ja hem tingut prou d'ambigüitat i de càlcul a mig termini. No val només dir que la seua via és l'escocesa. No val, cal més determinació i cal més valentia. Cal dir la veritat i tractar de construir noves aliances que serveixin per a construir una nova majoria social a Catalunya. Una majoria social que ha d'apostar per una Catalunya que ha de ser feminista, ecologista i social, que també ha d'apostar per un referèndum que siga acordat, i que també ha d'apostar per un front antirepressiu.

Han d'aclarir-se: o són la nova convergència del segle XXI, i això vol dir que juguen a una cosa a Madrid i a una altra cosa en Catalunya, o a ser una força d'esqueres que ajuda a conformar un nou bloc de progrés i en defensa dels de baix. Hi insisteixo: no han presentat cap proposta de pressupostos, i menys una proposta social, per tant, no dir la veritat tampoc ajuda a l'hora de configurar aquestes noves aliances que Catalunya necessita.

I ara vull dirigir-me a la senyora Arrimadas. El seu partit va guanyar les darreres eleccions a Catalunya, i com ha servit al país, aquest milió de vots? Com han posat, vostès, al servei del país el fet que sigan la primera força d'oposició en el Parlament de Catalunya? Nosaltres creiem que no ha servit per a res, no són capaços de liderar ni de construir, és que no són capaços ni de dialogar. I vostès parlen de cop d'estat; no, parlen de cop a la democràcia, i això no és només una irresponsabilitat, sinó és que no s'aguanta intel·lectualment –li ho ha dit fins i tot el senyor Zapatero. Vull

exigir-los, per al país, però també pels seus votants, que siguem valents i que s'atreveixin a abaixar el to, a dialogar i a intentar arribar a acords per reconstruir. No té sentit, no té cap sentit que la força més votada en unes eleccions al Parlament de Catalunya siga la força més inútil.

Ahir va ser el primer dia –i ho he de reconèixer– que els vaig escoltar dir alguna cosa constructiva per a Catalunya al Ple específic d'infància, però és que avui, en la seua intervenció, s'ho ha tornat a carregar. I no em diga vostè que són d'utilitat, perquè, a part de repartir-se amb el PDECAT i amb Esquerra Republicana els «sillons» per a les direccions de TV3 i de Catalunya Ràdio, vostès no són capaços d'arribar a cap acord amb ningú, i jo crec que nosaltres no entenem això i els seus votants li he de dir que tampoc.

Per tant, que no pugan dialogar però sí que es posen a practicar el «*chiringuitis-mo*» –aquesta paraula que em té fascinada i que a vostè tant li agrada i tant diu–, doncs, és incomprendible. Per tant, els demanem que prou ja, que sigan, com a mínim, una dreta responsable, homologable a l'europea, que reconega la diversitat del nostre país i també de l'Estat, i que s'atreveixi a allunyar-se de l'extrema dreta. Perquè blanquejar el discurs de Vox en campanya i estar amb els liberals europeus és una contradicció inassumible que fins i tot ja els ho han dit des de Brusselles.

No segueixin el camí relliscós cap a l'extrema dreta que els proposa Vox, que només acaba amb illegalitzacions de partits, amb restriccions de drets i de llibertats i que suposen la fi d'un horitzó democràtic compartit. Així que, menys querelles i més polítiques: menys querelles i més política.

I, pel que fa a l senyor Iceta, també volia parlar de vostès. Vull apel·lar als principis fundacionals del seu partit, al catalanisme, al republicanisme i a la democràcia com a forma de resolució de conflictes socials. Són més necessaris que mai per avançar cap a una nova Catalunya republicana. Però, senyor Iceta, quan escolto alguns barons del PSOE fer determinats discursos, li he de dir que a mi m'entra por. García Page demanant la prohibició de partits, Lamban agitant l'anticatalanisme un dia sí i l'altre també... Així que, deixin de pensar en el partit i facin el favor de pensar en el país i d'aturar-los els peus.

Ara mateix estem en una disjuntiva de país. L'única alternativa per construir un país nou són les noves aliances progressistes i democràtiques, i sempre des del realisme i des de l'esperança. Des del realisme i des de l'esperança. Necessitem una Catalunya republicana, que només serà possible si deixem de mirar a Eslovènia i mirem a la resta de pobles de l'Estat. Una Catalunya republicana que la construirem entre totes i tots des del diàleg i els acords amplis i progressistes, i una Catalunya republicana serà aquella en la que a ningú li falti de res per poder tindre una vida digna.

Necessitem oferir un horitzó de futur per a la majoria de la societat catalana i per això només podrem avançar des de les conquestes de la nostra gent gran i també mirant el futur des del catalanisme progressista.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. A continuació, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. «–Senyora Rovira, per què em demana la paraula? –Senyora Gabriel, per què em demana la paraula? –Gràcies, presidenta», van dir ambdues diputades, i ambdues van demanar introduir a l'ordre del dia el punt de debat i aprovació de la Proposició de llei de referèndum d'autodeterminació en base a l'article 81.3. «Gràcies, senyora Rovira», contestava la presidenta Carme Forcadell. «–Gràcies, senyora Gabriel. –Gràcies, presidenta.» Gràcies a les tres, a la Carme, a la Marta i a

l'estimada Anna, per posar veu, cos i ànima al setembre, a l'octubre i cada dia des de l'exili i des de la injusta presó. Gràcies. (*Aplaudiments.*)

També, gràcies a la feina digníssima que aquells dies 6 i 7 de setembre van fer els membres de la Mesa del Parlament, en Joan Josep Nuet, la Ramona Barrufet, l'Anna Simó i en Lluís Guinó. També a en Lluís Corominas. «Té la paraula», va ser una frase repetida en aquest plenari: donar la paraula –la paraula. El filòsof Xavier Antich escrivia el 2015 que «en qualsevol tracte, intercanvi o negociació, donar la paraula és fixar un acord que ens compromet, sense que calgui ni tan sols escriure-ho, perquè té més força, i ens hi vincula més que un document notarial».

Però, què vol dir «donar la paraula»? Que potser la paraula es pot donar? És clar que sí. El 6 i el 7 de setembre, la presidenta d'aquest Parlament va donar paraula. El Plenari va donar paraula al poble. Aquest Parlament va començar recollint la paraula expressada al carrer per la gent, pel poble, i la va retornar obeint-lo, obeint la voluntat popular de decidir, obeint la voluntat popular d'autodeterminar-nos, obeint la voluntat popular de governar-nos, d'exercir la sobirania plena, la nacional, l'alimentària, l'econòmica, la cultural i la residencial. I la voluntat de fer-ho més enllà del mur de l'impediment. I mentre uns negaven i neguen la paraula, d'altres la donem i l'exercim sense demanar permís, des d'un compromís profundament democràtic. Donar la paraula, tan senzill i tan complex alhora. Aquell dia vam donar la paraula a companys sobiranistes que algú volia silenciar. Aquell dia vam veure la dignitat pujar les escales amb pas lent però ferm de la Maria Àngels Martínez.

No tenim prou temps per explicar el camí llarg i resiliènt d'un poble determinat a prendre la paraula malgrat li sigui negada. Un poble determinat que sempre ha anat per davant de les institucions. Ho resumirem, com ja hem fet moltes vegades, amb la veu i amb la memòria de la historiadora Eva Serra, amb relació a la història del nostre país. Ja la saben, aquesta, els ho hem dit moltes vegades: «La història d'aquest país no és la història d'uns poderosos, sinó és la història d'uns resistents, amb desobediències silencioses, anònimes i discretes, amb la complicitat constant, com a estratègia social de les classes subalternes, i també com a estratègia d'alliberament nacional.»

Des d'Arenys de Munt a l'1 d'octubre, ho tornariem a fer i ho tornarem a fer tantes vegades com calgui, perquè aquest país, senyors de Ciutadans, serà el que la seva gent vulgui que sigui. Aquells dies vam convocar el Referèndum de l'1 d'octubre, i es va fer de forma desobedient. Vam certificar el que ahir els recordàvem: que les autonomies han esdevingut gestores de la misèria, de la privatització dels serveis públics, de drenatge de recursos públics per engreixar beneficis privats, d'intensificació de la doble explotació que patim les dones, i que, a més, resten buides de sobirania, intervingudes pel FLA i pels dictats del pagament del deute.

Un dia 1 per tornar a començar. Un dia 1 en què tot era possible, i, massa cruament, tot estava per fer. Vam dormir a les escoles perquè no volíem fer cues, volíem votar, i ho vam fer gràcies a la determinació resistent de les desobediències silencioses, anònimes i discretes de les classes populars. Aquell dia vam fer possible que el dret legítim a defensar la unitat d'Espanya pogués tenir veu, perquè, sí, no ens cansarem de dir-ho: la unitat d'Espanya és un projecte legítim, el que no poden pretendre és imposar, per vies antidemocràtiques, la falsa concòrdia de «*la Constitució que nos dimos entre todos*». Aquella tardor vam constatar que la desobediència institucional i social a les prohibicions dels òrgans estatals va ser un element clau per tal de garantir drets, per tal de garantir que els partidaris de la independència i els que no ho són, hi insisteixo, ben legítimament, poguessin tenir paraula.

L'aplicació de l'article 155 i els empresonaments posteriors a aquest acte van posar de manifest que el camí cap a la construcció nacional i transformació social dels pobles no clourà amb un procés de la llei a la llei. Quantes vegades, des d'aquest faristol, els vam dir que no compartíem aquest mantra? Aquesta idea desenfoca totalment el fons del debat d'aquells dies, d'aquests dies, sobre l'exercici del dret a l'au-

toteterminació. Es tracta d'una qüestió de lluita pel poder, de lluita per la sobirania i de mobilització d'un poble, i no pas d'una qüestió jurídica, legal, o formal. Vam constatar, també, que la confluència de la força de la gent i la implicació de les institucions és una fórmula per garantir drets; exercim aquesta fórmula d'èxit! La via unilateral no és una via fracassada. La via unilateral va obrir les portes de la vaga general més important que ha viscut aquest país, la vaga del 3 d'octubre.

Dues caselles, la del «sí» i la del «no». Dues caselles que, a les portes de la visita del Govern de l'Estat, ressonen com mai. Un govern que porta de Madrid el caràcter impositiu i caspós que no representa el Madrid de lluita antifeixista i solidari que aquells dies també vam sentir i que agraïm. Un govern prepotent i còmplice de l'únic cop d'estat a la democràcia que s'ha perpetrat en el darrer any: la dissolució del legítim Parlament de Catalunya i l'empresonament dels seus líders polítics.

El divendres 21 de desembre, un any després d'aquelles eleccions il·legítimes, el poble sortirà. El poble ha de sortir, i ho farà en acte de protesta. Prenem la paraula al carrer contra qui la nega. Som en acte de protesta, perquè hem enterrat la por i reivindiquem el dret a la dissidència, el dret a la llibertat de manifestació i el dret a dir alt i clar que no ens representen, i que restarem alçades i dempeus.

Senyora Arrimadas: la seva bola de cristall, al més estil de *Minority Report*, no ens fa por. Ens anuncia les querelles: va bé per organitzar-nos. Però pari d'amenaçar, perquè no ens fa ni una miqueta de por, ni a nosaltres ni a aquest poble! (*Aplaudiments.*)

Faci política, faci valdre aquest èxit a les urnes que tant reivindica. I sí, les alcaldies de la CUP treballen per la justícia social, contra el feixisme, però mai treballen per expulsar ningú, com vostès sí que treballen per no garantir els drets, per exemple, de les persones migrades.

El 21 de desembre, avui, cridem a mobilitzar-nos, a alçar-nos: fem d'aquest divendres 21 de desembre un punt d'inflexió, perquè la lluita sempre continua. Ajuntem-nos i alcem-nos, fins a la victòria, sempre.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. Bien, a mi también me ha sorprendido bastante el inicio de la intervención del señor Torra. Nos ha pedido solemnemente a todos que renunciemos a presentar querellas, y lo ha anunciado minutos después de presentar una querella contra Pablo Casado. Céntrese un poco, porque luego se enfada mucho si alguien se refiere a su equilibrio, pero es que lo pone usted en bandeja.

También hay que recordar que los días 6 y 7 de setiembre pasaron cosas muy graves. Y ustedes, de manera implícita, se avergüenzan. Y la prueba de ello es que el señor Torra se ha referido a unos datos del CEO diciendo que aquellos plenos pasaron relativamente desapercibidos en la sociedad catalana, le ha faltado decir «menos mal», porque, efectivamente, hay que recordárselo; hay que recordárselo porque ustedes saben lo que ocurrió. Aquellos días fueron reveladores porque reflejan y retratan perfectamente su verdadera naturaleza.

Retratan que su camino de ruptura es absolutamente incompatible con la democracia. Se trata de desobedecer la ley. Se trata de faltar profundamente al respeto a las generaciones anteriores que nos dejan un legado democrático. Espeluznante la referencia a que quedan pocos catalanes entre nosotros que votaran la Constitución del 78, como si no nos debiéramos respeto unas generaciones con otras, y, en definitiva, es una enmienda a la totalidad, como señalábamos ayer en otro debate, a los últimos cuarenta años de nuestra historia, que resulta que son los mejores cuarenta

años de la historia de Cataluña y del resto de España, y que aquí se pretenden vender como la historia de una humillación a Cataluña o de un fracaso colectivo. Eso no solo es falso, sino que tiene un punto de inmoralidad preocupante. Revelan su verdadera naturaleza aunque ahora intenten ocultarlo entre lamentos.

Ustedes aquellos días iban... –permítanme la expresión coloquial–, iban a saco. Aunque ahora se hagan los despistados, iban a saco. A mí mis padres me enseñaron a hacerme responsable de mis actos, los aciertos y los errores, a nunca lanzar la piedra y esconder la mano. Ustedes pretenden hacernos creer que lo que montaron esos días fue un *esplai kumbaià* pacifista y que unos demonios españoles les persiguen por tocar la guitarra. No –no. Lo que hicieron conscientemente –conscientemente– fue la ruptura del orden constitucional en un estado de la Unión Europea en pleno siglo XXI, el más grave sucedido en el suelo de la Unión desde su creación. Sabían perfectamente lo que hacían, no era un *esplai* de guitarra melódica y *mans a les mans*, no. Era un movimiento insurreccional, subidos al lomo del populismo en boga, del dragón del populismo en boga en Europa. Menos victimismo, por tanto –menos victimismo.

Sinceramente, nosotros aún esperamos a alguien de ustedes que, con firmeza, siendo de una pieza, asuma sus responsabilidades y diga en voz alta: «Intentamos declarar la independencia de Cataluña por las bravas, de manera unilateral, incumplimos un montón de leyes –a ver cuáles son delito y cuáles no. Lo hicimos, y nos hacemos responsables.» Pues no. Pretenden hacernos responsables a nosotros. Pretenden lanzarnos a la gente contra nosotros por los errores que ustedes cometieron. Miren, si yo hubiera cometido un delito de esa naturaleza, jamás les acusaría ustedes de que mis hijas tuvieran a su padre en la cárcel por su culpa. Jamás –jamás. Ténganlo claro.

Mire, nosotros no tenemos nada de qué avergonzarnos. Aquellos días hicimos política, la que nos permitieron, por cierto, porque pisotearon nuestros derechos. Las personas que hoy están en la cárcel lo están por sus decisiones íntimas y personales, no por las nuestras. Vale ya de manipular los sentimientos e intentar lanzar a la gente contra nosotros. No se lo vamos a tolerar ni intelectual ni de ninguna de las maneras, que lo tengan muy claro.

Ustedes los días 6 y 7 aprobaron además la Ley de transitoriedad, el artefacto antidemocrático que definía una especie de caudillo plenipotenciario de régimen y liberal. Me hace mucha gracia cuando ustedes hablan de Turquía, y dicen que España se ha convertido en Turquía. Miren, en España ha habido una moción de censura. El poder legislativo, haciendo gala de los equilibrios de una perfecta democracia..., yo, evidentemente, no estaba de acuerdo con esa moción de censura, pero destituye al presidente del Gobierno. ¿Ustedes se imaginan eso en Turquía, con Erdoğan, hoy en día? No.

De hecho, las reformas legislativas que impulsan Vladimir Putin o Erdoğan son idénticas a su Ley de transitoriedad; revísenlo si tienen tiempo y les apetece. Son idénticas, porque lo que configuran es una capacidad ilimitada sin ningún contrapeso al poder ejecutivo, que es capaz de elegirlo todo y nadie le puede controlar a él. Esa era la figura que ustedes definían en la Ley de transitoriedad.

Les pasa exactamente igual con los referéndums por mucho que lo defiendan. No se trata aquí de dar carnés de democracia. Tenemos derecho de explicar en términos estrictamente democráticos por qué consideramos que los referéndums no sirven para todo. Miren, hay una norma básica en democracia representativa, y aquí estamos en democracia representativa, y es que la democracia representativa puede ser complementada por la democracia plebiscitaria; pero cuando es sustituida –sustituida–, se acaba convirtiendo en una cosa que la llaman «democracia orgánica» pero en realidad es un sistema autoritario.

Por eso, decidir el futuro de un sistema por el estado de ánimo de un día en un referéndum trae crisis en la democracia. En los últimos años en Europa ha habido

tres referèndums que se ajustan a esas característiques. Tres/cuatro: el del Brexit, que tuvo un primer episodio en Escòcia; el de la Constitució Europea en França, en 2006, y el de Matteo Renzi en Itàlia, que acabó con Salvini en el Govern. El de la Constitució Europea trajo la peor crisis europeísta que todavía estamos viviendo, y las consecuencias del Brexit todavía las vamos a tener que ver.

¿Y eso por qué ocurre? Ocurre porque cuando se sustituye la democracia representativa por la democracia plebiscitaria se entra en el populismo, y eso es menos Unión Europea y es menos democracia. Por eso, precisamente, los referèndums de esta naturaleza son profundamente antieuropeos. Porque hay una cosa que tienen que entender, tienen que volver, de verdad se lo digo, a las raíces y analizar un poco el proceso constituyente en la Unión Europea, que define una cosa y es herencia de la Paz de Westfalia, las fronteras son en la Unión Europea inamovibles –inamovibles–. Se basa en eso, la Unión Europea. Y se basa en eso y en el método intergubernamental para protegerlas porque cuando los padres constituyentes en la Unión Europea deciden el sistema que nos debía regir a todos, se dan cuenta que los conflictos de frontera son los que habían traído dos guerras mundiales. Por eso su sistema acaba siendo siempre antieuropeo. Y por eso acaba provocando una crisis europea.

Finalmente, en los segundos que quedan, quisiera referirme a lo único positivo que trajeron aquellos plenos del día 6 y 7 de septiembre. Yo estoy muy orgulloso de haber participada con Rabell, con Coscubiela, con Carrizosa, con Arrimadas, con mi compañero Xavi García Albiol, con Iceta, con Granados en la defensa de la democracia. Ese espíritu no hay que perderlo. Y me dirijo directamente al Partido Socialista y a los comunes: no lo perdamos.

El president

Diputat...

Alejandro Fernández Álvarez

Quien se acerca al nacionalismo populista acaba reventado. Por lo tanto, recuperemos la unidad que tuvimos aquellos días.

El president

Diputat...

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias.

El president

Gràcies. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del diputat senyor Gerard Gómez del Moral.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. President Torra, vicepresident, conselleres, consellers, diputades, diputats, doncs, som avui aquí en un debat monogràfic, un debat, diguéssim, monogràfic sobre el monotema presentat per Ciutadans, no?, forçat per Ciutadans, perquè és l'únic que força, de fet, Ciutadans, parlar del monotema, no?, parlar sempre del mateix, parlar recurrentment del mateix, i quan ja han parlat bastant del mateix, doncs, tornen a fer una iniciativa parlamentària per parlar del mateix. Doncs bé, com que vostès tenen la capacitat, efectivament, amb els seus diputats, doncs, de poder forçar un debat sobre el monotema, doncs, gràcies a Ciutadans debatrem intensament sobre el monotema.

Però els he de dir, també, que m'he quedat sorprès del baix nivell (*remor de veus*), i ho he de reconèixer. Perquè m'esperava realment alguna, deixin-m'ho dir, alguna novetat, no?, alguna cosa nova, alguna, en fi, alguna proposta, alguna revisió, no ho sé, del que va passar, alguna coseta diferent, però han sigut els *greatest hits*, diguéssim, de Ciutadans, no?, que és una mica aquells discos ratllats que feien abans, aquells cassets del *Blanco y Negro Mix*, no?, que eren les cançons ja bastant

gastades, no?, però que les compilaven totes un estiu i llavors ens les posaven. I vostès han fet aquest esforç, realment han compilat totes les coses que van dient, doncs, des de fa un any, ho han posat en un disc més o menys ratllat i ho han avui, doncs, portat aquí. Amb l'objectiu probablement de sempre, no?, que és intentar generar o atiar l'odi, intentar generar la divisió, intentar generar crispació, intentar, doncs, que el debat probablement fos més tens del que sortosament crec que estem tenint, no?, i, per tant, doncs, potser no se n'han sortit en aquest sentit, no ho sé, però a mi m'agrada poder debatre. Ja que vostès volen per enèsima vegada debatre el monotema, doncs, poder sortir aquí i parlar del monotema.

Però, clar, queda com..., o és la meva sensació, que, en fi, crec que no tenen projecte, no?, perquè no han presentat re nou, no ens han exposat absolutament re. Bé, una novetat, que no és nova perquè de querelles n'anuncien cada setmana, no?, però és cert que com a mínim avui sí que n'hem tret una novetat, per part de Ciutadans, que és una nova querella, en concret, doncs, sembla que pel president Torra –no sé si s'ampliarà o no, en qualsevol cas, ja ho veurem, però, en qualsevol cas, hem conegut això. És la nova proposta de Ciutadans i la diputada Sánchez s'hi referia, no?, amb aquesta... De fet, s'han descuidat una cosa en aquest CD ratllat, que és que no han dit allò de *Matrix*, que és estrany perquè és un dels *tops* que vostès utilitzen, però, clar, han canviat de pel·lícula de ciència-ficció i ara estan a *Minority Report*, no? Vostès ja saben què passarà divendres, tenen aquí, suposo, unes pantalles a les seves seus i van tocant les coses i com que és igual el que passi, és igual la realitat, perquè vostès com que creen un relat, l'expliquen, el comparteixen amb la fiscalia, amb les institucions de l'Estat i l'apliquen, no?, a *rajatabla*. És igual el que passa en realitat, vostès ja saben que hi haurà *violència*, que hi haurà *disturbios*, que no sé què, i, per tant, posem ja una querella pel que passarà divendres, no? És una cosa bastant –bastant– surrealista.

Perquè, clar, vostès ja ho saben, no? I vostès comparteixen aquestes estratègies amb les estructures de l'Estat i llavors passa el que passa –passa el que passa. I ahir ho vam veure també parcialment en el Tribunal Suprem. Perquè el fiscal –fiscal, eh?, que representa els interessos de l'Estat i que fa l'acusació–, diu que la declaració es va publicar al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. I es queda tan ample. Vostès suposo que em podran portar algun dia el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i ho podrem comprovar, entre altres coses ja no per si es va publicar o no, és que demostra una, diguéssim, incomprensió del sistema parlamentari bastant gran, perquè una proposta de resolució no es publica mai en el diari oficial –mai. Però, bé, el Fiscal General, que representa els interessos de l'Estat, que és una institució fonamental, teòricament, per a un Estat democràtic, s'inventa les coses, s'inventa l'acusació, s'inventa les proves, però aquí no passa res perquè com que forma part del relat aquest inventat, com que vostès ja saben el que passarà, com que vostès el que volen és dir: «No, no, s'ha fet aquest delictes, i m'és igual el que va passar o si va passar. Jo el que vull és condemnar, i el que passi entremig m'és igual.» Per això vostès, entre altres coses, fan una campanya en contra d'uns indults per una sentència que no s'ha dictat. (*Remor de veus*.) Aquesta és bona, eh?, perquè com que ja saben quina sentència es dictarà, vostès fan una campanya en contra de l'indult de la sentència que es dictarà.

Clar, perquè, a més a més vostès, doncs, ens han sentenciat, no?, i crec que fins i tot la Constitució, que sempre exhibeixen amb vehemència, diu que tothom és innocent fins que es demostrï el contrari. No, però, vostès, no. «*Aquí todos los hechos que acaecieron..., graves delitos...*» Això són frases que sentim cada setmana aquí, no?, que vostès ja saben que *se han cometido graves delitos* i ja ens han condemnat, no? Però perquè és això, a vostès els és igual absolutament el que ha passat i el que no ha passat. Els és igual la veritat. Els són igual les proves. Els és igual... No. Vostès tenen un relat i faran el que sigui –el que sigui– per imposar-lo. I amb això ho hem vist unes, fi, unes quantes declaracions de la senyora Arrimadas aquest matí,

no?, parlant del 20 de setembre, del 3 d'octubre amb un relat absolutament distorsionat i fals, però que entenc que forma part d'aquest relat que vostès tenen.

En fi, entrem en el debat parlamentari. Entrem en el debat parlamentari del 6 i 7 de setembre, que s'ha comentat, tot i que és cert que bastant de passada, no?, perquè han fet, doncs, aquesta compilació, l'han fet amb una mica més de gràcia, ho he d'admetre, que les preguntes de la senyora Montserrat en el Congreso, però una mica amb la mateixa tècnica parlamentària, que és barrejar-ho tot, construint millor les frases, però barrejant-ho tot i, vinga, fem un debat amb tot un còctel de totes les coses que ens han passat pel cap. Bé, debat parlamentari, doncs entrem en el 6 i el 7, que jo crec que es definiria amb una frase atribuïda a Voltaire, no?, que deia que «jo discrepo absolutament del que vostès pensen, però donaria la vida perquè vostès ho poguessin defensar allà on tinguessin oportunitat». Crec que aquest –aquest– és el marc exacte del debat del 6 i el 7 i el marc exacte del debat parlamentari. Crec que aquesta és el *frame* on s'ha de situar el parlamentarisme, no català; espanyol, europeu i arreu del món. Que s'ha de poder debatre de tot. I el 6 i el 7 es defensava la sobirania del Parlament de Catalunya. El 6 i el 7 es defensava la separació de poders, es defensava que el poder legislatiu ha de tenir capacitat per legislar. Es defensava que el poder legislatiu ha de tenir capacitat per representar la ciutadania perquè tots nosaltres, els cent trenta-cinc, representem el poble de Catalunya, i hem de poder representar en aquesta cambra totes les visions, totes les opinions, tots els debats i totes les demandes que la ciutadania de Catalunya ens ha encomanat.

I a més a més, per molt que vostès, doncs, en aquest relat, m'imagino, distorsionin alguns fets, el 6 i el 7 es va fer complint el Reglament, es va fer complint el Reglament i articles i preceptes que el mateix Reglament de la cambra, l'ordenament de la cambra té articulats a tal efecte. I es van respectar els drets dels diputats, i es van respectar els drets a la discrepància política, i es van respectar els drets de participació dels diputats i les diputades i dels grups parlamentaris. I es va fer. Però perquè es va fer amb aquesta idea que els deia, que era defensar el debat parlamentari, que era defensar que aquí s'hi podia parlar de tot. I per això jo vull tenir un record especial per a la presidenta Carme Forcadell, així com per tots els presos i preses polítiques i exiliats i exiliades, que per permetre debats parlamentaris i per permetre votar la ciutadania estan injustament perseguits i empresonats. (*Aplaudiments.*)

Però seguint amb el debat, i el president Torra s'hi ha referit al matí: volíem fer-lo així? No. No, no el volíem fer així, el 6 i el 7. Per això vam fer una ponència conjunta, que era començar un projecte de llei de tots els grups parlamentaris amb un foli en blanc. Volíem fer un debat inicial amb tots els diputats i les diputades, amb tots els grups parlamentaris. Però què van fer vostès? Doncs una mica el mateix que saben fer sempre: querella –querella–, i anem al Constitucional, i ens fem una foto allà tots junts, per cert, i impedim un debat, una tramitació parlamentària. Com ho voldríem haver fet? Doncs així, amb un tràmit normal: ponència conjunta, debat de totalitat, dictamen en comissió, ve al Ple, s'aproven les lleis i es fa un debat normal. Però vostès van voler judicialitzar el debat parlamentari, i, per tant, vam arribar al 6 i al 7. I deixin-me desmuntar uns quants mantres del 6 i el 7.

Deien vostès..., algunes de les coses que han dit, eh?, potser me'n deixo alguna, però crec que les intentaré recopilar, potser no amb tant encert com ha fet la senyora Arrimadas aquest matí, però intentaré, doncs, recopilar unes quantes premisses que vostès van dient, no? «La Mesa no hauria d'haver acceptat aquestes lleis.» Bé, doncs, hi ha jurisprudència del Tribunal Constitucional que marca exactament el contrari, que diu que la Mesa s'ha de cenyir només als aspectes formals per admetre o inadmetre un debat parlamentari. Hi ha jurisprudència del Constitucional en altres preceptes, com la creació de comissions, com projectes legislatius, en altres cambres d'altres comunitats autònomes. Hi ha jurisprudència. Per tant, la Mesa es va cenyir exclusivament a mirar si els requisits formals es complien o no, i a fer la seva feina, no a fer de censor previ, que és el que alguns voldrien que esdevingués el Parlament.

Segon mantra: «No ens van deixar parlar.» Bé, doncs, el Partit Popular va parlar en disset ocasions en el debat del referèndum, gairebé quaranta minuts; Ciutadans, en setze ocasions, quaranta-cinc minuts trenta-sis segons; Partit Socialista, tretze intervencions, trenta-quatre minuts; Catalunya Sí que es Pot, deu, quaranta minuts gairebé, i Junts pel Sí va parlar vint-i-sis minuts, set intervencions, i la CUP, quatre intervencions, dinou minuts. Doncs, carai, déu-n'hi-do, déu-n'hi-do el que es va poder parlar. I crec que és bo, perquè crec que la feina del Parlament és que tothom pugui contraposar posicions, que ens puguem discutir, que puguem mostrar en el que estem d'acord i en el que no estem d'acord. Precisament es va poder parlar.

«No es van poder fer esmenes.» Que aquesta és una cosa curiosa, perquè tothom va presentar esmenes. És més, el Ple del Parlament va votar les esmenes que s'havien presentat. Però algú ho sosté reiteradament i diu: «No, no es van poder presentar esmenes.» Doncs, home, el Ple del Parlament va votar esmenes –va votar esmenes–; alguns grups van acabar retirant-les, en l'últim torn d'intervenció, però es van votar esmenes presentades per tots els grups.

«És que no es pot fer un debat tramitat d'aquesta manera.» Bé, doncs es va reformar el Reglament per poder fer un debat en lectura única; això es va fer. Ara bé, clar, es va portar al Constitucional i es va suspendre, perquè, doncs, suposo que dubtaven si això podia ser constitucional o no, no?, si complia els requisits. Suposo que era difícil de pensar que era perfectament aplicable, quan a Andalusia, a Aragó, a Astúries, les Illes, les Illes Canàries, Cantàbria, Castella - la Manxa, Castella i Lleó, Extremadura, Galícia, La Rioja, Madrid, Múrcia, Navarra, Euskadi, País Valencià i al Congrés dels Diputats tenien el mateix procediment. Suposo que era molt difícil pensar que era perfectament legal, si en tots aquests ho eren. I, per tant, es suspèn, aquest tràmit. Molt bé.

I llavors es fa pel 81.3, que és el mateix però més farragós. I diuen: «No, és que això no es pot fer.» Ostres, al Ple de la setmana anterior: «President: “Sí, senyor Carrizosa, ara sí, per què em demana la paraula?”», que és una frase que crec que és la que més es va sentir en aquell Ple, no? I diu el senyor Carrizosa: «Para solicitar la alteración del orden del día consistente en tal...», que era la sol·licitud de la compareixença del president. I després diu: «El cauce reglamentario sería el 83.3.» Llavors, quan es pot utilitzar i quan no? Quan Ciutadans el planteja, sí que es pot utilitzar, i quan Junts pel Sí, en aquella ocasió, no es pot utilitzar. Suposo que vostès marquen una mica el criteri de quan sí, quan no. O potser és que vostès diuen: «No, és que han de ser lleis simples». Clar, per això a l'Estat espanyol s'ha reformat la Constitució en dues ocasions per lectura única –suposo que són lleis simples, la Constitució és una cosa molt simple, entenc que sí, no? O la Llei d'estabilitat pressupostària, o la Llei de règim electoral, la LOREG, que es va modificar per lectura única, que són les més simples, de totes les lleis que hi han a l'Estat espanyol són les més simples, la Constitució, la LOREG, o l'abdicació del rei, la Llei de la Corona, també es va fer per lectura única. (*L'orador riu.*) Ai, aquestes són simples, aquestes, no.

O potser ara canvien i diuen: «Ai, ai, ai, que ens han “pillat”, espera't; doncs diguem que és per consens.» Doncs, ostres, la reforma del Tribunal Constitucional, que només tenia el suport del Partit Popular i tota la resta de la cambra estava en contra, es va fer per lectura única. Quan és consens, quan no, quan és simple, quan no; no ho sé, parlem-ho. Quantes querelles s'han posat per això, al senyor Posada o a la senyora Ana Pastor? No ho sé. Informes dels lletrats: «La senyora Carme Forcadell, la presidenta, ho va dir aquí i va advertir tots els diputats si volien seguir, perquè hi havia sengles advertències.» Ho va fer. La senyora, per cert, Ana Pastor es va negar a fer el mateix en el debat que va presentar el president Sánchez per augmentar el sostre de despesa en una llei d'un articulat, i la Mesa s'ho va carregar, sense consultar els lletrats. Llavors sí que es pot fer, llavors no? Quan? Quan ho digui el senyor Carrizosa? Bé, doncs ho haurem de mirar.

O el Consell de Garanties? Que no és vinculant i ho sap tothom, i que el Ple en va eximir els tràmits, a més a més; el Ple, tots els diputats. Però no és preceptiu, però aleshores..., bé. Aquí sembla que sí que és molt important, però, en canvi, es demana un dictamen al Consell d'Estat per a la proposta de resolució de la monarquia, que diu que no és preceptiu portar-ho al Constitucional, i diu: «No, això no serveix per res, nosaltres ho portem igual, al Consell de Ministres», no? Llavors, hi ha algunes decisions que no són obligatòries, que de tant en tant està bé complir i de tant en tant, no, depèn de si construeixes un relat per carregar-te l'independentisme i organitzar una causa general contra l'independentisme.

O quan les lleis són anticonstitucionals, que això és un dels altres tràmits que sempre es diu: «És que eren lleis manifestament anticonstitucionals.» Quantes lleis ha acabat suspent el Tribunal Constitucional d'aquesta cambra i s'han pogut debatre amb normalitat? Quantes? Perquè el tràmit és posterior! Però vostès creen un relat per carregar-se l'independentisme.

De fet, hi ha jurisprudència amb el cas Ibarretxe, perquè es va presentar un recurs d'inconstitucionalitat igual; perquè van dir: «Aquí s'està reformant la llei, que es vol fer un referèndum». I què va dir el Tribunal Constitucional? «Cosa distinta es que el debate o la discusión propiciadas por el Gobierno proponente se formalicen después por la vía jurídicamente adecuada. Entender otra cosa sería desconocer la lógica del sistema democrático parlamentario, cuyos fundamentos consisten en que el Parlamento es la sede natural del debate político.» És a dir, que, amb el debat del Pla Ibarretxe, el que va dir el Constitucional..., va inadmetre el recurs i va dir: «No, no, no, en qualsevol cas, actuarem després.» El debat s'ha de poder fer, perquè, de fet, diu: «So pena, en definitiva, de someter al Parlamento a tutelas inaceptables.» Això és el que es deia en el pla Ibarretxe.

Per tant, vostès, senyors de Ciutadans, tenen un relat només per carregar-se l'independentisme, tenen un relat fals i inventat per carregar-se l'independentisme. I nosaltres, democràticament, seguirem avançant pel futur, per complir el futur...

El president

Diputat...

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...-acabo, president- que demana la majoria de la ciutadania a Catalunya, perquè vostès sí que volen esborrar 2 milions de persones.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya el diputat senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, consellers, consellera, conseller, conselleres..., deixi'm primer, en primer lloc, fer dos comentaris que tenen a veure sobretot amb una qüestió, que s'hi ha fet referència ja, i és que ens trobem amb persones i consellers a la presó i amb consellers que estan fent..., i diputats d'aquesta cambra, que estan fent vaga de fam. I, per tant, des d'aquí un record per aquestes persones que estan empresonades i que es troben en situació de manca de llibertat per haver fet quelcom que, des del nostre punt de vista, no mereix en cap cas la potestat o la condició d'estar a la presó i estar en alguns casos també a l'exili.

I especialment per la Carme Forcadell que era la presidenta d'aquest Parlament que està a la presó, bàsicament, per haver permès un debat del 6 i el 7, que, tot i que altres grups parlamentaris no han utilitzat..., o no han fet o analitzat a fons el que va succeir realment el 6 i el 7, intentaré fer-ho de forma que no generi polèmica, però sí de forma detallada. Sí que els vull dir que la Carme Forcadell, i els membres de la Mesa que en aquell moment compartien Mesa amb ella, va permetre el debat, va ajudar fins i tot en un moment determinat a que determinades esmenes que es volien presentar com a esmenes a la totalitat es presentessin a l'articulat i va permetre tot un a seguit de qüestions que tenen a veure amb el Reglament parlamentari, que poden ser certament discutibles. I, per tant, som capaços també de formular o de fer una revisió crítica del 6 i el 7, perquè, de fet, probablement tots els parlamentaris que érem el 6 i el 7, aquells dies, podem fer un grau d'autocrítica que serveixi per a la millora, que aquesta seria possiblement la millor conclusió que hauríem tret d'aquells dies.

Però no obstant això, una de les preguntes que ens fem nosaltres en primer lloc és..., i sí que hi presentem una esmena, és el títol del debat monogràfic, això de «un cop a la democràcia» i «un cop d'estat a la democràcia». Un cop d'estat en un parlament és contradictori, és un oxímoron. És a dir, fer un cop d'estat en el Parlament quan hi va haver dos dies que ens vam passar hores i hores permetent el debat; quan tothom va poder parlar exactament i posicionar-se sobre el que s'estava tractant. I, de fet, s'hi ha fet referència, hi ha grups parlamentaris que van parlar més i n'hi ha que van parlar menys, certament.

Però l'objectiu fonamental era aprovar la Llei del referèndum, però no tot va començar el 6 i el 7. Al juliol hi va haver un intent precisament de constituir una ponència conjunta per fer una modificació del Reglament. Que, per cert, aprofito l'avinentesa també, si realment en els dies 6 i 7, en les discussions que hi va haver a la Mesa, fins i tot en les intervencions que hi va haver en el Ple i que consten en el llibre d'actes i que és molt interessant, i els en recomano la seva lectura... Perquè alguns han estat molt crítics amb la Mesa, han estat molt crítics amb els diputats que donaven suport al Govern. Tornin a llegir algunes de les seves intervencions. En algun cas van ser, per dir-ho suaument, de mala educació, van interrompre en determinats..., en molts moments, i ho tornin a veure perquè realment la revisió crítica l'han de fer o l'hem de fer pràcticament tots.

A la senyora Forcadell se la va menystenir. Quan demanava, si us plau..., que no ho va fer mai, per cert, i alguns li retreien, fins i tot, per què no era més contundent quan algú cridava a la sala, quan algú fins i tot insultava en aquesta sala, no va, en cap cas, cridar l'atenció absolutament a ningú. És probable que hàgim de fer una reflexió crítica del que va passar el 6 i el 7, tots, absolutament tots. No només els membres de la Mesa.

Perquè una de les qüestions a plantejar és: tenien dret els grups parlamentaris que donaven suport al Govern a alterar l'ordre del dia d'acord amb el 81.3? Hi tenien dret realment? Sí, hi tenien dret. És un article que s'ha utilitzat relativament, però l'han utilitzat precisament el Grup de Ciutadans fa molt poc temps. Fins al punt també que en d'altres parlaments autonòmics i en el Congrés dels Diputats, i fins i tot en el Senat, també és perfectament possible. I ningú s'escandalitza. I és un article, a més a més, que està perfectament reglamentat. Fins i tot constitucionalistes que han estudiat el cas de Catalunya en concret, perquè de fet hi ha tota una mena de discussió molt particular sobre el Parlament de Catalunya respecte a aquesta qüestió, reconeixen que utilitzar el 81.3 és perfectament constitucional.

Perquè no hi havia altra alternativa, perquè el 135.2, se'n recorden perfectament, que fou suspès pel Tribunal Constitucional. I també, recordin els grups que en aquell moment van presentar els corresponents recursos..., més enllà que *ex post* es pot presentar un recurs, per tant, es poden suspendre determinats actes que es fan al Parlament de Catalunya. Per tant, no s'entén, en cap cas, que s'hagin de prendre neces-

sàriament mesures penals per resoldre una qüestió que es pot resoldre des d'un punt de vista parlamentari i que, a més, es pot resoldre, hi insisteixo, posteriorment als corresponents recursos. El que és cert és que tothom està d'acord que amb el 81.3 es podia modificar l'ordre del dia d'aquell Ple.

I l'altra qüestió era fins a quin punt la Mesa, que és una qüestió també per alguns de vostès discutida, havia de necessàriament admetre a tràmit les corresponents proposicions de llei. Les havia d'admetre a tràmit bàsicament per una qüestió i és que la Mesa d'un parlament no té cap mena de competència en limitar el debat, ni tan sols en dirimir si una proposició de llei és constitucional o no ho és. De fet, el Tribunal Constitucional sempre havia pensat això, la Mesa ha de tramitar pràcticament d'ofici aquestes proposicions de llei, bàsicament, perquè no té dret a entrar en les qüestions de fons, no ha d'entrar precisament en l'àmbit de l'oportunitat política. L'oportunitat política precisament el que fa la Mesa és traslladar-la al Ple, que és aquí on hem de discutir si una proposició de llei d'alguna manera satisfà les inquietuds d'un grup parlamentari o d'un altre.

I el que és cert és que el mateix Tribunal Constitucional va plantejar, com a conseqüència del que es portava a terme o de les proposicions de llei que es portaven a terme al Parlament de Catalunya, un canvi de doctrina només per al Parlament de Catalunya. Això es pot justificar? Això té sentit des d'un punt de vista jurídic? A tots els setciències que de vegades donen lliçons de parlamentarisme, a tots aquells savis que ens expliquen com hem de fer les nostres coses o com les havia de fer la Mesa, els dic sincerament que, l'admissió a tràmit, el Tribunal Constitucional havia dit sempre que no tenia d'alguna manera valoracions de caire subjectiu.

El que ha passat és que ha fet un canvi de doctrina, i la pregunta és: totes les meses dels parlaments de tot l'Estat, al Congrés dels Diputats també hauran de fer un canvi de doctrina? És a dir, també tindran dret ara a limitar des d'un punt de vista i estudiar la constitucionalitat de les proposicions de llei que es presentin? Això són preguntes que algú ha de respondre quan defensa que realment aquestes propostes no s'havien d'haver admès a tràmit. Aquestes són qüestions que s'han de respondre. És una mena de control previ? No hi ha possibilitats amb posterioritat de revisar aquesta constitucionalitat?

Totes aquestes qüestions, hi insisteixo, s'han de resoldre. I no les ha resolt la jurisprudència, entre altres coses perquè només hi ha hagut pronunciaments a partir del que ha fet el Parlament de Catalunya. Llavors, el Parlament de Catalunya té un reglament. Certament..., i ho diu una persona, precisament, no dubtosa d'independentisme, però d'una capacitat jurídica indiscutible, que és Diego López Garrido, precisament el diputat que va portar, d'alguna manera, o que coneix perfectament quan es produeix una rebel·lió i quan no es produeix una rebel·lió; diu que no hi ha hagut rebel·lió en el nostre cas, en aquest cas precisament.

Però, no obstant això, com que és un estudiós de la matèria, és una persona amb categoria jurídica, també diu que, certament, els reglaments parlamentaris han de tenir flexibilitat, que han de facilitar la tasca de tots els diputats i tots els grups parlamentaris i que, evidentment, s'ha de respectar l'autonomia dels parlaments; evidentment, els autonòmics, i també s'ha de permetre l'autonomia, precisament, en el Congrés dels Diputats i en el Senat. I això ho diu un diputat de prestigi, de prestigi no només polític, sinó també acadèmic; és una persona que, realment, ha estudiat a fons el parlamentarisme en diferents ocasions i defensa l'autonomia de la Mesa del Parlament a l'hora de plantejar aquestes qüestions.

Totes aquestes qüestions, que són molt de caire tècnic, certament, ajuden a trencar un relat que era el que ha defensat el senyor Fernández, que, aquí, ha dit, anàvem *a saco*.

El Grup Parlamentari Popular, aquell dia, també anava *a saco* –*a saco*. (*Aplaudiments*.) I l'hi puc dir jo, que anava *a saco* també, també anava *a saco*. Per tant, no

hem d'anar *a sacco*. Però, en tot cas, no hi hem d'anar tots *a sacco*, hem de fer una revisió crítica, que li agrairia que també la fes.

Altra cosa és que es tractava de fer un debat sobre el 6 i 7. Certament, la senyora Arrimadas no ha fet o no ha parlat pràcticament del 6 i el 7, ni tan sols ha aprofundit en la qüestió, potser, més discutible, que és la qüestió que té a veure amb el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Com que estàvem davant d'un procediment que no és el comú, sinó que és bàsicament l'especial, que és el que permet modificar i alterar l'ordre del dia, i, per tant, això genera un procediment diferent, també permet la votació del plenari, que és sobirà, eximir, per part del Ple, de certs tràmits i d'alguns tràmits que la doctrina també té dubtes en respecte si el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que és preceptiu, però, en cap cas, és vinculant, forma part del nucli essencial del que són les funcions o les qüestions a desenvolupar pels diputats. És a dir, forma part d'aquest nucli essencial, es pot considerar afectat un dret fonamental el fet de no haver sol·licitat el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries?

Doncs hi ha molta gent que diu que no, i també hi ha doctrina que diu que sí. Però aquesta qüestió és tan conflictiva com per haver-nos de plantejar que això pot portar gent a la presó? Que pot, d'alguna manera, ser objecte de querelles per rebel·lió o per altres delictes? Només era el problema, realment, del Consell de Garanties Estatutàries? Probablement, tal com va fer el juliol amb el 135.2, hauria passat que tot i el plantejament del Consell de Garanties Estatutàries, el Tribunal Constitucional, amb posterioritat, va acceptar que la lectura única era perfectament constitucional, sempre que, des d'un punt de vista reglamentari, també, es procedís a definir quin és el procés perquè els grups de l'oposició puguin portar a terme les esmenes, que em sembla molt adequat i, precisament, molt lògic.

També què demostra aquesta qüestió? Doncs demostra que segurament els reglaments també estan per millorar-los i per fer modificacions. Si hi ha qüestions del Reglament que consideren que no són adequades o no satisfan, d'alguna manera, també l'evolució que ha tingut el parlamentarisme, fem modificacions al Reglament, però fem-les en la comissió corresponent i fent-les, definitivament, per resoldre i per facilitar, precisament, des del *ius in officium*, que és el que interessa, que els diputats puguin treballar i es puguin expressar amb el màxim de llibertat les seves opinions i els seus vots. Perquè hi ha una altra qüestió que el gran relat, que, certament, es va acabar consolidant, és fins a quin punt la inviolabilitat i la immunitat parlamentàries es poden aplicar en aquest cas o no es poden aplicar en aquest cas.

Els diputats de totes les cambres, els diputats del Congrés dels Diputats, els diputats d'aquest Parlament, tenen llibertat absoluta per opinar el que creguin convenient. (*Aplaudiments.*) Això és bàsic i fonamental, i està reconegut, fins i tot, pel Tribunal Constitucional. I estan protegits.

I, a més a més, els diré una qüestió, que és interessant, o sigui, no és una prerrogativa ni un privilegi, perquè a vegades es plantegen certes qüestions com una mena de privilegi. No són privilegis, són prerrogatives de caire funcional, que vol dir que el dia que vostès deixin de ser diputats no tindran aquesta protecció. Estan aquí en representació de ciutadans i ciutadanes d'aquest país que els han encomanat o ens han encomanat una tasca i per això hem de poder parlar i fer amb llibertat, respectant el Reglament del Parlament de Catalunya, però actuar i fer amb llibertat, hi insisteixo.

Hi ha una altra qüestió, també, que té a veure amb la immunitat i la inviolabilitat, no es poden instar processos penals per intentar modificar les majories parlamentàries en un parlament. Això és la immunitat parlamentària, d'això tampoc se'n parla suficientment i també és una qüestió que s'hauria de considerar. No hi pot haver processos penals que modifiquin el que ha estat la decisió legislativa i el vot dels ciutadans. El poder legislatiu, el poder executiu i el poder judicial han d'estar oportunament separats, no hi ha d'haver vinculacions ni condicionants ni participacions

ni coincidències, cadascú ha de desenvolupar la seva tasca. I em sembla que aquest és un principi absolutament estratègic del que és l'estat de dret i la democràcia, que és la separació de poders.

En definitiva, una altra qüestió que m'ha sobtat avui, i no és que li tingui fixació a la senyora Arrimadas, però m'ha sobtat, sobretot, perquè és de primer de dret penal, a més a més, la part general, no es presenten querelles en fets futuribles, no es presenten querelles. *(Aplaudiments.)*

Es presenten querelles una vegada han succeït determinats fets. I, a més, s'han d'adequar a la tipicitat corresponent i s'han d'haver produït els que realment diu el Codi penal, perquè el Codi penal tampoc es pot interpretar. El Codi penal defineix quins tipus penals li corresponen i quines penes, a més a més, s'atribueixen. No es poden presentar querelles de futur. Perquè això se'n diu, doctrinalment, també «dret penal de l'enemic» o, pitjor encara, que és el dret penal preventiu, que això és injustificable, no té cap mena de sentit, però, des d'un punt de vista jurídic, per descomptat, i tampoc des d'un punt de vista polític. No resoldrem res, res, absolutament res més amb més querelles –res–; no es resoldrà res.

El problema, precisament, del que hem viscut aquests darrers temps és que alguns van fer deixadesa de les seves funcions polítiques i van traslladar la problemàtica política als jutges, a la justícia, i tant és negatiu –ja s'ha dit també– judicialitzar la política com polititzar la justícia. Tot és negatiu. Estem aquí per resoldre els problemes i, amb diàleg, és obvi que hi podem treballar a fons, fins al punt que jo soc dels que defenso que vostès... –i no en tingui cap dubte–, vostès són tan catalans com jo, només faltaria. N'estic absolutament convençut, i els respecto la seva representativitat, i els respecto, precisament, el que representen.

El president

Diputat...

Lluís Guinó i Subirós

I també els dic i també els convido...

El president

Se li ha acabat el temps.

Lluís Guinó i Subirós

...a treballar una mica més en el futur del país, perquè vostès, certament, van guanyar les eleccions en vots i tenen més responsabilitats que les que realment vostès exerceixen.

El president

Diputat...

Lluís Guinó i Subirós

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, per respondre als grups, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; bona tarda, president. Bona tarda a tothom. Contestaré als grups. A en Lluís Guinó, gràcies per aquesta lliçó de parlamentarisme, i també de dret penal, però suposo que, acostumats a justificar i a acceptar que pugui haver-hi una presó preventiva, doncs, ja no ve d'aquí, fem també querelles preventives, oi?, i potser el proper pas serà, no ho sé, una querella per pensar o una querella per somiar. Ves a saber què és el que ens vindrà en el futur, no?

Però, senyora Arrimadas, miri, com més amenaces, més democràcia; com més amenaces, més dret a tenir drets i com més amenaces, més fam de justícia. Repeteixo sovint un frase de Pau Casals, molt bonica, que diu: «La terra es torna cel quan no tens por. No tingueu por de ser homes i dones lliures.» Doncs miri, com li recordava la diputada de la CUP, no tenim por, no tenim por de les seves amenaces; és que no tenim por, de debò –no tenim por. I els segueixo convidant, els segueixo convidant, a vostès, també, al debat magnífic de la democràcia i del parlamentarisme i el dret a parlar i a parlar de tot.

Senyor Iceta, li agraeixo que hagi centrat el seu discurs en el que era l'objecte d'aquest debat. Vós i nosaltres, probablement, tenim una manera d'entendre diferent la legitimitat i la legalitat, sobretot, aquesta legalitat que ens ve imposada per una constitució que es basa en la indissoluble unitat d'Espanya i no en la democràcia. Aquí, realment, ens separa una profunda discrepància.

Però deixi'm agafar les parts positives del seu debat. Deixi'm agafar la seva aposta pel diàleg. Espero que ens veiem, doncs, al Palau de la Generalitat al voltant del 8 de febrer, que és quan crec que valdria la pena que tinguéssim aquesta nova sessió de la Taula per al Diàleg. Gràcies també per parlar de negociació i pacte, i per dir que la societat catalana no està fracturada, que està dividida. Em sembla que són termes interessants per anar en aquesta via, en el sentit que entenc que aquesta divisió és una divisió de debat, és una divisió política, però que no està fracturada.

Jo sí que li demano, eh?, a vostè i al seu grup, especialment al PSOE, és que encara no coneixem quina és la proposta del Partit Socialista. No coneixem quina és la proposta per a Catalunya.

A En Comú Podem, no puc compartir la seva anàlisi dels dies 6 i 7 de setembre, però li agraeixo el suport als presos polítics i als exiliats, com li agraeixo també que hagi parlat de polític, d'humanitat i d'empatia. Però, senyora Albiach, vigili, eh?, per dir aquestes coses, et poden caure querelles; per tant, anem tots bastant en compte.

També m'agrada que hagi parlat d'una Catalunya republicana. Sap que aquí també ens hi trobem. Però encara m'agradaria més que parlés de com exercim el dret a l'autodeterminació per fer realitat aquestes boniques paraules de la Catalunya republicana. No ens podem quedar només amb les paraules, sinó com exercim el dret a l'autodeterminació.

A les companyes de la CUP, gràcies per aquest elogi a la paraula –a la paraula–, al debat i a la democràcia. Penso que era això en essència el que avui volfeu transmetre.

Al diputat d'Esquerra Republicana, gràcies, de nou, per un gran parlament.

I, amic Lluís Guinó, penso que queda inscrit, doncs, en l'acta de sessions del Parlament aquest elogi al parlamentarisme, a la democràcia, al que som. I permeteu-me que acabi, doncs, agraint-te a tu, aquells dies, la teva tasca, la vostra dignitat, en tots aquells dies. I, amb tu, permet-me que també faci l'homenatge a tota la resta de companys de la Mesa i de gent que va estar compromesa, com la Carme Forcadell, com l'Anna Simó, com en Joan Josep Nuet (*aplaudiments*), com la Ramona Barrufet, com en Lluís Corominas.

Moltes gràcies a ells.

El president

Gràcies, president. Ara, amb temps proporcionals per als grups, correspon tres minuts per a cada grup parlamentari, un i mig per als subgrups. Té la paraula, en primer lloc, la diputada Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señor Torra, es usted impermeable a lo que le digan y a la realidad. Le salimos recordando que usted mismo ha presentado querellas contra cinco personas y vuelve a salir a la réplica y dice que presentar una querella es

amenazar. ¿Entonces, usted nos está amenazando? ¿Usted está amenazando? ¿Usted está judicializando la política? ¿O es que, como usted sigue esta tendencia de pensar que lo que ustedes hacen está bien y lo que los demás hacen está mal, sus querellas son buenas y nuestras querellas son malas?

Ustedes van a tener que responder ante la justicia, como cualquier ciudadano de a pie, y no por hechos futuribles, por los hechos que ya han hecho ustedes o han dejado de hacer, como era su obligación. Y eso, cuando quiera, si quiere el señor Guinó, un día que tengamos más tiempo podemos, aquí, debatir que..., además, derecho penal era una de las asignaturas que más debate siempre generaba en las clases de derecho; lo podemos hablar cuando usted quiera.

Pero no es una querella por futuribles, es que el Gobierno ya ha tenido responsabilidades en lo que puede pasar. (*Veus de fons.*) Sí, a la hora de impedir hechos delictivos; a la hora de no blanquear actos violentos; a la hora de hacer un llamamiento para que no se cometan ilegalidades; a la hora de intentar evitar delitos. ¡Pues, claro que puede tener responsabilidades! Ya lo debatiremos cuando usted quiera, con un café por delante, lo que es el derecho penal.

¿Saben ustedes por qué no pueden decir quién tiene que entrar o salir de la cárcel? Porque el día 6 y 7 ustedes no se salieron con la suya. ¿Saben ustedes por qué no pueden decidir qué es delito o qué no? Porque ustedes no se salieron con la suya, y no pueden elegir a los jueces a dedo. ¿Saben ustedes por qué no pueden impedir manifestaciones de constitucionalistas, como le gustaría hacer al señor Buch? Porque ustedes no se salieron con la suya. ¿Saben por qué ustedes no pueden borrarlos de la sociedad, como hizo el Gobierno de Eslovenia con todos los que ellos no consideraban eslovenos después de la guerra y después de la declaración de independencia? Porque ustedes no se han salido con la suya. Lo han intentado, y de hecho lo siguen intentando, porque ustedes siguen en el golpe, ese golpe que se inició el 6 y el 7, ustedes siguen, siguen, pero si no lo han conseguido, señor Gómez del Moral, si usted no puede decidir quién entra o quien sale en la cárcel, si usted no puede decidir si lo que se produjo aquí fue una violación de derechos o no, porque lo hace un juez, es porque ustedes no se salieron con la suya. A usted le gustaría decir que es delito, ¿verdad? A usted le gustaría decir quién tiene que entrar en la cárcel o salir, ¿verdad? Pero no se salieron con la suya, y no lo van a conseguir, porque esa es la república a la que a ustedes les gustaría llevarnos, en la que ustedes querrían vivir.

Desde luego, no van a tenerlo fácil. En esa violación reiterada de nuestros derechos, en esa humillación de los catalanes no independentistas, en esa eliminación *de facto* de todos los catalanes que no somos independentistas, que es lo que hicieron ustedes eliminando a los representantes de los catalanes no independentistas el 6 y el 7, ustedes no se van a salir con la suya, porque van a tener enfrente al estado de derecho, porque van a tener enfrente a más de media Cataluña, y también, para que lo sepan, van a tener enfrente al principal partido de la oposición, que ganó las elecciones y que es Ciudadanos.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del diputat senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, primer un petit comentari sobre una qüestió que em sembla rellevant, i és felicitar en Lluís Guinó per la seva intervenció. Discrepo de moltes de les coses que ha dit, però quan una intervenció afegeix valor –i no n’hi ha tantes–, s’ha de reconèixer. (*Aplaudiments.*) Una segona cosa que volia fer és replicar un grup que m’ha alludit, o ha alludit el nostre grup sense necessitat, que és el grup dels comuns. Vostè parlava de la

nostra fundació, de si ens reconeixíem o no. Miri, jo el que no reconec són els nous comuns amb el vell PSUC, quan declara que la Constitució és antidemocràtica i antisocial.

President, per reprendre una cosa de la seva intervenció inicial, vostè deia: «Juguin a la política.» Ens ho deia a tots. Si m'ho permet, per jugar cal comprometre's a complir amb les lleis i acceptar l'àrbitre; llavors es pot jugar. Vostè parla molt, i amb raó, de la democràcia. La democràcia no és només la regla de la majoria, també ho és el respecte a les minories i el respecte als procediments, i d'això és del que jo crec que havia d'anar el debat d'avui.

I acabo amb qüestions que ha citat ara en la seva intervenció final. Sobre la legitimitat, miri, de la constitució americana no en queda ningú que la votés, i no per això deixa de ser respectada per una majoria. Per tant, el problema no és aquest, sinó senzillament una societat pot haver evolucionat i no sentir-se representada, i per això afortunadament les constitucions es poden reformar, més encara la nostra, que ho pot ser en la seva integritat.

Segona qüestió que tenia a veure també amb la Constitució. Miri, només un diputat català, l'honorable Heribert Barrera, va mencionar com a criteri de no acceptació de la Constitució el no reconeixement del dret d'autodeterminació. Jo ho sé perquè el meu avi, que encara recordava la vella Esquerra Republicana, em va fer comprar un petit opuscle editat suposo que per Esquerra, amb el discurs del Molt honorable Heribert Barrera en el debat constitucional.

Per tant, no crec que una discrepància que era legítima, però que llavors representava el que representava, pugui ser esgrimida avui com a element d'impugnació del conjunt, crec que no. I compte quan parlem de legitimitat, perquè abans també algun diputat ha deixat anar que les eleccions del 21 de desembre no eren legítimes. Escolti'm, si aquelles eleccions no eren legítimes, aquesta cambra no ho seria, i jo crec que això sí que ens portaria per un camí molt complicat.

I, per últim, proposta del PSOE. President, la proposta del PSOE vindrà inspirada per la declaració de Granada, per la declaració de Barcelona, per una reforma constitucional amb un sentit federal i per un nou pacte d'autogovern expressat amb una reforma estatutària. Si ara vostè surt i diu: «Ah, és que això a mi no m'hi agrada.» No cal que pugui per dir-m'ho, ho sé perfectament. Però la proposta és coneguda. Aquí el problema no és la proposta d'un o d'altre, sinó si podem entre tots construir-ne una...

El president

Diputat...

Miquel Iceta i Llorens

...que sigui acceptada per una àmplia majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, de la diputada senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Senyor Iceta, des d'ací tot el reconeixement i l'agraïment als demòcrates que van fer possible la Constitució del 78, però també dir que l'article 135 de la Constitució, la monarquia, els privilegis de l'Església i la manca de blindatge dels drets socials, és antisocial i és antidemocràtic, i per això volem reformar la Constitució. Tot el reconeixement i l'agraïment a qui va fer possible aquell pacte, però ara s'ha de canviar. *(Aplaudiments.)*

Senyora Arrimadas, vostè parla amb una frivolitat i amb una alegria de la intervenció permanent de les institucions catalanes i del nostre autogovern que espanta.

Jo ho he repetit mil i una vegades: la via unilateral ha fracassat, no aporta solucions per a Catalunya, no té legitimitat democràtica, però és que la seua proposta d'un 155 permanent, la intervenció permanent del nostre autogovern, el que suposa és un canvi constitucional per la porta de darrere que no té cap ratificació popular. Hi insisteixo: un 155 permanent per a Catalunya, al que està obrint la porta és a una modificació, a una mutació constitucional que no té cap ratificació popular.

Per això nosaltres ja vam plantejar un recurs davant del Tribunal Constitucional per a l'aplicació del 155. Així que abandonin aquesta política de testosterona que no els portarà a bon lloc i facin política. Els ho demanem per favor. Entre els seus canvis constitucionals per la porta de darrere, i les querelles contra el president de la Generalitat, no sabem si segueixen en la seva competició particular amb Vox o senzillament tenen un atac de nostàlgia del passat. No trobaran la figura dels governadors civils a la Constitució del 78, senyors i senyores de Ciutadans. Així potser entendríem millor que no hagin volgut donar suport avui a l'Ajuntament de Barcelona a prohibir la Fundació Francisco Franco. Potser és això. Per què es neguen a acceptar els paràmetres europeus normals en els quals venerar la figura d'un dictador genocida està fora de les regles del joc? Potser ens ho haurien d'explicar.

Mirin, estem davant d'una cruïlla històrica, davant l'amenaça constant del 155, de la repressió i la retallada de drets i de llibertats, de la judicialització de la política, de la corrupció i la politització de la cúpula judicial, de la descomposició de l'ordre constitucional, d'uns nivells de desigualtat que estan fent pols les classes treballadores, però nosaltres estem convençudes que un altre país és possible, un país amb un full de ruta clar, on la ciutadania sap cap on va, i sap cap on va el seu Govern, amb el blindatge de drets socials, amb les llibertats i els drets civils i polítics garantits, i amb un diàleg que sempre serà imprescindible per defensar l'autogovern i les institucions de Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, té la paraula la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé, des d'aquí l'escó. Sobre algunes qüestions que s'han dit, nosaltres continuem insistint que la via unilateral és una via per eixamplar drets, i els estenem la mà als companys dels comuns per analitzar i aprofundir en com l'aliança entre la desobediència institucional i la desobediència popular i social és una via d'èxit per eixamplar drets. I ho podem fer. Parlem-ne. Veiem quina és la via i no ens emmarquem en una constitució que, com molt bé ha dit, és una constitució que retalla drets per sistema, sigui per l'article 135 o sigui perquè la unitat d'Espanya esdevé sagrada i no permet donar veu a la paraula.

A la resta, als del 155, lamentar una vegada més haver-se abstingut i haver renunciat a fer un debat polític real en el marc d'un referèndum, i haver defensat el «no», el «no» com una opció legítima, el «no» com una opció democràtica, no com una opció que imposen per via antidemocràtica. Hi insistim: dues caselles, la del «sí» i la del «no», la de l'autodeterminació, la que dona la paraula a tots i a totes, pensin com pensin.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; muchísimas gracias, presidente. Bien, a mí me encantaría, como ha hecho el señor Iceta, poder felicitar al señor Guinó. He hecho un esfuerzo íntimo, pero no

puedo. No puedo, porque lo que ha hecho, con una buena técnica parlamentaria, es establecer una falsa y perversa simetría, señalando que, bueno, que aquí todos tenemos más o menos la misma culpa, que todos tenemos que hacer autocrítica. No. En absoluto. En absoluto, porque debo recordarle que a nosotros..., que efectivamente no nos tomamos con muy buen humor que se nos negara la palabra apelando a artículos concretos del Reglamento, de manera reiterada durante toda la mañana del día 6. Eso ocurrió. Luego el día 7 rectificaron, porque se dieron cuenta, leyendo las crónicas parlamentarias, de las críticas que estaban recibiendo del conjunto de la sociedad catalana. Pero eso pasó durante todo el día 6. Sería mejor que reconociera que todo se les fue de las manos, que la unilateralidad conduce a la falta de democracia, y que al final, lo que ustedes intentaron hacer aquí fue un experimento iliberal en la línea de los regímenes nacionalpopulistas que están proliferando por desgracia y que están atacando la democracia en toda la Unión Europea.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Republicà, del diputat Gerard Gómez del Moral. Quan vulgui.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Gràcies, president. Miri, senyora Arrimadas, cap proposta, mai, mai fan una proposta, i això és molt, molt decebedor, perquè sempre van a la contra, sempre miren el passat, sempre estan en contra del que hem fet uns, sempre volen posar l'accent més fort en contra del que han fet uns altres, mai, mai cap proposta. I sembla..., a vegades fa la sensació que tenen, no s'ho prenguin malament, però, una certa al·lèrgia a la democràcia. Ho dic en el sentit que no accepten els resultats que vota aquest Parlament, estan en contra del que vota aquest Parlament, estan en contra que hi hagi urnes, estan en contra que hi hagi acords, estan en contra que hi hagi diàleg, estan en contra que hi hagi referèndums... Home, doncs, la democràcia justament es basa en que tothom pugui votar i entre tots construïm un futur.

Però, clar, és que sembla que vosaltres vulguin prohibir el que no els agradi. Sembla que vostès només entenguin el llenguatge de la repressió i la prohibició. Miri, sap qui ha escollit *los jueces a dedo*? L'Estat espanyol, perquè ha vulnerat el jutge predeterminat per la llei. Són vostès els que han escollit els jutges *a dedo* dels que jutjaran els presos polítics. És l'Estat espanyol, vulnerant principis que estan en la Constitució, i en totes les legislacions. Sap qui *quiere borrarlos de la sociedad*, senyora Arrimadas? No, no gesticuli, si no passa re, si el debat hi és per parlar. Sap qui ens vol esborrar de la *sociedad*, qui vol il·legalitzar els partits independentistes, qui vol modificar les lleis perquè els independentistes no tinguin veu al Congrés dels Diputats, que són vostès, per cert, qui vol aplicar un 155, destituir el president Torra i aplicar un 155 carregant-se l'autogovern? Són aquests els que volen esborrar el que no els agrada, que és l'independentisme. I ara vostès plantegen un 155 sense final.

I sap per què crec que el vol aplicar? Li llegiré aquella no intervenció, que no devia poder fer en el debat del 6 de setembre, com la va acabar vostè. Deia: «Le digo: nos veremos en las urnas de las elecciones, en las urnas con garantías. Y estoy convencida que después de esta etapa negra vamos a conseguir tener una alternativa en Cataluña que piense en todos los catalanes.» Per què volen aplicar el 155? Perquè no van guanyar, perquè no accepten el resultat de les eleccions. (*Aplaudiments.*) Perquè vostè deia que *nos veríamos en las urnas*, per això van acceptar el 155, però com que no van guanyar, doncs llavors no els agrada.

Mirin, vostès són un partit inútil, i no ho dic en to pejoratiu, ho dic en to descriptiu, no útil. I jo vull apel·lar als seus votants, perquè hi ha molta gent que els van votar probablement perquè vostè fos presidenta, perquè estaven en contra dels independentistes, perquè potser van trobar que no s'havien fet les coses bé. I vostè quines

solucions els han donat? Ni una. Ni una. Parlen de concòrdia però només busquen la divisió. El president Torra els convoca i no hi van. Parlen de «*neutralidad en las playas*», i lloguen un avió per posar un logo de Ciutadans a totes les *playas*. Parlen de *señalamientos* y lloguen un autobús amb la cara del meu president i del president Puigdemont, que el fan circular per totes les ciutats d'Espanya. Vostès són una incoherència total –total. (*Aplaudiments.*) I, per tant, senyora Arrimadas –i acabo, president...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Per tant, senyora Arrimadas, vostès representen tot el contrari del que *a priori* diuen representar.

(*Aplaudiments.*)

El president

És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Lluís Guinó. Quan vulgui.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, president. President, consellers, en primer lloc el que haig de fer és agrair les paraules del diputat Iceta, especialment per la seva trajectòria i la seva vàlua com a diputat. És un gran parlamentari i, per tant, des d'aquest punt de vista, agraeixo encara més el seu elogi.

Una altra qüestió que volia posar sobre la taula també i que té a veure amb el senyor Fernández. En l'anterior Mesa del Parlament vostès hi eren i podien participar a totes les meses, i no necessàriament per Reglament, formalment, hi haurien d'haver estat. Hi participaven amb veu –amb veu–, no amb vot, però participaven amb veu en totes les meses. Per tant, no es queixi de restriccions en els seus drets. En l'anterior legislatura. Sí, sí, sí. Vostè..., vostè no tenia vot per les eleccions del Parlament de Catalunya a formar part de la Mesa, i va ser un acord de la Mesa, que em sembla, a més a més correcte i el defensaria, que vostès estiguessin a la Mesa amb veu. Hi participaven molt activament, vostè ho sap. Vostè ho sap, que hi participaven molt activament.

El tema del nacionalpopulista i totes aquestes històries, si vol, tal com ha dit la diputada Arrimadas, amb un cafè, en podem parlar, però estem en el plenari del Parlament i em sembla que hem de parlar de qüestions més objectives i que es puguin acreditar empíricament. Respecte a això, queda clar que vostès podien parlar amb la Mesa del Parlament... (*Veus de fons.*) Sí, que vostè no hi era, senyor Fernández, però hi havia la seva companya, sí, sí, que feia intervencions. (*Veus de fons.*) Què vol dir, aquí? No, no...

El president

No entrin en un debat entre vostès.

Lluís Guinó i Subirós

...més enllà del debat, participaven de la Mesa, i a la Mesa hi havia diàleg i hi participaven activament.

Segona qüestió, i me n'he oblidat també, i fa referència també a les crítiques que de vegades es fan a l'expresident Zapatero. L'any 2005, qui pren la iniciativa per despenalitzar, precisament, i per treure de l'àmbit del dret penal, poder tirar endavant un referèndum, poder participar activament en un referèndum, no protegint només els polítics que inicien, des d'un punt de vista, les tasques per fer un referèndum, fins i tot els ciutadans que tenen voluntat de col·laboració, va ser el president Zapatero. Va despenalitzar l'exercici del dret a referèndum, certament. I això s'ha de reconèixer. I aquest és un altre punt que també caldria posar sobre la taula.

I, en definitiva, també, aplicar i cridar al 155 sempre tampoc està justificat des d'un punt de vista constitucional. Sí, aquesta Constitució que vostès defensen no permet aplicar *sine die* el 155, no sé d'on ho han tret, això. És que fins i tot el Tribunal Constitucional estic segur que els dirà que no ho poden fer, això.

Tornem a una mínima normalitat, que és que aplicar per sistema el 155 no és possible. Estem davant d'una acció i una activitat absolutament excepcionals i que es va donar per un conjunt de circumstàncies que nosaltres no compartim. Però és clarament una decisió política que no havia de comportar necessàriament mesures penals. I aquesta és la gran diferència entre tornar a demanar el 155...

El president

Diputat...

Lluís Guinó i Subirós

...o entendre que el 155 era una decisió política, que nosaltres mai hem compartit ni compartirem, però no li dona dret a aplicar-la sistemàticament...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps.

Lluís Guinó i Subirós

...perquè és una mesura clarament excepcional.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Un cop acabat aquest debat, els faig avinent que, d'acord amb... Sí, senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí; és per una contradicció amb el senyor Guinó.

El president

Digui. Trenta segons.

(Remor de veus.)

Santi Rodríguez i Serra

No, és molt, molt breu.

El president

Si és una contradicció, eh?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, sí, és una contradicció, perquè, tot i que l'objectiu...

El president

Perquè al·lusions, s'han alludit tots...

Santi Rodríguez i Serra

No, contradicció, president –contradicció.

El president

Molt bé. Digui, digui.

Santi Rodríguez i Serra

Sí. Tot i que l'objectiu de la sessió és el 6 i el 7 de setembre en el Ple del Parlament i no la Mesa del Parlament, sí que recordar-li al senyor Guinó que ha afirmat que el nostre grup parlamentari no tenia vot en aquella Mesa perquè no li corresponia per resultat electoral..., recordar-li al senyor Guinó que, segurament, per interès polític d'algú, el nostre grup es va quedar sense vot a la Mesa del Parlament i, en

canvi, sí que va tenir vot a la Mesa del Parlament un altre grup amb menys diputats que el nostre propi, perquè segurament a alguns grups els interessava que la majoria resultant fos d'aquesta manera i no d'una altra.

El president

Molt bé. Gràcies, senyor Rodríguez. *(Lluís Guinó i Subirós demana per parlar.)*
Sí? Senyor Guinó, però els demanaré que no entrin en un debat amb vostè. Si és per fer una contradicció, també.

Lluís Guinó i Subirós

No, és perquè em dona peu a una qüestió que té a veure, per contradiccions, amb el que comenta el diputat del Partit Popular.

El president

Si és per contradiccions, sí, hi insisteixo.

Lluís Guinó i Subirós

És igualment respectable el dret a les minories i a respectar els drets a les minories, és igual de respectable també, però, que les minories no puguin bloquejar precisament els drets de la majoria. Això configura la democràcia. Respectar les minories però tampoc s'ha de considerar la capacitat de bloqueig de les minories respecte a determinades qüestions. Simplement això.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Ara sí, un cop acabat aquest debat, els faig avinent que, d'acord amb la seqüència acordada a la Junta de Portaveus, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució és avui, a les set de la tarda; la qualificació i comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa serà quinze minuts després, és a dir, a un quart de vuit de la tarda, i el termini per presentar les propostes transaccionals serà demà, dijous, a les dotze del migdia.

Els recordo que, tal com es va acordar també a la Junta de Portaveus, aquest termini és improrrogable. La comunicació als grups i subgrups parlamentaris de les propostes admeses per la Mesa es farà dijous a dos quarts d'una del migdia, aproximadament. I la presentació i votació de les propostes de resolució serà dijous a la tarda, previsiblement cap a dos quarts de cinc de la tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn social del rescat bancari

302-00045/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el retorn social del rescat bancari, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Per exposar-la té la paraula la diputada senyora Eva Baró. Quan vulgui, diputada, i, en tot cas, esperi's que els diputats i diputades que ho vulguin abandonin l'hemicicle en silenci.

(Pausa.)

Eva Baró Ramos

Bé; gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, el darrer Ple vam presentar una interpellació al Govern sobre el retorn social del rescat bancari. Vam recordar que el rescat havia pujat uns 75.000 milions d'euros, que s'havia produït degut a l'esclat d'una bombolla immobiliària que la mateixa banca havia anat atiant. En aquell moment el Govern espanyol va abordar com va abordar el rescat bancari: sota la batuta d'una troica implacable i sense cap tipus de

comentari ni de retorn, sense «retxistar», eh?, sense obrir la boca. Així que va resultar que el més feble pagava la festa, la barra lliure al més poderós: el món al revés.

El sanejament de la situació també va implicar la creació d'aquesta societat, la Sareb, que aglutinava els actius tòxics i tenia l'encàrrec de comercialitzar-los per contribuir a retornar el deute. A hores d'ara, és un encàrrec en el que no està reeixint, segons un informe del 2016, és a dir, que a hores d'ara la Sareb ni treu benefici ni permet que ningú es beneficiï dels seus actius. D'això fa quasi deu anys i a vegades sembla que ja ningú recordi que el rescat bancari es va produir sense cap tipus de retorn, sense cap tipus de compensació ni de contrapartida. En tot aquest temps, la Sareb mai ha tingut cap mandat ni cap compromís formal en aquest sentit.

Fa quasi deu anys que estem en aquesta situació –deu anys. I aquesta moció ens interpel·la directament a tots i cadascú de nosaltres en tant que representants de la ciutadania que va patir les conseqüències d'una crisi econòmica i que va assumir el rescat de la banca. Aquesta moció ens fa una pregunta: ens quedem com estem deu anys més o fem alguna cosa? Seguim fent, de manera ocasional, grans denúncies, grans proclames de màxims? O assumim una proposta molt més humil, certament, de consens, però també més viable i també més realista, i comencem tots plegats a prendre partit allà on podem incidir? Movem fitxa o no movem fitxa?

Aquesta és una moció sobre el retorn social del rescat bancari. I, per tant, debat..., pretén debatre sobre quines mesures podem impulsar i quines podem exigir des d'aquest Parlament entre tots nosaltres, per tal de forçar el responsable últim del rescat: el Govern espanyol. Òbviament que el rescat bancari va ser causat per un esclat de la bombolla immobiliària i per tant, òbviament que, indirectament o no tan indirectament inclús, parlem d'habitatge, però aquesta no és una moció sobre polítiques d'habitatge, ni una moció per instar la Generalitat a fer o a deixar de fer quelcom en aquesta matèria.

Jo, abans de començar, voldria agrair a tots els grups sense excepció les esmenes presentades. Ahir vaig poder parlar amb tots ells i, certament, la majoria de les esmenes no les hem acceptat. No les hem acceptat no pas perquè no en compartíssim el rerefons –i d'això n'estic completament convençuda i així ho sento i així ho dic–, sinó perquè hem intentat preservar el sentit i l'objectiu de la moció, filtrant aquells aspectes que ens semblava que traslladaven el focus d'atenció. Perquè el focus d'atenció volem que sigui la falta de retorn social del que va ser el rescat bancari més gran de la història d'Espanya i exigir als responsables que moguin fitxa.

Tot i així, jo entenc, i em faig el càrrec, que alguns companys, diputats d'altres grups parlamentaris, poden estar molestos per això, perquè podem no haver acceptat algunes de les esmenes, o força de les esmenes. La línia, a vegades, és borrosa i és possible que no ens n'hàgim sortit tan bé com volíem, però, tanmateix, penso, honestament, que si el compromís amb el que estem debatent és ferm, més enllà d'aquest legítim i conjuntural malestar, penso que no hi ha motius objectius per no donar suport a aquesta moció i per no empènyer junts per resoldre una situació que fa massa anys que dura.

Per tant, aquesta moció, d'alguna forma, vol posar de manifest quina és la voluntat real de tots els grups a l'hora d'assumir la part de responsabilitat que els pertoca tant al Parlament com a totes les institucions on tinguin representació i on molt probablement sí que poden incidir de manera determinant en la resolució d'aquesta qüestió. Com? Doncs impulsant mesures concretes per contribuir a paliar els efectes del rescat. Són mesures insuficients?, possiblement. Incompletes?, de ben segur. Es podrien fer moltes més coses?, tant de bo; en deu anys no s'han fet, però tant de bo. Són engrunes?, pot ser que alguns considerin que són engrunes, inclús és possible que alguns utilitzin això com arguments per no donar-hi un suport explícit, però és molt més del que hem fet fins ara i és molt més del que tenim fins ara.

La realitat és que aquesta moció fa unes propostes i demana un nivell d'implicació als grups parlamentaris com no s'havia proposat abans en aquest Parlament. La

realitat és que de tots nosaltres depèn reobrir o no reobrir aquest debat i fer un pas endavant, encara que sigui petit, o quedar-nos com estem ara, amb aquestes grans proclames molt agradables a l'oïda però que no aporten una solució en cap cas, solucions remotes, ni cap mandat sorgit d'aquesta cambra envers els grups parlamentaris que representem la ciutadania directament afectada.

La realitat és que, si hem d'escollir entre impulsar mesures que poden contribuir a millorar la situació de moltes famílies que han patit la crisi i no fer-ho, a nosaltres no ens tremola el pols i optarem per la defensa sempre de la ciutadania, a risc que ens titllin com els sembli. Per tant, la qüestió és: estem o no estem...

El president

Diputada...

Eva Baró Ramos

...a favor d'impulsar –ja acabo– una moció que pretén assegurar un retorn social del rescat bancari? Sí o no?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Consellers, vicepresident, diputades i diputats, bé, ens han presentat una moció sobre el retorn a la ciutadania del rescat bancari, una moció que, tot i que la diputada Baró ens deia que no estava basada en habitatge, només cal veure els acords de la moció que se'ns proposa per veure que sí, que evidentment és una moció centrada en polítiques d'habitatge. Per això ens va sorprendre, si més no, que es fes la interpellació que precedeix aquesta moció, precisament, al vicepresident Aragonès i, en tot cas, no es fes la interpellació al conseller Calvet. Però, vaja, en aquestes coses del Govern nosaltres no ens hi posarem.

Una moció que, a més, ha canviat en el tràmit d'esmenes. Va començar sense plantejar cap demanda al Govern de la Generalitat i fent això que ja ens hi tenen acostumats, que és espolsar-se la responsabilitat, la diputada ens deia..., ens preguntava si mouríem fitxa, però, clar, és que la fitxa que vostès volen moure és d'un altre taulell, no és d'aquí, el d'aquí en tenim moltes, de fitxes per moure, i resulta que la Generalitat no les mou.

A l'Estat li demanen canvis legislatius respecte a la Sareb i també més recursos. I als municipis també els demanen més recursos perquè els destinin a crear un parc públic d'habitatge a través de tanteig i retracte. Sembla que, després de les converses amb diferents grups, han aparegut dues transaccions amb Junts per Catalunya amb dues peticions al Govern de la Generalitat. Sembla que al final aquestes converses, tot i que no s'hagin acceptat pràcticament les esmenes dels altres grups, doncs, han tingut el seu resultat, s'han destil·lat en unes mesures, en unes esmenes de Junts per Catalunya. De fet el nostre vot serà coherent amb els acords que presenten, perquè, com deia vostè també, creiem que són clarament insuficients.

Mirin, trobem a faltar en habitatge, una vegada més, propostes concretes i lideratge de la Generalitat, i no hi és. Necessitem que la Generalitat lideri la creació d'un parc públic d'habitatges. Necessitem que no només faci front a l'emergència habitacional que existeix, sinó, sobretot, que planifiqui també a mitjà termini. Necessitem que el Govern plantegi una estratègia per lluitar contra els pisos buits i contra les ocupacions, i també que en aquest tema els municipis no estiguin sols, que hi estan, i han de fer front a aquestes situacions tan crítiques ben sols i a la seva manera

cadascú. No s'espolsin la responsabilitat. No demanin accions als altres mentre vostès no actuen.

I, mirin, respecte a les actuacions del Govern de l'Estat, el Govern de l'Estat ja actua. Per sort, tenim un govern de l'Estat que governa i actua. De fet, en el Consell de Ministres de divendres passat va aprovar una sèrie de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, mesures com l'ampliació dels terminis dels contractes de lloguer de tres a cinc anys i/o de set, si el propietari és el llogater, l'arrendador és persona jurídica, i també l'ampliació de les prèrrogues d'un a tres anys; la limitació del pagament de les fiances o les despeses de formalització de contractes; mesures per al control dels habitatges turístics; donar més força a les comunitats de propietaris, i, respecte als ajuntaments, la possibilitat que puguin bonificar l'IBI fins a un 95 per cent en aquells habitatges que es posin en lloguer a preu limitat –una mesura que molts ajuntaments fa temps que reclamen– o que puguin destinar els seus superàvits a promoure el seu parc d'habitatge públic, però no només en el tanteig i retracte, sinó amb d'altres mesures. I moltes altres mesures més de caràcter legislatiu encaminades a reforçar la seguretat jurídica en l'àmbit de l'ordenació territorial i urbanística: la tramitació de la Llei estatal de «vivenda».

Aquestes són mesures que s'han compromès a treballar en els propers mesos: la prohibició per llei de la venda de parc públic d'habitatge a fons d'inversió; l'afavoriment de l'activitat dels promotors de «vivenda» social; el pla de vint mil habitatges destinats de forma indefinida al lloguer, i les mesures estructurals per afavorir l'activitat i l'oferta. I totes aquestes mesures, que es volen emprendre en els propers mesos, es volen fer en coordinació entre l'Estat, les comunitats i els municipis.

Però, per fer-ho, es necessiten recursos; recursos que s'han de veure reflectits en els pressupostos generals de l'Estat. Esperem que vostès, que estan tan preocupats per l'habitatge, recolzin aquests pressupostos, perquè això suposarà més recursos, també per destinar-los a polítiques d'habitatge, i, per tant, per poder garantir aquest principi que vostès posaven en el punt 2 de la moció.

Si no és així, si deixen passar l'oportunitat de posar més recursos en un àmbit on són tant i tant necessaris, demostraran que no només segueixen espolsant-se la responsabilitat, sinó que, a més, estan posant traves a d'altres administracions, com l'Administració de l'Estat, per emprendre polítiques que puguin aprofundir a fer cada vegada més real el dret a un habitatge digne.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades..., ¿de qué va esta moción? Esta moción va de ocultar la responsabilidad de Esquerra en el desastre de las cajas de ahorro. Pero ¿va solo de eso? No. Lo que pretende Esquerra es reconducir la indignación que provocó aquel hundimiento de las cajas y aquel desastre del rescate bancario a favor del separatismo. Y es que, si recuerdan la interpelación de la diputada Eva Baró, hizo responsable de todo a *l'Estat espanyol* –incidiendo mucho en eso de «español»– y a la banca española –incidiendo en eso de «española».

Estamos, por tanto, ante una moción que no tiene otro objetivo que cargar contra eso que llaman *Estat espanyol*, utilizando como pretexto la vergüenza de la Sareb. Pero ¿saben qué pasa? Que este Parlamento es una institución territorial del Estado español, y el máximo representante ordinario del Estado en Cataluña es el presidente de la Generalitat.

El hundimiento de las cajas de ahorro, el rescate bancario, la Sareb, todo ha sido una vergüenza, pero una auténtica vergüenza, pero una vergüenza con responsables. Y no pueden esconderse. ¿O es que no estaba Esquerra Republicana en los consejos

de administración de las cajas de ahorro catalanas que tuvieron que ser rescatadas por el FROB? Es evidente que sí. Pero si Josep Huguet, un *conseller* de su partido, hasta presumía de ello. Ahora lo quieren ocultar, claro, y por eso votaron a favor del dictamen sobre la investigación del rescate bancario y las cajas de ahorro en el Congreso de los Diputados, para ocultar su responsabilidad en la quiebra de las cajas.

Esquerra puede presumir de haber conseguido en solo diez años que Cataluña haya pasado de tener diez cajas de ahorro a no tener ninguna sede de entidad bancaria, ninguna. Lo primero, por su gestión de las cajas; lo segundo, porque con el *procés* han provocado la fuga de miles de empresas, entre ellas también las de «la Caixa» i el Banc Sabadell. Esquerra también puede presumir de otra cosa, y es de que la Generalitat haya tenido que ser rescatada por el FLA. Ustedes, de rescates, llevan una carrera, vamos...

Pero ¿saben qué nos gustaría? Que en lugar de decir que *tot és culpa de l'Estat espanyol*, asumieran sus responsabilidades, y que pusieran todo su esfuerzo en solucionar los problemas de los catalanes y no a crear nuevos.

Nos gustaría que esta moción le pusiera más deberes al Govern. Básicamente, en la inicial no tenía ninguno, ahora han aceptado alguna enmienda en la que parece que sí, pero en realidad es que no, porque cuando hablan del presupuesto es en función de la disponibilidad presupuestaria; claro, si se lo gastan en embajadas, pues luego no hay presupuesto para vivienda. Pero, claro, es que no quieren ponerle deberes porque están muy ocupados con tanto viaje a Waterloo para arriba, Waterloo para abajo...

Con las enmiendas nosotros sí hemos querido ponerle deberes al Govern, deberes importantes. El primero, aumentar el presupuesto, destinando a políticas de vivienda el 0,6 por ciento del producto interior bruto. Algo que desde Ciutadans llevamos años defendiendo. Hace dos años les hicimos esta propuesta. ¿Recuerdan cuántos grupos de esta cámara votaron a favor de ese incremento presupuestario? Solo el mío, solo Ciutadans. El resto, ninguno. Ahora algunos grupos, como los comunes, traen esa propuesta, pero cuando tuvieron la oportunidad de votarlo no lo hicieron. Y lo hemos vuelto a proponer, a ver si como también lo dice el *síndic* nos hacían caso, pero la han rechazado.

Hoy también hemos propuesto que se utilice para evitar la escalada de precios el índice de referencia de precios de alquiler; un índice que no están utilizando para nada, pero que puede ser un buen instrumento para las políticas públicas de vivienda.

Ya sabemos que al señor Torra solo le interesa la secesión y que no quieren molestarle, y que por eso no le ponen deberes. Pero, miren, la falta de atención de este Gobierno a las necesidades económicas y sociales perjudica su bienestar, sus oportunidades, su futuro. Juegan con el futuro de los catalanes. Puede que para ustedes no sea una cosa *essencial* porque solo les importa lanzar un mensaje, el de siempre, el del agravio, decir que *«tot és culpa de l'Estat espanyol»*. Però se'ls veu el llautó. Es evidente que lo único que buscan es construir nuevos pretextos para su estrategia procesista. Háganse un favor, al menos no utilicen como pretexto una cosa de la que ustedes son los máximos responsables también.

Y háganles un favor a los catalanes: pónganse a trabajar y prioricen de una vez las necesidades sociales. Que es que este Gobierno no está haciendo nada. Lo vimos en el Pleno de infancia promovido por Ciutadans. No están haciendo nada. Se ve claramente cuando contesta Torra.

En cuanto al sentido de voto, votaremos a favor de algún punto, nos abstendremos en otros, pero es una moción declarativa. Y lo que necesitamos es que se pongan a gobernar para desplegar aquellas políticas públicas que van a ser favorables para el bienestar de los catalanes. Háganlo de una vez, por favor.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, és el torn de la diputada senyora Susanna Segovia. Quan vulgui.

Susanna Segovia Sánchez

Bé, bona tarda. Moltes gràcies. Està clar que si en alguna cosa ens posem d'acord els que hem intervingut fins ara és en que no sabem de què va aquesta moció. Bé, una mica sí, sabem de què va. Va d'allò que interessa al Grup Republicà i al Govern i, del que no interessa al Grup Republicà i al Govern, no va. Això és com el criteri general.

I hem sentit algunes coses gracioses tenint en compte del Ple que venim: se'ns demana que siguem..., que donem suport a una proposta viable i realista, que busca grans consensos, els de la unilateralitat. O sigui, ara sí. Ara grans consensos i siguem viables i realistes. No. Amb els drets socials també hem d'aspirar a més. També hem d'anar a molt més, no ens hem de conformar amb pedaços només. I això és el fa aquesta moció.

Aquesta moció va de pedaços, pretén curar o donar resposta o parlar de retorn bancari, de corregir una injustícia i el que acaba proposant són pedaços i «curites» petites que pretenen tallar amb un dit una hemorràgia que és sagnant i que encara pateix la nostra societat. I això no es resol amb la cessió d'un 30 per cent dels pisos de la Sareb. Que pot ser fins ara no s'havia aprovat al Parlament? No ho sé però en d'altres llocs se n'ha parlat. I que hi han entitats demanant que el retorn sigui del cent per cent també ho sabem.

Per tant, nosaltres no podem donar suport a una cosa que demana el 30 per cent del retorn del rescat bancari. Això és que és quedar-se amb les molles, i nosaltres volem el pa sencer també en el dret a l'habitatge, justament. Nosaltres estem parlant de rescat bancari. També hem tingut una mica de desconcert, o sigui, com que la interpellació va ser al vicepresident pensàvem que l'hauria de fer el nostre diputat David Cid, quan vam veure els acords vam veure que anava d'habitatge. Així que dius: «Fem polítiques i propostes d'habitatge, no?, perquè això va d'habitatge.» Ah, no! No anava d'habitatge, anava de rescat bancari. De rescat bancari parlant d'habitatge i de pisos de tanteig i retracte, incloent-hi les escasses mesures que s'han pres fins ara pel Govern de la Generalitat en temes d'habitatge, que és el famós crèdit per poder comprar pisos de tanteig i retracte, però no anava d'habitatge. Així que, si us plau, no perdem de vista que això no va d'habitatge.

Però, ull!, si les esmenes les fa el Grup de Junts per Catalunya sí que va d'habitatge, perquè llavors inclouen algunes de les propostes i de les mesures de Junts per Catalunya que sí que van d'habitatge. Les propostes de polítiques d'habitatge que fem la resta no toquen en aquesta moció, tocaran en una altra. Ja vam fer una moció, nosaltres, on parlàvem de polítiques d'habitatge i ja vam veure el resultat.

I també vull veure, quan acabi aquest debat i quan tinguem la votació, i quan veiem la votació, amb qui vota el Grup Republicà. I ahir també els hi deia el diputat Cid: «¡Cómo hemos cambiado!» Hem de veure la proposta i la resposta que fa el Grup Republicà sobre polítiques d'habitatge ideològicament a qui s'acosta més, qui li vota més coses a favor i qui som els grups que no comprem que les respostes que es vulguin donar a la crisi de l'habitatge siguin pedaços i declaracions d'intencions.

Ja els ho vam dir també: el nostre grup no el trobaran amb declaracions que només siguin d'intencions, que no hi hagin compromisos en ferm. Com els dèiem, demanar la cessió d'un 30 per cent no és un avenç, és un retrocés. Si es pensen que amb un 30 per cent dels pisos de la Sareb cedits a habitatge social, quan haurien d'haver estat automàticament, és avançar, no hi estem d'acord. En realitat, és blanquejar el que va fer la Sareb, i pensar que amb una almoina del 30 per cent en tenim suficient.

Han utilitzat aquesta excusa de que no va de polítiques d'habitatge per no acceptar esmenes que parlen, per exemple, de l'extensió del 30 per cent d'habitatge protegit, el sòl urbà consolidat de tot el territori. Una mesura que ja han frenat a l'Ajuntament de Barcelona, el Grup Republicà, primer, evitant que hi hagués una moratòria; és a dir que no es poguessin presentar noves llicències des del moment que es feia l'aprovació inicial. Vam tenir no sé quantes llicències que van entrar fins que s'ha fet l'aprovació final.

I també el grup, en aquest cas, el conseller de Junts per Catalunya, endarrerint l'aprovació definitiva. Però ja la tenim, em sap greu dir-los-ho –ja la tenim. I ara els demanarem que s'estengui a tot Catalunya. També han utilitzat aquesta excusa per no parlar de l'augment de la pujada de les taxes als bancs. Ah, això tampoc té a veure amb el rescat bancari! Tampoc deu tenir a veure amb el rescat bancari!

Com els dèiem, aquesta moció no és valenta, aquesta moció no proposa canvis, aquesta moció es conforma amb almoines i amb declaració, en culpar cap endavant. I és una altra oportunitat perduda més del Govern per dir que és el que realment volen fer per resoldre la crisi de l'habitatge.

Creiem que hem d'anar més cap allà. Ens han dit que aportem solucions. Jo els hi dic les solucions: un pacte de pressupostos generals de l'Estat que suposa un augment de 200 milions d'euros al Pla estatal de l'habitatge. Això és una solució; una solució que s'està evitant i que no s'està aportant.

Ara, digui'm com el Govern de Catalunya posarà aquests recursos extres per garantir el dret a l'habitatge i efectivament garantir el retorn social del rescat bancari.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Segovia. A continuació, pel Grup Parlamentari Junts per Catalunya té la paraula la diputada Teresa Pallarès.

Teresa Pallarès Piqué

Moltes gràcies, president. Consellers, vicepresident, senyores i senyors diputats, mirin, avui amb aquesta moció continuem parlant de drets; avui en aquesta cambra, amb el debat monogràfic, hem parlat de drets i continuem fent-ho. Des del nostre grup, Junts per Catalunya, pensem que tot govern i tot parlament democràtic ha de tenir com a eix conductor de les seves polítiques la garantia i la preservació d'aquests drets, per compromís i per responsabilitat amb la ciutadania. Malauradament, veiem com els drets socials i polítics dels nostres companys i companyes a presó i a l'exili, alguns, en aquest moment, en risc per vaga de fam, estan vulnerats. Per un estat que, tot i que els recull en la seva carta magna, aquests drets, respon arbitràriament en el cas de Catalunya. I puntualitzo, pel discurs de Ciutadans d'avui; puntualitzo: d'algunes persones de Catalunya.

En aquesta carta magna, que ahir també vam debatre gràcies a una moció presentada per la CUP, es recull el dret a la vida, a l'article 15; el dret a la llibertat ideològica, el 16; a la llibertat personal, el 17; a la llibertat d'expressió, el 20, o a la protecció judicial d'aquests drets a l'article 24. Aquesta és la carta magna que altrament diem Constitució, i que costa tant que entrem en un procés de reforma...

També l'habitatge es reconeix com un dret en el seu article 47, i a l'Estatut de Catalunya, el que ara tenim, també té un article 47 que apodera el Govern a facilitar l'accés d'una forma digna i adequada, especialment per a col·lectius vulnerables. En aquesta cambra, el mateix conseller de Territori hi ha exposat els objectius estratègics en matèria de polítiques d'habitatge, l'increment del parc públic d'habitatge, la concertació amb el sector privat per incrementar el parc d'habitatges de lloguer social –no anem enrere–, la resposta davant l'emergència dels desnonaments. Des del Govern es va fent feina, i a més a més hem de posar en valor les línies d'ajut de l'ICF i l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, que han de servir perquè els ajunta-

ment si les entitats del tercer sector puguin adquirir habitatges per la via del tanteig i retracte. Parlem d'una línia d'ajuts de 110 milions d'euros, amb préstecs finançats a 25 anys i bonificats per l'agència, i una segona línia de 140 milions d'euros per als promotors que desenvolupin promocions en lloguer social. Molts fan discursos de repetició, altres estan treballant per aquest país.

Sabem, però, també, la importància dels ajuntaments en la incidència de les polítiques d'habitatge com a instrument de cohesió social i generadora d'oportunitats per als municipis. Per això valorem, senyora Ibarra, el gest del Govern del PSOE amb els recent Reial decret de mesures urgents per a l'accés a la «vivenda», que permetrà afegir habitatge com a polítiques de despesa per destinar el possible superàvit a inversions financerament sostenibles. Però, en cap cas, implica que no hagin de complir la regla de despesa. Un bon intent cara a la propera campanya de les municipals. Potser seria el moment de moure una d'aquestes fitxes que vostès tenen, perquè animin els seus socis de Madrid, del PSOE, i retornin l'autonomia financera als ajuntaments amb la derogació de l'LRSAL. És una bona oportunitat perquè també vostès facin deures.

Per garantir l'equilibri territorial és clau la funció de l'Agència d'Habitatge en la coordinació amb els ajuntaments, per identificar la demanda i impulsar les accions a dur a terme. L'agència ha destinat 290 milions d'euros a realitzar la seva tasca, i d'aquests només 50 han arribat de Madrid. Voldria apuntar que l'any 2010, amb el Govern de Rodríguez Zapatero, van ser 100 milions, una mostra més de com s'ha tractat el finançament a casa nostra, i per això, senzillament, volem marxar. Ras i curt.

El nostre grup parlamentari es mostra receptiu amb les recomanacions del Síndic de Greuges. Reclamem que la societat de gestió d'actius procedents..., la Sareb, cedeixi el 30 o el que calgui, senyora Segovia. Ens hi posem, comencem amb això, posem-nos d'acord a començar a treballar en aquesta línia per a la creació d'un fons social d'habitatge a Catalunya amb habitatges desocupats procedents de les entitats bancàries intervingudes.

Mirin, a més a més, hem de mirar cap al futur, i ara, en aquest moment també, hem de parlar de la culminació del procés d'aprovació del Pla territorial sectorial d'habitatge de Catalunya, que és el full de ruta per als propers quinze anys. I sí, hi hem afegit un punt, perquè ens permeti assegurar, dins de la disponibilitat pressupostària, que econòmicament puguem acabar de tirar endavant aquest pla, que ens garanteix les polítiques públiques d'habitatge a casa nostra. Per tant, instem a tots els grups el compromís de dignificar les llars dels catalans i les catalanes, treballant per l'accés a un habitatge digne.

Mirin, nosaltres fem política, perquè nosaltres governem aquest país i governem al costat de les persones.

Moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula la diputada Maria Sirvent, pel Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bé, bona tarda. Veiem que aquesta proposta parla d'un sistema que no només permet, sinó que fomenta descaradament l'especulació amb els drets col·lectius de la gent. Unes institucions que desacomplexadament el que han fet ha sigut fer unes polítiques fiscals i unes polítiques del sòl molt concretes que ens han portat a aquesta situació, que han fomentat la construcció i el turisme com a motor de l'activitat econòmica, que han fomentat la compra i han desautoritzat el lloguer com a alternativa real, que ens han obligat a endeutar-nos per tenir una casa.

Una gran estafa. Hipoteques plenes de clàusules abusives, preferents, desnonaments a milers, 60.000 milions d'euros en rescat bancari, la venda de Catalunya Caixa a BBVA mesos després pel deu per cent del valor pel qual s'havia adquirit. Quina responsabilitat, la banca? Cap ni una responsabilitat. No ha fet absolutament res. Saben vostès que ningú cedirà pisos perquè sí. Saben vostès que amb el tanteig i retracte no n'hi haurà prou. Calen solucions valentes. Solucions que transformin la societat.

Avui hem recuperat el decret llei d'expropiació de Rumasa, i vèiem que el que es considerava d'utilitat pública i interès social era expropiar 21 immobiliàries en fallida, 8 promotores, 18 bancs; veiem, també, una empresa, Alcoholes y Vinos, SA... És que l'Estat va estar gestionant una botiga d'articles de luxe de Loewe, però resulta que per expropiar pisos no serveix, i, per tant, la llei no serveix per expropiar els pisos per posar-los a favor de la gent.

Avui, especialment volíem enviar una abraçada a la família, amics i companyes del meu veí terrassenc a qui ha matat un sistema injust, a qui ha matat un sistema que anteposa els bancs a les persones. Expropiïn el que és nostre i que ho facin ja. Expropiïn el que és nostre, perquè tots els pisos de la Sareb ja fa molt de temps que els hem pagat. No veuen que són còmplices dels assassinats d'estat? No veuen que setmana rere setmana hi ha gent que perd la vida per haver de patir l'angoixa d'un desnonament? Ja n'hi ha prou de propostes declaratives, volem solucions ja. Expropiïn els pisos, i facin-ho ja.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sirvent. Finalment, també per fixar la seva posició, pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Santi Rodríguez. *(Pausa.)* Parla des de l'escó? Sí?

Santi Rodríguez i Serra

Des de l'escó, sí, president. Gràcies. Bé, aquesta és una moció que ja vam veure que pretenia barrejar unes coses amb unes altres, i al final, doncs, ha tingut encara una orientació més diferent, no? Parla dels rescats dels bancs; la primera discrepància seria efectivament amb el títol, no?, perquè els que van ser rescatats, o les que van ser rescatades van ser les caixes d'estalvis, que conceptualment són entitats financeres bastant diferents del que són els bancs. I després, doncs, entra amb la Sareb, a dir: «Ecolti'm, com que la Sareb té pisos, la Sareb que posi pisos per a lloguer social.» Si no ho tinc mal entès, a Catalunya en aquests moments ha cedit ja mil cent habitatges: nou-cents a la Generalitat, dos-cents a l'Ajuntament de Barcelona, per a lloguer social. No sé si tots s'han posat en el mercat adequadament o no.

Segona. No és que ens hagi fet cap il·lusió, ni que ens faci cap il·lusió defensar els rescats, és evident, però val a dir que el rescat de les caixes d'estalvis va ser en interès general, exactament igual que el rescat de la Generalitat de Catalunya. Per cert, 54.000 milions d'euros. Home, s'assembla molt al rescat de les caixes d'estalvi. I, per què? Doncs, en benefici de l'interès general, per poder garantir els serveis públics i perquè la societat no se'n ressentí.

Per cert, aquells que fan un millor favor a les entitats financeres són aquells que sembla que els tenen el dit posat a l'ull. Aquells que volen que s'aprovin els pressupostos de Podemos, que el que fan és més dèficit, vol dir més deute, i, per tant, més negoci per als bancs. Enhorabona.

I, per acabar, com que la moció va de política d'habitatge i la política d'habitatge és una competència de la Generalitat, cosa que semblen haver oblidat des del Grup d'Esquerra Republicana que dona suport al Govern, el que proposen en la seva moció són propostes adreçades, o exigències adreçades a entitats estatals, com és la Sareb, o als ajuntaments, i, en canvi, hem trobat a faltar que parlin de mesures pròpies per a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, com que més que una moció per exigir responsabilitats, sembla una moció per espolsar-se les responsabilitats, el nostre grup ens abstindrem globalment a

tota ella, excepte l'únic punt que s'ha incorporat via esmena, que és el 2.e, que el que demana és que la Generalitat doti de finançament el Pla territorial d'habitatge, que és el que entra dins de les seves competències i les seves obligacions.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, tindria la paraula la diputada senyora Eva Baró.

Eva Baró Ramos

Bé. Senyores diputades, senyors diputats, ho poden vestir com vulguin, hi poden donar les voltes que vulguin, poden argumentar-ho com els sembli millor, jo entenc que a molts de vostès, que a alguns de vostès els incomoda per motius diferents, i contradictoris, en moltes ocasions, que ara siguem proactius en un tema que porta parat deu anys –deu anys. M'agradaria saber quantes vegades, quants de vostès han arrencat d'aquest Parlament un mandat per recuperar el cent per cent dels actius de la Sareb, en deu anys. Jo diria que en cap moment.

No saben de què va la moció? Home!, jo els ho explico –jo els ho explico–, no hi ha cap problema. Miri, cedir un mínim –no un màxim, un mínim– d'un 30 per cent del fons d'habitatge de la Sareb per poder dedicar a emergència habitacional. *(Remor de veus.)* Ah, no els sembla prou bé, això? No els sembla prou bé? Resulta que és massa..., són engrunes, no és suficient. Bé, doncs, res, ja els explicarem a les famílies que això és poca cosa i que, per tant, hi votaran en contra. Cap problema.

Segon punt, que, per exemple –una de les coses que volíem destacar–, permetre als ajuntaments, a través d'una modificació de la disposició addicional sisena de la llei orgànica, permetre als ajuntaments i a corporacions locals amb superàvit que puguin exercir el seu dret a tempteig i retracte, per poder incrementar el parc de lloguer social, d'habitatge social. Això tampoc no els sembla bé?, també són engrunes. Bé, doncs, m'agrada perquè, resulta que anem sobrats, però en deu anys no hem fet res. Perfecte.

Tercer punt. Crear línies de crèdit tou seguint l'exemple que ha fet la Generalitat. Tampoc els sembla bé, per poder exercir plenament el dret a tempteig i retracte. Estupend. Cap problema. Aquí tothom va sobrat.

Impulsar una iniciativa legislativa davant el Congrés de diputats que tingui per objectiu que se cedeixi el 30 per cent d'immobles de la Sareb, tampoc no els sembla bé, els sembla poc. Doncs, escolti, en deu anys haurien pogut fer moltíssima –moltíssima– més feina de la que s'ha fet.

Això, lligar un consens de mínims, sempre és una tasca difícil, i s'ha arribat fins a on s'ha arribat, i al final el contrast entre el que volien els uns, el que volien els altres, les prioritats dels uns i les prioritats dels altres, el rendiment que alguns li buscaven, i el rendiment que li buscaven els altres ha fet que aquesta moció hagi patit uns canvis mínims en la moció original.

Jo crec que abans de votar s'haurien de preguntar quin missatge estan disposats a enviar a la ciutadania, que va pagar el rescat bancari i que va patir la crisi econòmica. I després els ho expliquen.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Un cop acabat el debat, passem a la votació de la moció. Estem cridant a votació. *(Eva Granados Galiano demana per parlar.)* Sí, senyora Granados?

Eva Granados Galiano

Per demanar votació separada. Bé, serà una mica complicat, però per nosaltres el 2.b, el 2.d i el 2.e poden anar junts, i la resta haurien d'anar per separat, si pot ser.

El president

2.b –de «Barcelona»–, 2.d –de «Dinamarca»– i 2.e?

Eva Granados Galiano

Sí.

El president

Tot?

Eva Granados Galiano

Aquests poden anar junts... (*Remor de veus.*)

El president

Sí. El senyor Rodríguez..., segur?..., demanava altres punts en votació separada...

Eva Granados Galiano

Bé, i després també tinc l'1 i el 2.a, que...

El president

No, no; deia, senyora Granados, que darrere seu el senyor Rodríguez està fent gestos, que diu que es voti tot separatament.

Eva Granados Galiano

Sí. Serà més fàcil.

El president

Per tant, si li sembla, votem separatament tots els punts, i serà més senzill, eh?

(*Pausa.*)

Passem, doncs, a votar la moció punt per punt.

Votarem primer el punt 1.

Comença la votació.

El punt primer d'aquesta moció queda aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.a, entenc. 2.a, sí?

Comença la votació.

El punt 2.a queda aprovat per 113 vots a favor, 8 en contra i 5 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.b.

Comença la votació.

El punt 2.b queda aprovat per 68 vots a favor, 2 en contra i 56 abstencions.

Passem ara a votar el punt 2.c.

Comença la votació.

El punt 2.c queda aprovat per 61 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

I passem ara a votar el punt 2.d.

Comença la votació.

El punt 2.d queda aprovat per 66 vots a favor, 6 en contra i 54 abstencions.

I passem, finalment, a votar el punt 2.e.

Comença la votació.

El punt 2.e. queda aprovat per 64 vots a favor, 8 en contra i 54 abstencions.

Crec que no hi ha cap més... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Sí, senyor Rodríguez, digui'm.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, president. Per deixar constància del nostre error en la votació de l'apartat 2.d. El nostre vot hagués estat d'abstenció i no de vot afirmatiu, com hem fet.

El president

D'acord, queda aclarit. Gràcies, senyor Rodríguez.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les infraestructures

302-00044/12

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el dotzè, i és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de les infraestructures, moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula la diputada senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Diputados, diputadas, traemos una moción hoy sobre infraestructuras. Hay quien piensa en las infraestructuras y ve solo hormigón y acero o contratos multimillonarios e inauguraciones electoralistas, pero las infraestructuras son ante todo un factor determinante en el desarrollo de nuestro territorio, un factor determinante en el bienestar de las personas que vivimos en él, en el bienestar de todos nosotros.

Señor Calvet, le agradezco su presencia porque su *conselleria*, la *conselleria* de Territori i Sostenibilitat del Govern de la Generalitat tiene, precisamente, gracias a la Constitución y al Estatut de autonomía, una gran capacidad de acción y un enorme potencial para mejorar nuestro día a día. Y de esto va esta moción.

Muchos aspectos de nuestra vida dependen de qué se haga y de cómo se haga en su *conselleria*, y, de hecho, muchos dependen exclusivamente de qué se haga o cómo se haga..., como lo hayan hecho ustedes o quienes le precedieron.

En la moción ponemos sobre la mesa algunos de estos temas, algunos que para nosotros son importantes y de los que ustedes son los únicos responsables. De ustedes depende, por ejemplo, que un estudiante que vive en paseo Maragall y quiera llegar al Campus Nord de la UPC hoy en día, en transporte público, tarde casi una hora, cuando con la línea 9 de metro acabada tardaría aproximadamente veinte minutos. De ustedes depende, aunque parece más bien que reniegan de ello, que alguien que venga de Tortosa, que tiene un viaje muy largo en tren, pues tenga que hacerlo en un tren que a veces falla. Eso depende de usted, aunque lo disimule, porque ya que tienen un viaje muy largo pues podrían hacerlo en un tren mucho más nuevo, más cómodo y sobre todo que fallase menos. Hace diez años que son titulares del servicio, pero nunca han querido hacerse cargo de él realmente, y mucho menos, dedicar recursos. *Rodalies* es el claro ejemplo, para ustedes, que cuanto peor, mejor.

De usted depende también que un recurso tan escaso como es el agua en nuestro territorio llegue a donde hace falta, y que cuando llegue lo haga de una forma respetuosa, segura, sostenible y asequible. Y es su responsabilidad exclusiva cuando por culpa del descontrol, de los sobrecostes e incluso de la corrupción en obras como el Segarra-Garrigues el agua no llegue donde tiene que llegar, o cuando lo hace sea tan cara que resulta inservible para el uso para el que estaba prevista.

O algo más sencillo: de usted también depende que tengamos, o, mejor dicho, que no tengamos aparcamientos disuasorios en los que dejar el coche para no contaminar el aire de nuestras ciudades. O que nuestras familias viajen seguras en carreteras que cuando no están bien mantenidas provocan situaciones de riesgo hasta para el transporte escolar, como hemos visto estos días pasados en Twitter.

Y la última que le voy a mencionar. De usted y de quienes le precedieron dependía también que tuviéramos ya un tren *tram* fabricado, o casi fabricado, listo para colocar allí en Salou, pero no lo tenemos, *conseller*. Y pueden echarle la culpa a quien quiera, pero la culpa de eso es exclusivamente suya. ¿Y sabe lo que pasa, *conseller*? Que ustedes, al estudiante que no tiene la línea 9, al viajero al que se le estropea el tren o al agricultor al que no le llega el agua lo que le ofrecen es un mantra. Le dicen, aun sabiendo que es una mentira escandalosa, que toda la culpa es de otro, que toda la culpa es de Madrid. Y eso es una enorme mentira. Y además se quedan tan anchos. En lugar de concentrar todos sus esfuerzos en trabajar para tener más

metro, mejores trenes o agua para nuestros agricultores, ustedes se empeñan en utilizar el victimismo y la manipulación para ocultar sus chapuzas, sus sobre costes y su corrupción. Y eso es trampa.

Por suerte a este engaño cada vez le queda menos, pero nos va a costar mucho recuperarnos de todo lo que están dejando. Y esta moción va precisamente de eso. El objetivo de esta moción no es otro que intentar desviar al Departament de Territori de su objetivo separatista por un ratito para que empiece a trabajar ya por lo que necesitan los ciudadanos, los que le votan y los que no les votan.

Usted me decía, *conseller*, que no entendía que le preguntase por sus planes para los próximos tres o cinco años cuando ya tenían un plan, que es público, que podemos ver todos. Faltaría más. Ustedes tienen planes para todo. Cuando entré en este Parlament tenían, de hecho, un plan de dieciocho meses para conseguir la independencia. Pues dieciocho meses es más o menos lo que le queda para acabar al Plan director de infraestructuras, y me temo que el grado de cumplimiento va a ser bastante similar.

Por eso es muy importante que escojan ya. Por eso le pido que trabajen. Lo dicho: que se desvíen por un ratito de su objetivo esencial y que se concentren en elegir muy bien cuál es la mejor forma de utilizar los pocos recursos que este Gobierno endeudado dispone para infraestructuras. Cuanto antes empecemos a trabajar menos costará remontar este desastre. ¿O cree que trabajar, priorizar no es algo que será bueno para toda la ciudadanía? La que les vota y la que no les vota.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident

Gràcies, senyora Bravo. Té la paraula per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem amb el diputat David Cid.

David Cid Colomer

Bé, bona tarda. Des de Catalunya en Comú Podem hem presentat diferents esmenes en aquesta moció. De fet, també agrair, en aquest cas, al grup proponent, al Grup de Ciutadans, la voluntat de poder-les acordar i, fins i tot, de transaccionar.

En primer lloc, nosaltres hem presentat una esmena que va en la línia que no es pot planificar ni dissenyar les infraestructures, en aquest cas, del país, sense tindre en compte un element que per nosaltres és fonamental que és la lluita contra el canvi climàtic.

Hi ha hagut aquests dies, recentment, la cimera del COP24, a Katowice. Segurament no s'ha arribat als acords que voldríem, però sí que és veritat que reclamen que s'impulsi el reglament, en aquest cas, per fer complir els acords de París.

I, en tot cas, nosaltres creiem que la planificació de les infraestructures, la seva execució no es pot fer sense atendre, en aquest cas, no?, el que reclama la comunitat científica, que és que es prenguin mesures urgents, valentes per evitar que entre l'any 2030 i l'any 2050, doncs, tinguem un creixement de la temperatura d'1,5 graus, que seria, segurament, irreversible per molts països i, fins i tot, per moltes espècies del planeta.

També anaven en la mateixa línia algunes de les esmenes que els fèiem al segon punt, que faran que no puguem donar suport en aquest punt, perquè es plantegen diferents infraestructures molt diverses, eh? I nosaltres tenim algunes objeccions importants, diria jo, per exemple, amb el Segarra-Garrigues. Perquè moltes vegades es parla molt, en aquest cas, no?, de la línia 9 i de la línia 10 i de les irregularitats i els sobre costos que hi ha hagut en la línia 9 i en la línia 10, però també existeixen en el Segarra-Garrigues, que jo crec que ens queda feina per investigar, i també sobre l'ús intensiu de l'aigua, especialment, per a cultius de regadiu, que faria, en aquest cas, no?, el desplegament definitiu del Segarra-Garrigues.

I, en segon lloc, també, l'ampliació, diria, l'extensió de la C-32. És una cosa que també hem discutit, a bastament, a la Comissió de Territori. Sap el conseller que nosaltres no compartim, en aquest cas, la voluntat que té el Govern de la Generalitat d'estendre la C-32 més enllà de Blanes. Entre altres coses perquè, com denuncia SOS Costa Brava, forma part d'un determinat model urbanístic que situa molta pressió, en aquest cas, a la Costa Brava sud. I, a més a més, també, té un impacte paisatgístic important i fins i tot ambiental: pot provocar, en aquest cas, la destrucció de més de seixanta mil arbres, i estem parlant, també, d'una infraestructura viària, i, per tant, que té també connotacions pel que fa a la lluita contra el canvi climàtic.

La tercera esmena va en la línia que és necessari..., a causa del retard de l'entrada en vigor de la T-Mobilitat... –que també ha anunciat el conseller que segurament aviat vindrà a la Comissió de Territori per donar explicacions perquè encara no coneixem quins són els motius exactes que ens han portat a aquest nou retard de la T-Mobilitat, que nosaltres entenem que és un nou desastre per part del Govern de la Generalitat–, fa que seguim amb un greuge, en aquest cas, entre territoris; per exemple, amb la gent que viu a Terrassa, amb la gent que viu a Manresa, amb la gent que viu, per exemple, al Vendrell, no?, que utilitza l'estació de Sant Vicenç..., perquè tenen una zona tarifària en funció de quilometratges diferents, per exemple, també Mollet respecte de Castelldefels, no?, amb quilometratges inferiors a distància respecte a Barcelona, però que tenen preus superiors per a l'ús del transport públic, i que nosaltres pensem que som altament dissuasius per, precisament, d'una infraestructura que és clau, que és la xarxa de rodalies i també, evidentment, de metro, per la lluita contra el canvi climàtic, perquè l'utilitzi, evidentment, el conjunt de la població de Catalunya.

I, finalment, la quarta esmena és –ja ho hem demanat del dret i del revés–, en aquest cas, el desplegament de la Llei de finançament del transport públic. I demanem que es desplegui de manera definitiva l'any 2019, sobretot, per aconseguir més recursos. Li ho deia ahir, en aquest cas, al conseller d'Economia, i li ho puc dir avui a vostè perquè, de fet, anava per vostè, per al senyor Damià Calvet, conseller de Territori. Jo li deia: «Miri, deixi de fer el ridícul, no?, posicionant-se en contra de la congelació tarifària, perquè vostè és el president, en aquest cas, del Consell d'Administració d'ATM.» La Generalitat té el 51 per cent del consell d'administració. Per tant, en aquest cas, vostè ha acabat acceptant una cosa que li reclamàvem nosaltres i que li reclamàvem a l'alcaldeessa Ada Colau. I, nosaltres, que compartim amb vostè que la xarxa necessita major inversió i que volem desenvolupar noves infraestructures, necessitem més recursos.

I aquí hi han dues possibilitats, i nosaltres els les seguim posant damunt de la taula. Primer, aprovin, en aquest cas, els pressupostos generals de l'Estat. Hi ha 40 milions d'euros que van directament a finançar ATM i que poden anar per a inversió. I nosaltres els hem dit per activa i per passiva que vostès estan bloquejant uns pressupostos generals de l'Estat que són bons per Catalunya. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., vostès, els seus partits: el PDECAT, Junts per Catalunya, Convergència... Vull dir, *tanto monta, monta tanto*. En tot cas, nosaltres els ho diem.

I, en segon lloc, l'altra cosa que li plantegem és: despleguin les mesures fiscals de la Llei del finançament del transport públic. Tenim la llei en vigor des de l'any 2015. Ho hem presentat a la Comissió de Territori. Ho hem presentat a la Comissió d'Economia. Ho hem votat aquí, al Parlament de Catalunya.

Per tant, jo l'hi dic una altra vegada més: deixi de fer el ridícul posicionant-se en contra d'una congelació tarifària, que crec que ajuda que més gent utilitzi el transport públic, i, si volem més inversió... –que jo crec que això ho podem compartir, vostès i nosaltres–, que volem més inversió en transport públic i en infraestructura, en aquest cas, de transport públic, doncs, aprovem els pressupostos generals de l'Estat i, en aquest cas, també, despleguem, d'una manera definitiva, la Llei de finançament del transport públic.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cid. A continuació, també, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el diputat Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, vicepresident. Conseller, consellera..., miri, senyora Bravo, veníem aquí esperançats, il·lusionats pel fet de que havíem pogut arribar a trobar uns acords i havíem pactat, i, per tant, li volia agrair d'entrada la predisposició a acceptar i a transaccionar les esmenes que he presentat –i algunes acceptar-les de manera directa– i, en tot cas, per tant, agrair-l'hi.

També li volia agrair el fet que, en alguns punt, diguem-ne, de la mateixa moció, d'entrada, ja es parla de que s'han de fer les inversions d'acord amb les disponibilitats pressupostàries. I això l'hi volia agrair, però m'ha sobtat molt el to que vostè ha utilitzat des d'aquest faristol, perquè vostè ha dit que, des del Govern, es parla d'un mantra, es parla de... Escolti, miri, 7.500 milions, 7.500 milions de deutes en infraestructures en aquest país, de promeses de la disposició adicional tercera, d'inversions, de pluges que no arriben mai, eh?, d'un govern i d'un altre i, per tant, milers i milers de promeses i milions i, en definitiva, sap qui és el gran perjudicat? Els ciutadans d'aquest país. Són els ciutadans que van o intenten utilitzar en condicions el transport públic d'aquest país, pensin el que pensin, parlin el que parlin i votin el que votin, els perjudicats són tots. I això és el reclama aquest Govern, senyora Bravo. Reclamem les inversions que ens pertoqueu com a país. No és res més. Quan es va fer el traspàs de Rodalies, també ja, teòricament, s'hagués hagut de fer una inversió –i vostè ho coneix, vostè ho coneix a fons– i aquestes inversions no es van fer.

Per tant, no ens porti aquí dient que tot és culpa i responsabilitat del Govern de la Generalitat. Aquí, hi ha un seguit de qüestions –i vostè en posa algunes sobre la taula– que són un incompliment constant del Govern de l'Estat; cap mena d'interès del Govern de l'Estat a invertir.

Un dels punts de la moció ens parla de la necessitat del Corredor Mediterrani. Totalment d'acord –totalment d'acord. Però què ha fet el Govern de l'Estat amb el Corredor Mediterrani? Re, absolutament re. (*Veus de fons.*) No, no, no és que hagi fet poc, senyora Bravo, és que ha buscat alternatives al Corredor Mediterrani a fer-les passar pel centre, per Madrid, per anar a buscar el Corredor Central, en comptes d'intentar afavorir l'economia del País Valencià, de Catalunya i d'altres territoris espanyols, eh?, que, en tot cas, el que suposa és una millora de les condicions de vida de tothom i s'entesten a buscar unes alternatives ferroviàries que no porten enlloc, que són una nullitat econòmica, com tantes altres inversions. Com les autopistes radials –com vostè sap–: els grans negocis, diguem-ne, d'algunes famílies de Madrid amb el tema de les radials.

Nosaltres hi hem presentat algunes esmenes i, en el sentit també..., en el tema de les autopistes, en la línia que, dilluns, vam trobar-nos –i vostè hi va participar– en el grup per parlar de les vies d'alta capacitat que ha engegat el Govern, a partir d'una proposta de resolució aprovada per aquest Parlament. En aquella reunió es va parlar d'algunes propostes, es va parlar de disposar d'un model, que parléssim entre tots de definir un model, i vostè, en la seva proposta, sobretot, em deia: «Escolti, que quedi clar que no hi ha un greuge comparatiu entre comunitats autònomes.» Miri, senyora Bravo, l'únic greuge comparatiu de les autopistes és en aquest país: 47,34 per cent de les vies d'alta capacitat d'aquest país són de peatge, enfront al 18,73 de vies d'alta capacitat amb peatge a la resta de l'Estat, demolidor. Senyora Bravo, no ens vingui a exigir res al Govern de la Generalitat. Exigeixin al Govern de l'Estat que acabin amb aquest espoli que estem patint els ciutadans i ciutadanes d'aquest país cada dia –cada dia–, perquè per accedir a qualsevol punta d'aquest país hem d'acabar pagant, perquè les inversions d'autovies gratuïtes, com la N-II, per posar un sol exemple, que

encara no se'n sap la finalització –segurament, veurem abans acabada la Sagrada Família que la N-II– i, per tant, des d'aquest punt de vista, no hi ha hagut voluntat.

Hi insistim, donarem suport –ja li he anunciat anteriorment– a la totalitat dels punts, perquè vostè també ha tingut a bé acceptar algunes de les esmenes; algunes no han estat acceptades, però també hi donarem suport, però que, en tot cas, sàpiga que sobre algunes de les preocupacions, com pel que fa al manteniment i a la conservació de les vies d'aquest país, el Govern de la Generalitat hi ha anat invertint. Fa poc s'anunciava, i per posar un sol exemple, una inversió de prop de 2 milions d'euros per millorar les carreteres per a la seguretat dels motociclistes i, per tant, des d'aquest punt de vista, hi anem treballant. I, per tant, des d'aquest punt de vista, hi hem estat treballant i s'hi segueix treballant.

Pel que fa a la llei de ports, un dels altres punts que vostè plantejava, és un projecte de llei que va quedar aprovat per aquesta cambra parlamentària, per la comissió corresponent, però que no va veure's en el plenari d'aquesta cambra. Que, en tot cas, el Govern de la Generalitat té a bé d'entrar en les properes setmanes, per poder..., farem algunes modificacions i podrem també aprovar-ho.

I, finalment, l'esmena aprovada, diguem-ne, del grup dels comuns, també per desplegar la Llei de finançament del transport públic, també hi donarem suport.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sanglas. Per defensar les esmenes presentades, finalment, té la paraula el diputat Eduard Pujol, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Eduard Pujol i Bonell

Bé; moltes gràcies, vicepresident Costa. Conseller Calvet, en un país normal, quan es parla d'infraestructures es parla de prosperitat, però, en un país amb exili, presos polítics i polítics en vaga de fam, s'ha de recordar també que no hi ha prosperitat sense llibertat. El conseller de Territori, Josep Rull, avui hauria de ser aquí i avui no hi pot ser, no l'hi deixen ser. L'Estat, com a conjunt, ens vol fer creure que tot és normal, com si res no passés. Aquesta fugida endavant és d'una enorme irresponsabilitat, és una amoralitat absoluta.

He escoltat l'exposició inicial de la diputada Bravo, els diré que votarem a favor de la moció, perquè votem a favor de les bones intencions que van a favor del territori i, perquè en molts d'aquests punts ja estan en marxa, no podem votar contra la nostra pròpia obra de Govern.

Però el seu discurs, senyora Bravo, m'ha generat neguit, perquè vostès barregen peticions justes amb una exposició demagògica que nega els fets. Neguen el greuge històric i la situació d'infrafinançament de Catalunya i la deixadesa secular de l'Estat, vostès la neguen. Vostès són incapaços de situar on toca les responsabilitats de cadascú. Vostès no denuncien la deixadesa reincident de l'Estat, que ha portat, per exemple, a l'obsolescència de Rodalies i, si agafem el cotxe, la deixadesa de l'Estat ha bloquejat, per exemple, l'artèria principal del país, l'AP-7, col·lapsada cada dia al seu pas pel Vallès i, mentrestant, les obres de la B-40, fent veure que s'hi treballa, però no s'hi treballa i un pont a l'alçada d'Olesa de Montserrat preciós que no porta enlloc, perquè et porta a un túnel que no hi és.

L'Estat és capaç de fer l'A-27 a trossos. L'autovia que ha d'anar del port de Tarragona a Montblanc, però sense fer el túnel de l'Illa, que era la peça clau per donar sentit a tot aquest projecte.

La Renfe i el *modus operandi* del *ministerio*, que pressuposta i no executa, explica molt bé la presa de pèl, l'allèrgia de l'Estat a complir els compromisos, els pactes amb Catalunya.

Senyora Bravo, el Ministerio de Fomento és *un gran comando separatista (l'orador riu)*, i, si no, agafin l'autovia A-2, a l'alçada de Sant Andreu de la Barca, veuran

visions, no s'ho creuran, no és un escultura de ferro allò que hi veuran, no, és una obra que fa deu, onze anys que va començar, que està en marxa per connectar l'A-2 i l'AP-7 i no hi ha manera. No és un problema d'incapacitats, és un problema de voluntat política. Els diumenges de referèndum –els diumenges de referèndum–, l'Estat agafa les porres i ens pega i, la resta de l'any, ens castiga paralitzant les inversions en infraestructura.

Dimarts, el diputat Rivas, de Ciutadans, parlava de Joan Manuel Serrat. Doncs, miri, fa anys, Catalunya era com la dissortada Penélope, que esperava els seu amor a l'estació, «*sentada en un banco de pino verde*» i l'amor de la Penélope, que no va arribar mai, com la pluja de milions que cada dos per tres el *ministerio* anuncia per a Catalunya, milions que no arribaran mai. L'Estat, a aquestes alçades, ja sap que no tornarem a esperar trens que no arriben, que no passen. Hem decidit posar urnes i hem decidit agafar el nostre, de tren.

I, si volen fer llistats, senyora Bravo, endavant, no ens guanyaran, tenim el país al cap. Hem de desdoblant l'eix de l'Ebre; la C-15, entre Vilafranca i Igualada; la C-16, entre Berga i Bagà; la C-58 té mancances; les variants d'Olot són urgents; la C-66, i hem d'acabar, efectivament, la línia 9 i 10 de metro, i hem de connectar el metro del Vallès amb el metro del Baix Llobregat-Anoia, que el carret, per entendre'ns, no quedi frenat a Plaça Espanya i arribi fins a Gràcia. I, per cert, parlant de coses bàsiques, també és bàsic el tramvia a Salou i Cambrils.

Però no es tracta únicament de dir què volem fer, també es tracta de dir com, com es paga. Si vostès defensessin les infraestructures, les escoles, el suport a l'empresa com defensen el 155, Catalunya aniria bé. Des de Junts per Catalunya, defensem la República, volem eines, volem eines perquè volem futur.

I vostès, què volen? Què volen? «Una, grande y libre»? D'acord. Doncs nosaltres defensem la Catalunya d'oportunitats, i les oportunitats es construeixen amb tangibles com una bona xarxa de transport públic i amb l'intangible –l'intangible– de viure en una societat lliure i democràtica.

I, per cert, si mai han d'aplicar aquest 155 que demanen a totes hores, si mai s'atreveixen amb aquesta barbaritat, faci'ns un favor, ens el poden enviar per Rodalies o ens el poden enviar per la nacional 340 a l'Ebre o per la variant de Vallirana, que serà la manera més efectiva que el 155 no arribi mai a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Consellera, conseller, el dia 8 de novembre, aquest plenari va aprovar una moció presentada pel meu grup parlamentari que el sentit era similar a la que avui ha presentat la diputada Marina Bravo; per tant, ja li avanço que el nostre grup parlamentari hi donarà suport.

I, en aquella moció, que també feia referència a les competències i a l'acció o inacció del Govern de la Generalitat de Catalunya, i a la interpellació prèvia al conseller i al Govern els feia la següent reflexió: fa nou anys, el pes del percentatge de les infraestructures en la despesa global de la Generalitat era al voltant d'un 13-14 per cent de la despesa global i, en aquests moments, la inversió s'ha reduït a la meitat, eh?

També li deia que els nivells d'inversió a l'obra pública de l'Estat tampoc no eren els adequats. Si Catalunya representa un 19 per cent del PIB i un 16 per cent de la població –em deixo els decimals–, doncs, observarem que, en els darrers pressupostos del Govern de l'Estat, el Govern de Mariano Rajoy, doncs, arribàvem, en proud feines, al 12 per cent, eh? Per tant, aquí, teníem unes dificultats i que necessitàvem

augmentar aquest nivell d'inversió, eh? Perquè la inversió en infraestructures significa, justament, acompanyar la modernització i la competitivitat econòmica del país. També serveix per millorar el transport públic i captar més usuaris, en la línia d'una de les polítiques efectives per mitigar els efectes del canvi climàtic.

I, per tant, tal com li recordava el diputat Cid, i jo també l'hi vaig recordar en aquella interpellació, no entenem... i aquesta setmana també, en aquest mateix Ple, quan el vaig interpellar referent a la contaminació atmosfèrica, a la qualitat de l'aire, no entenem aquesta renúncia que els grups que donen suport al Govern i que també tenen representació al Congrés de Diputats fan a l'aprovació d'uns pressupostos generals de l'Estat, que ajudarien a augmentar la inversió pública de l'Estat a Catalunya i que ajudarien a millorar el finançament del transport públic. Jo crec que és necessari tenir pressupostos a Catalunya i pressupostos a Espanya. Per què? Doncs, per augmentar la inversió, justament, i també per poder complir aquells deutes que existeixen de la no aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia.

Per cert, deixi'm fer un parèntesi. Vostè sap que el túnel del coll de l'Illa va tenir uns problemes de sobrecostos per tema d'argiles sobrevingudes, que això ha necessitat modificar el projecte i que el Consell d'Estat, ara fa deu dies o quinze, va donar llum verda a la inversió i que l'Estat pogués..., o que el Govern d'Espanya pogués reiniciar aquesta adjudicació. I no es preocupi, senyor Pujol, que aviat tindrà notícies del Govern d'Espanya en sentit positiu.

En aquella mateixa moció que es va aprovar, el Parlament, el Ple del Parlament li va posar deures al Govern. En el termini de sis mesos, ens ha de presentar, més enllà del Pla director d'infraestructures, quines són les prioritats del Govern en matèria d'inversió en aquest sentit. Nosaltres n'indicàvem algunes, no? Entre elles, també fèiem referència al que el diputat Pujol ens parlava, que és aquesta connexió de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya entre les línies del Vallès i la línia del Llobregat.

I, parlant de la línia del Llobregat, eh?, jo espero que el 155 no s'hagi de tornar a aplicar a Catalunya. Ara, si arriba per les infraestructures que vostè ha citat i després es queden els Ferrocarrils de la Generalitat, de la línia del Llobregat, segur –segur– que no arriben al Parlament de Catalunya. Perquè vostè sap perfectament –sap perfectament– que la línia del Llobregat, de Ferrocarrils de la Generalitat, és una de les línies que necessita millores evidents.

Anar de la plaça Espanya a Martorell –i si ja anem més lluny– és una odissea. En aquests moments hi han cinc trams amb limitació de velocitat a trenta quilòmetres per hora, eh?, dels trens, per tal d'evitar problemes de seguretat d'aquesta línia.

Probablement en els temes ferroviaris tenim molta feina a fer, tant pel que fa al servei de rodalies corresponent a l'Estat, les infraestructures, no la gestió, que correspon al Govern de la Generalitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president– i a les línies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. A continuació és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula la diputada Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bona tarda. La moció presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, des del nostre punt de vista, és una barreja que introdueix en un mateix sac una multiplicitat de problemàtiques lligades al transport públic, a les autopistes, al canal Segarra-Garrigues, al projecte de llei de ports, que no tenen cap sentit si no és per aconseguir un objectiu clarament partidista.

De fet, l'únic denominador comú de la moció és el model de privatització indirecta articulada des de les administracions de l'Estat espanyol i la Generalitat de Catalunya per beneficiar les grans constructores i bancs, alhora, i perjudicar les usuà-

ries d'aquestes infraestructures. Precisament, bancs i empreses de l'IBEX 35 han finançat els promotors d'aquesta moció, Ciutadans, així com d'altres partits de l'arc parlamentari.

Durant anys, les administracions estatals i autonòmiques han promocionat la construcció d'infraestructures faraòniques arreu del Principat, sota la fórmula de la col·laboració publicoprivada. Les portes giratòries han fet entrar consellers de Territori i polítics en les empreses concessionàries d'infraestructures i serveis públics; els sobre costos de la construcció han superat d'un 35 i un 85 per cent el pressupost inicial, tant en el tramvia de Barcelona, com en la L9 del metro, com bé saben, obres inacabades, amb retards de nou anys i amb desviaments pressupostaris en el canal Segarra-Garrigues, i podríem seguir.

En paral·lel, els bancs, els fons d'inversió internacionals i les empreses concessionàries han reportat centenars de milions d'euros de beneficis al seu accionariat, mentre les usuàries patien les conseqüències d'aquesta negligent gestió política.

Per aquests motius, des de la CUP - Crida Constituent, considerem que la recuperació de la sobirania sobre les infraestructures del nostre país és un element necessari per garantir-ne una gestió cent per cent pública, transparent i popular, al servei de les persones i no del capital.

Per tant, considerem necessari obtenir la titularitat d'aquelles infraestructures públiques gestionades per l'Estat espanyol, principalment els aeroports, els ports de Barcelona i Tarragona i una part essencial de la xarxa ferroviària i viària; incrementar la inversió i reduir les tarifes del transport públic per tendir a la gratuïtat, per fer-lo accessible a les classes populars, i, tercer, aprovar una moratòria a la construcció de les noves autopistes i l'ampliació de les existents, no renovar cap concessió d'autopistes ni de peatges a l'ombra i crear una empresa pública que les gestioni.

Per totes aquestes qüestions, creiem que la CUP no participarà de la votació d'aquesta moció, malgrat que hem plantejat el nostre posicionament.

Si bé és cert, també volíem aprofitar aquests últims segons per agrair a la diputada la predisposició de modificar aquest punt de l'ordre del dia, perquè com a CUP - Crida Constituent poguéssim tenir marge per a l'acte on anem ara mateix.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez. I, finalment, és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez, des de l'escó.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Bé, aquesta és una moció queestic..., bé, després d'haver sentit també les intervencions, doncs, que molt probablement sortirà aprovada. Perquè al final jo crec que no hi han massa discrepàncies amb relació a quines són les inversions i quines són les infraestructures que s'han d'acabar fent. Hi pot haver alguna discrepància puntual respecte a alguna determinada infraestructura, però jo crec que hi ha un ampli acord amb relació al fet que les infraestructures, una, s'han de planificar; dos, s'ha de veure quines són aquelles més importants i veure com es pagaran; tres, s'han de mantenir en bon estat i, per tant, especialment reparar aquells punts que puguin ser més conflictius i que puguin generar més conflictivitat; quatre, han de millorar, evidentment, els serveis de transport públic, ja siguin rodalies o ja sigui a través d'altres mitjans.

Per tant, jo crec que, fonamentalment, no està aquí el problema. Jo crec que la clau de tot plegat està precisament en el punt 2, i en una esmena que s'ha incorporat, que és la de «planificar determinades infraestructures segons les disponibilitats pressupostàries». Aquesta és la clau de tot plegat. I aquest és l'autèntic element que definirà si tots els plans que es puguin anar fent s'acabaran podent complir o no s'acabaran podent complir. Però així com d'altres miren les responsabilitats fora de

Catalunya, jo crec que el que hem de fer és mirar on són les responsabilitats dintre de Catalunya. I en aquest sentit, jo crec que hi han dos elements fonamentals.

Un primer, el fet de que hi hagin pròrrogues pressupostàries sovint acostuma a impedir que es puguin començar noves inversions; no, sovint, no, és a dir, sense pressupostos o es fan inversions plurianuals o no es poden fer noves inversions. Per tant, com en els darrers sis anys, fruit d'una incapacitat política manifesta, hi han hagut tres pròrrogues pressupostàries –ja veurem si d'aquí a uns dies en sumem una nova, segur, almenys provisionalment–, això ha impedit també abordar noves infraestructures.

Segon, el fet que hi hagi hagut una circumstància de fa uns anys d'una crisi important i una reducció de recursos importants també ha impedit tirar endavant nous projectes de noves infraestructures, tant a Catalunya com en el conjunt de l'Estat, evidentment.

I tercer, del que sovint es parla poc en aquest Parlament i se n'hauria de parlar més: la factura de més d'11.500 milions que va deixar el tripartit pendent de pagar fins a l'any 2041 –11.500 milions a pagar fins a l'any 2041–, que provoca que, per exemple,...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

...–acabo–, que provoca que, per exemple, any rere any, es paguin més diners per la factura que va deixar el tripartit que no pas d'inversions reals que es fan.

Gràcies.

El president

Molt bé. Doncs per posicionar-se sobre les esmenes és el torn, de nou, de la diputada senyora Marina Bravo. Quan vulgui.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, *president*. Bueno, seré muy breve. Señor Sanglas, disculpe que el tono haya sido crítico, pero es que estamos, estoy, personalmente, muy cansada de oír todo el día que ustedes lo harían mejor, que esa es la solución a todos nuestros problemas y que toda la culpa es de Madrid. De ahí el tono crítico.

Saben perfectamente que el retraso en el Corredor Mediterráneo me indigna tanto como a ustedes, pero no me hablen a mí de Corredor Mediterráneo o de autopistas radiales, que esos no son un problema de ayer, precisamente. Y nosotros hemos llegado hace muy poquito al Congreso. Quienes han pactado y han apoyado inversiones y presupuestos años tras años a gobiernos de todos los colores han sido ustedes. Ustedes sabrán qué es lo que han negociado.

Y dicen que no asigno a cada uno su responsabilidad. Pregúnteles a sus compañeros del Congreso que es lo que opinamos allí cuando se habla de Rodalies o cuando se habla de ferrocarril, en general. Pero si Rodalies va mal, o en Granada llevan tres años sin tren, la solución no es pedir la independencia, la solución es luchar y trabajar por resolver esos problemas para toda la ciudadanía. Nosotros lo estamos haciendo.

A cada uno, lo que le toca, desde luego, pero díganme ustedes –díganme ustedes– qué tiene que ver ese déficit que ustedes calculan con que la línea 9 de metro, que iba a costar 2.000 millones, y vaya por 6.000. Y es que ni siquiera estoy contando la financiación diferida. No estoy contando eso. Les estoy diciendo que una obra de 2.000 millones ya va por 6.000. ¿Es que se infiltró alguien del Ministerio de Fomento a dirigir la obra? Díganmelo, porque yo no entiendo qué tiene que ver.

Y sobre las enmiendas del resto de grupos, bueno, del resto de grupos no, de todos los grupos, únicamente agradecer que se hayan mostrado tan dispuestos a negociar, porque desde luego ha habido negociación. Incluso al PSC por retirar la en-

mienda que había presentado. Que lo que creo es que pone de manifiesto que hasta en el Gobierno de España se ven las ventajas de recuperar el Reus-Roda y espero que eso haga que pronto esté en los presupuestos y reflejado en los trámites que hacen falta para llevarlo a cabo.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Estem cridant a votació. Hi ha alguna petició de votació separada? *(Pausa.)* Entenc que no.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a votar el conjunt de la moció. Sí; diputats, diputades, comencem la votació. *(Susanna Segovia Sánchez demana per parlar.)* Digui'm, senyora Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Demanem votació separada...

El president

Digui... De totes maneres, he fet una crida, i crec que ho he repetit dos o tres vegades, eh?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, reconec que estava distreta. Perdó.

El president

Digui.

Susanna Segovia Sánchez

Del punt 2, si us plau.

El president

Molt bé. Votem, doncs..., com que encara no havíem començat a votar, podem fer votació separada. Votem el punt número 2 de la moció.

Comença la votació.

El punt número 2 de la moció queda aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Passem a votar la resta de la moció.

Comença la votació.

La resta de la moció queda aprovada per unanimitat: 121 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. *(Aplaudiments.)*

No hi han més punts a tractar. Se suspèn la sessió fins demà a les tres de la tarda. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i tretze minuts.